

SOSYAL SAVAŞ

v4
01.11.2014

MAKALE İÇERİĞİ

- 4YIKIM VE DİL ALFREDO M. BONANNO
- 6SİSTEMİN EN ETKİLEYİCİ NUMARASI TED KACZYNSKI
- 10ZULMÜN DÖRT AŞAMASI YA DA HOGARTH'IN GRAVÜRLERİ UYUMSUZ ÜTOPYA
- 12SOKAKLARDA GÜVENLİ KALMAK CRIMETINC.
- 15VEGAN ÜYE KAYDI NASIL YAPILIR? FAZIL TAR - SADIK AKSO
- 16MARKETTEN POLİS KOVMAK DELASERNA
- 17İNSAN DİKTATÖRLÜĞÜ FAZIL TAR
- 19'BÜTÜN DEVLETLERE KARŞI BÜTÜN TANRILARA KARŞI' VENONA Q.
- 20FRANSA: BİR FAŞİSTİN TECAVÜZÜNE UĞRAYAN
ANTİFAŞİST YOLDAŞ LUCIE İLE DAYANIŞMA LUCIE
- 23SOKAKLARI GERİ ALALIM! ANONİM
- 24NESTOR MAKHNO ANARCHIST COMICS
- 26KÜRDİSTAN ANARŞİST FORUM (KAF) İLE RÖPORTAJ ANARKİSMO
- 28POLİTİKALARINIZ ÇOK SIKICI NADIA C.
- 29KAOSA ÖVGÜ ENZO MARTUCCI

İŞİD'E VE AKP'YE KARŞI

KOBANÊ'YE DESTEK İÇİN SOKAKLAR ALEV ALEV!

Eyl. 23 - Kobanê direnişine destek verenlere asker ve polisten saldırı Kobanê direnişine sahip çıkmak amacıyla Urfa'nın Suruç ilçesi Etmanik köyünde eylemde olan kitleye polis ve askerler saldırdı.

Eyl. 28 - Kobane direnişçilerine destek için binlerce kişi çitleri yıkıp sınırı geçti Aralarında Devrimci Anarşist Faaliyet aktivistlerinin de bulunduğu binlerce kişi İŞİD'e karşı savaşan Kobanelilere destek vermek için asker barikatını yararak sınırdan geçiş yaptılar.

Eyl. 29 - İŞİD'e karşı sokaklar alev alev Marmara ve İstanbul'da DAİŞ çetelerinin Kobanê'ye saldırısını protesto edildi. Esenyurt ve Sultangazi'deki yürüyüşlere polis saldırırken, Esenyurt'ta Tanju Aydemir isimli bir kişi polisin kullandığı gerçek mermi ile yaralandı.

Eyl. 30 - Kadıköy'deki Kobanê yürüyüşüne polis saldırı Kadıköy'de düzenlenen eyleme polis saldırı. Polisin gaz bombalı saldırısına eylemciler havai fişeklerle yanıt verdi.

Eki. 01 - Berlin'de DGB sendikası işgali

Eki. 03 - Berlin: 'Komutan Berivan Sason', Türk diplomatların araçlarını ateşe verdi Kobane halkı, bizi duyun. Bu insanlık dışı tehdidin acı saatlerinde bizler dünyada sizi özgürlük aşıkları olarak görüyoruz ve sizi daha fazla cesarete çağırıyoruz.

Eki. 06 - Kobanê için bir çok ilde eylem ve çatışma DAİŞ çetelerinin Kobanê'ye saldırısını protesto etmek için Şırnak'ın Cizre ve Silopi ilçelerinde halk havaya uzun namlulu silahlarla ateş açar-

Geçtiğimiz ay patlak veren bu muazzam başkaldırı, kendi içinde devletin başka bir inkar-imha politikası olan 'Barış Süreci'ne ve Yezidi ve 'Kobane halklarına yönelik İŞİD-AKP ortaklığıyla gerçekleştirilmeye çalışılan katliama karşı Kürdistan'da ve Türkiye metropollerinde ortaya çıkan bir öfke patlaması olarak tarihe geçti. Artçı etkileri, uluslararası dayanışma çağrılılarıyla birlikte artarak Kürt halkının özyönetim arzusuna ve deneyimlerine sahip çıkmak için tüm dünya geneline yayıldı.

Ayakanmalar esnasında, Türk devletinin sistematik değerlerine yani bayrak, M. Kemal büstleri ve okulların ateşe verilmesi, her zaman olduğu gibi havuz medyası ve geçen sene 'Gezi Ayakanması'nın devrimci yönelimlerini ulusalcı, liberal ve pasifist bir çizgide boğmak isteyen sözde muhalif kesimleri kızdırmış olacak ki, hali hazırda varolan 'Kürt düşmanlığı' yeleğini üstlerine tekrar giymek ve cürretkar Kürt gençliğini hep bir ağızdan 'provakatör' ve 'terörist' ilan etmek suretiyle, sisteme olan yordakçı yönelimlerini kafi derecede pekiştirmiş oldular.

Kısa vadeli parlamentarist çıkarların gölgesinde kalmaya devam eden HDP ise, eylemler hakkında karşıtlarından çokta uzakta olmayan ikircikli bir tavrı kapsayıcılık adına benimseyerek, meclis'te sesini duyurmayı umduğu asıl tabanı bile görmezden gelmeyi seçmiştir. Öteden beri, Kürt hareketine mensup gençlerin örgütlediği sokak eylemliliklerinde merkezin hassasiyetinin aksine, öfkenin ve doğrudanlığın baz alınıyor olması, eylemcilere uygulanan şiddete karşı koyuşa yönelik etik ve ahlaki sınırlar çizmenin mümkün olamayacağını da göstergesidir.

Yaklaşık 10 gün süren ayaklanmalarda, devletin Kürt Özgürlük Hareketini ve sokak muhalefetini bastırmak için sokaklara saldıran Polis, Hizbul-Kontra ve İrkçı grupların saldırılarıyla çıkan çatışmalarda 50'ye yakın insan yaşamını yitirdi.

Kobane halen direniyor. Ve şu an her yer Kobane olmayı hak ediyor.

ken, Amed'de de yürüyüş yapıldı. Kobanê'ye yönelik saldırıları protesto etmek için bu akşam Amed'de Yenisehir ilçesinde sokağa çıkan yüzlerce kişi, ısıklı çalarak ve ellerinde tencerele vurarak eylem yaptı. İstanbul Küçükçekmece Kanarya Mahallesi'nde gösteri yapan grup, belediyeye ait çöp kamyonunu molotof kokteyli atarak ateşe verdi.

Eki. 07 - Kobanê eylemleri ve saldırıların bilançosu: 23 ÖLÜ Kobanê'ye yönelik İŞİD saldırılarının protesto edildiği Türkiye çapındaki eylemlerde hayatını kaybedenlerin sayısı 23'e yükseldi. Son bilgilere göre, Diyarbakır'da 10, Mardin'de 6, Siirt'te 3, Van'da 1, Adana'da 1 ve Batman'da 1 kişi çatışmalarda öldü. Muş'ta ise 1 kişi başına isabet eden gaz fişegiyle hayatını kaybetti.

Eki. 09 - İstanbul Üniversitesi'nde devrimcilere İŞİD ve polis iş birliğiyle saldırı! Kobanê için eylem yapan İstanbul Üniversitesi öğrencileri, İŞİD yanlısı bir grubun saldırısına uğradı. Çıkan olaylarda 28 öğrenci gözaltına alındı.

Eki. 09 - ODTÜ'de Kobanê eylemine polis saldırısı ODTÜ'de yapılan Kobanê'ye destek eylemine polis biber gazı ve tazyikli suyla saldırdı.

Eki. 09 - Kobanê için Galatasaray ve Mimar Sinan Üniversitelerinde ders boykotları Bugün Galatasaray ve Mimar Sinan Üniversitelerinde ders boykotları vardı. Galatasaray öğrencileri Beşiktaş meydanına doğru yürüyüşe geçtiği anda okul çıkışında bekleyen yüzlerce çevik kuvvetin tacizine karşılaştı. Meydan girişinde yolu kesen polis, öğrencileri abluka altına alıp tacizine devam edip gözaltı tehditleri savurmaya başladı. Basın açıklamasının ardından okula dönen öğrencileri yol boyunca takip ederek gözdağı vermeye çalıştı. Devlet, bu kritik süreçte ne tarafta olduğunu yüzüncü kez göstererek bizi şaşırtmadı. Polisin bu paranoyası ve sesimizi bastırmaya çalışması gülünç ve boştur. Baskılan sürdürülen süreçte direnişimiz büyüyecektir!

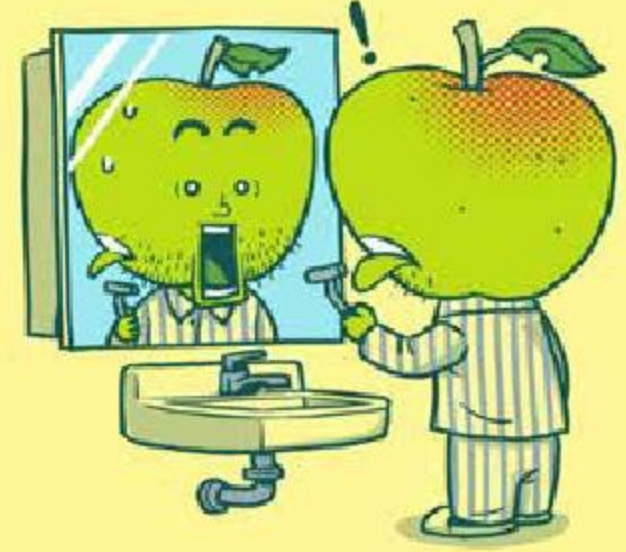
Eki. 10 - Kobanê eylemleri ve saldırılar sürüyor: 35 ÖLÜ Pazartesi günü başlayan Kobanê eylemlerinde polisin ve faşist grupların saldırıları sonucu çıkan çatışmalarda hayatını kaybedenlerin sayısı 35'e yükseldi. Kobanê'de İŞİD'le YPG arasındaki çatışmalar şiddetini artırırken, Kuzey Kürdistan ve Türkiye'nin çeşitli illerinde gerçekleşen eylemler ve polis-faşist işbirliğindeki saldırılar sürüyor.

Eki. 10 - Kobanê öfkesi dinmiyor! Kuzey Kürdistan'ın tüm merkezlerinde Kobanê öfkesi dinmeyecek. Kuzey Kürdistan'ın tüm merkezlerinde Kobanê öfkesi dinmedi. AKP hükümetinin Kobanê'de DAİŞ katliamlarını destekleyen politikalarını protesto eden milyonlar alanlarda protestolarını sürdürürken polis, asker ve faşist çeteler işbirliği içinde saldırılar gerçekleştirdi.

Kobanê'ye destek eylemleri sırasında öldürülen direnişçiler Kobane'ye destek eylemlerinde ve sonrasında yaşanan katliamların ev baskınlarının bilançosu yavaş yavaş ortaya çıkıyor. Ulaşılabilen verilere göre 199'u çocuk 1213 kişi gözaltına alındı, 20'si çocuk 183 kişi tutuklandı Kobane'ye destek protestoları sırasında yada sonra ev baskınları ile başlatılan gözaltı furcasında ise ulaşılabilen verilere göre şuana kadar en az 199'u çocuk 1213 kişi gözaltına alındı. Bu gözaltılardan ise yine en az 20'si çocuk 183 kişi tutuklanarak cezaevine gönderildi. 6 Ekim'de başlayıp hala yer yer devam eden protestolara polis, Hizbullah ve İrkçı grupların saldırması sonucu iyice büyüyen olaylar sonucu birçok kent de toplam 50'ye yakın kişi hayatını kaybetti.

YIKIM VE DİL

ALFREDO M. BONANNO

(...) Hegemonyanın yapısı, sömürülen sınıfın mücadelesinin ve niteliğinin durumu öylesine değişim yaşadı ki Marksist düşüncede "Kış Sarayı'nın işgali" gibi bir operasyon veya anarşist düşüncede temelden özgürleşme tamamen akla sığmaz hale geldi. Bu iki çaba birbiriyle karşıt olsa da ikisi de üretim araçlarının ele geçirilmesi ve özgürleşmiş toplumu inşa edecek sömürülen sınıfın temsilcilerine verilmesi fikrini paylaşır. Öyleyse geriye ne kalıyor?

Geriye kalan yıkıcı, imha edici saldırdır... Ve bu en muğlak noktadır... Yıkım ne anlama gelir? Yüz binlercesi, belki de milyonlarcası hala ayakta duruyorken, bir çiti yıkmak ne anlama gelir? Bunun önemi nedir?

Bence biraz düşünüp taşınmalıyız. Hepimiz, kendi içimizde pozitif ve negatif bir gerçeklik algısı yarattık. Gerçek ve pozitif olduğunu varsaydığımız (eğer kelebek ve rüya kavramını kabul etmiyorsak), diğer bir deyişle, zaman içinde evrilen özelliklerle yaratılmış yapıcı bir boyuta karşılık gelen bir bağlamda yaşıyoruz ve bu evrimi tarih olarak tanımlıyoruz. Kuramsal bir negatif, karanlık, orta çağ sisinden modern medeniyete ulaştık. Artık penisilin var ve insanlar veba ve hatta malyardan dolayı ölmüyor. En azından belli sayılarla sınırlı diyebiliriz, çünkü hala dünyanın bazı bölümlerinde bu gibi nedenlerden dolayı ölen insanlar var.

Bu nedenle yapıcı olana pozitif bir değer veriyoruz. Çünkü (biyolojik açıdan bakarsak da) bizler bir örgütüz ve yıkımın en ileri kavramı olarak, ölümden korkuyoruz. Hayatlarımızın, 'pozitif'in bir birikimi olduğunu düşünüyoruz. Bebek olarak doğarız, büyürüz, güçleniriz, yetişkin oluruz, sonra yaşlanırız ve ölürüz. Ölüm her zaman geleceğe sürgün edilmiş olsa da hayat rotamızda elde etmek istediğimiz tek şey, edinmektir (mülk edinmek değildir elbette, çünkü anarşist ve devrimci olan bizler mülk edinmeyiz). Ama yapmak istediğimiz şeyler bu kadarla sınırlı değildir. Büyüme ve edinimi pozitif olarak ele aldığımız andan itibaren nicelik de pozitif hale gelir. Diğer bir deyişle, üç dil biliyorsak, bir ya da iki dil bilen birinden

çok daha iyi olduğumuzu düşünürüz. Bunların tümünde fonksiyonalist bir hipotez, faydacı bir hipotez olduğunu görmeyiz. Tek bir bireyde faydalı olan şeyi takip ederek, tüm insanlıkta faydalı olana ulaşmada başarılı olunacağını düşünen 18. Yüzyıl kalıntıları hala mevcut. Bu birçok negatif sonucu olan kötü bir kavramdır. Günlük hayatın niceliğini hayatımızın niteliği olarak gördüğümüzde ne olur?

Bir şey edinmeye dair ağırlı arzuyu birlikte, 'biri' olabilmek için önemli olan bir şeyi, 'biri' olma niteliğini yitirdik ve tüm sorunları katlanılası kılan kendi gerçekliğimizi ayırt edemiyoruz artık.

Yıkımdan, şu sebeplerden dolayı korkuyoruz: İlki, yıkımın bize ölümü hatırlatması. İkincisi, yıkımın bize fonksiyonelliğin reddini hatırlatması. Yıkıma yol açan biri, hiçbir şey için fonksiyonel değildir.

Aslında, bir çiti yıkmamanın ENEL'in ⁽¹⁾ hisselerine gerçek bir zarar vereceği – en azından tamamen – doğru değildir. Bir çiti daha yıkmamanın ENEL'e bir yara daha vermek anlamına geldiği gibi bir denklem yoktur. Bu nevi kesin bir ilişki yoktur ve böylesi bir denklemi ispatlamaya çalışan biri sadece saçmalar. O halde, neden yıkımdan korkuyoruz?

Aslında korktuğumuz şey, bizim dışımızda kalan değil, bizim içimizde olan bir şey. Nicelik, büyüme ve edinimi mantık yoluyla anlayabiliriz. Tüm bunların kritiğini mantık yoluyla anlayabilir, daha önce de bahsettiğim zayıf noktaya, belirsizliğe ve şüpheye düşebiliriz. Yıkımı ise mantık yoluyla anlayamayız çünkü yıkım kavramını en radikal haliyle anlamak için, tek tek hepimizin kışkırtıcı itibarımıza karşı ani bir uzaklaşma hissetmesi gerekir. Yıkımın anlamını kavrayabilmek için, tek tek hepimizin kişisel olarak bu konu ile ilişkili olmamız, içinde yer almamız gerekir.

Bir şeyi yıktığımız anda kendimizi de yıkıma uğratmak için hevesli değilsek, o şeyi yıkamayız. Benim düşünceme göre bu, yıkıcı eylem içinde yer almak kavramıdır. Edinmeyi,

yapıcı eylemi kendimizden ayırabilir ve "Bakın, bir evim ve 10.000 kitaplık bir kütüphanem var" diyebiliriz, ama içimizdeki yıkım düşüncesinden kendimizi ayıramayız. Diğer bir deyişle, edinimci konsepti aydınlatmak için dili kullanabiliriz; ev, kitaplar, kültür, büyüme, çok iyi konuştuğumuz üç dil; fakat yıkım sorununu aydınlatmak için dili kullanamayız. Kelimelerim hiçbir şey ifade etmez. Bu yüzden anlamsız kelime yığınları gibi beyninizi doldurur, bu yüzden yıkımdan bahsetmek, ancak başka bir dil şekli olmadıkça, bir anlam ifade etmez. Bu diğer dil şekli sadece kelimelerden değil, teori ve pratik arasında fark edilen oldukça kompleks kombinasyondan oluşur. Bizlerin, insan oluşumuz, bedenimizin derin varlığı ve düşüncemiz teori ve pratiğin, sadece risk değil, aynı zamanda hayatımızı tam anlamıyla yaşamaya duyduğumuz arzu, memnuniyet, isteklerin sembiyozudur; bu farklı bir dildir. Ve bu kelimelerle sınıflandırılacak olan şey bir dil değildir.

Yıkım, metafizik bir düşünce değildir. Yıkım bir yere gidip bir şeye zarar vermektir ama bu eylemi gerçekleştirmemizi sağlayan süreç, bizi tam bir insan olarak, sahip olduğumuz, bildiğimiz, edindiğimiz şeylerden ayırt etmek isteyen ayırım içinde değil, bütünlük içinde kendisini ifade edebilen kadınlar ve erkekler olarak kapsamı gereken bir süreçtir. Çünkü kelimelerin dili bu ayırmada egemendir. Ve bu baskılarla geçen yüzyılların mantığı ile dikte edilmiş bir dildir. Kısacası hapishaneleri, işkence ve sorgu odalarını yaratanların Kartezyen dili; Giordano Bruno'yu Campo di Fiori'de kazığa gönderen rahiplerin, Fransiskanların, Dominikanların dilidir. Ama yıkımda başka bir dil galip gelir, başka bir dil gereklidir.

Yıkımda, haksızlık ve imhanın dili, efsanenin, Dionysos'un dili canlanır. Dionysos tuhaflığın tanrısıdır, gece vakti bir hırsız gibi gelir ve içimize işler. Dionysos erkeklerin değil kadınların tanrısıdır. Bu yüzden yıkım kavramı, korkuya kadınlara kıyasla daha yakın olan erkekler için anlaşılması zor, kadınlar için ise kolaydır.

Yıkım kavramı, gece vakti hırsız gibi gelen; sadece tapınağa değil her yere sahip olan, diğer tanrıların ekolü olan yerlere sızan Dionysos ile neden ilintilidir? Çünkü Dionysos ekolü temelde yıkım üzerine, düşmanı paramparça etmek üzerine (sparagmós) kuruludur. Kurban parçalarına ayrılır, harap edilir, imha edilir ve bu düşmanı en küçük noktasına kadar mahvetmeye dair primordiyal eylemin Dionysos'a ait parçalarını gördüğümüz etkili bir yıkım mealidir. Bunun nicel saldırı ile alakası yoktur.

İlk kez, partinin, sendikanın geleneksel eleştirisiyle hiçbir ilgisi olmayan farklı bir problemler dizisine giriş yapıyoruz. Elbette yıkım tartışması, birçok itirazla karşılaşılacak tehlikeli bir mayınlı alan olduğundan, tartışma sonsuza dek sürebilir. Bu yüzden yıkım kavramının, yapıcı tutumda eylemler sergileyen ve yapıma dair problemler hakkında konuşmakta çok iyi olan kişinin kendisinden tecrit edilebilen yapıcı tutumun aksine, eylemleriyle yıkımı gerçekleştiren ve eyleme geçtiği anda diğerleri tarafından anlaşılma ihtimali yaratan bireyin bütünlüğü üzerinden ifade edilebilir olduğunu belirterek sonlandırmak istiyorum.

...Altını çizmek istiyorum ki sadece kelimelerden oluşan dil yoktur, iletişim için başka seçenekler de vardır. Hepimizin kendimize ait bir dili olduğu söylenebilir. Bu nedenle, yıkımın ne olduğunu, sadece bilgisayarları parçalamak olmadığını anladığımızda; bunun problemin sadece gösteri kolu olduğunu ama düşünmemiz gereken, kişisel olarak en derin köklerimizde bizi dahil eden başka açların da olduğunu ve bu açların kesin olarak farkında olduğumuz, aksi halde burada olamayacağımız, yoldaşlardan biri olamayacağımız yaralı onurumuza seslenen içimizdeki bizi dürttüğünü farkettiğimizde, yıkıma başlayabiliriz.

Neden bir faşist gördüğünüzde nefret duyduğunuzu hiç sordunuz mu kendinize? O da sizin ve benim gibi bir insan. Ya da faşistler de bazen güzel genç adamlar ve kadınlar olduğundan, neden onlardan nefret edersiniz?

Neden polisten nefret edersiniz? Tehlikeli oldukları için mi? Söyledikleri şeyler yüzünden mi? Hayır. Bu tam anlamıyla anlaşılma bir konu. Hapishanedeyken gözümün önüne gelen en kötü şey üniformalı bir adamdır. Bu yüzden onları görmemek için, onları konuşurken duymamak için kapımı kapatırım. Hatta akıllıca şeyler bile söyleyebilirler (zor[zor yerine zorlama daha etkili olabilir] bir iddia), ama onlarda anlaşılma, nefret uyandıran bir şey vardır.

Yıkım sorunu tartışılırken, herşeyi yıkıp geçen bir vandal ile belirli bir mantık süreci sonrası saldırıda bulunan bir devrimci arasında bir ayrıma varmanın mümkün olmadığı konusunda da bir itiraz gelir. Bu sorun devamlı olarak karşımıza çıkar ve kolayca tanımlanamaz. Yıkıcı devrimci eylem ile vandal eylem arasındaki "nesnel" fark bazı büyük zorluklara girilmeden sabitlenemez. Bu konuda, bizlere bir kez güvence verecek ve öylece devam edecek "nesnel" bir ayırım arayamayız. Stadyumda kavga çıkarmak holiganlıkken polis aracını tahrip edip çitlerin yıkılmasının devrimci eylemler olduğunu söyleyemeyiz. Eylemin karşılıksız oluşu, holiganizm ve devrimci eylem arasında bir ayırım çizilmesini sağlayacak nihai bir faktör değildir. Öyle olsaydı, faydacı hipotez yeniden karşımıza çıkardı; ulaşılmak istenen amaç, tümevarım alanını tamamen işgal ederdi. Eğer bir ya da yüzlerce ENEL çitini yıkarak devletin kalbine bir yumruk attığımızı düşünüyorsak, uzayda kaybolmuş durumdayız demektir. Burada matematik mantığı işlemez. Var olan ayırımın eylemleri gerçekleştiren kişilerin bireysel olgunluklarında, algılarında, amaçlarında ve hatta hayali, gerçek bir eyleme dönüştürmedeki projelerinde aranması gerektiğini anlamak önemlidir.

Bir kişinin holiganlıkta ilginç bir duygu birikimi bulacağı ve buna itiraz edeceği kesindir. Eylemin karşılıksızlığı, cahillik, vandalın etrafını çeviren gerçekliği oluşturan öğeleri kavrayamayışı iddiaları vardır. Fakat aynı zamanda isyan da mevcuttur. Holiganlıkta çoğunlukla sürü mantığı ön planda olduğu için bu, isyanın önceliği aldığı anlamına gelmez elbette. Aslında, stadyumda kavga eden bu

kışilerin bireysel olarak ayaklandığı doğru değildir. Neredeyse her zaman, çeşitli kulüpler tarafından finanse edilen; takım çatıları, semboller, sloganlar ve biraz da eski ideolojiler ile biraraya getirilen süreçlerle disiplin altına alınırlar.

Düşman yapısına saldırarak eylemde bulunan yoldaş, tamamen "nesnel" bir planın tanımlanmasında yardım beklemeyi, işe farklı motivasyonlarla, daha net bir sosyal olgunlukla başlar. Bireysel açıdan bakarsak, eğer holigan Pazar gününü güzel geçirmeyi bilmiyor ise, yoldaş da bütün varlığını bir hedefe saldırarak geçirir. Yıkım tutumuna geçiş, başkalarınca sistematize edilen, hayatın kurumsallaştırılması, nicelik ve büyüme gibi direşken geleneklere bir mola verir. Fark budur.

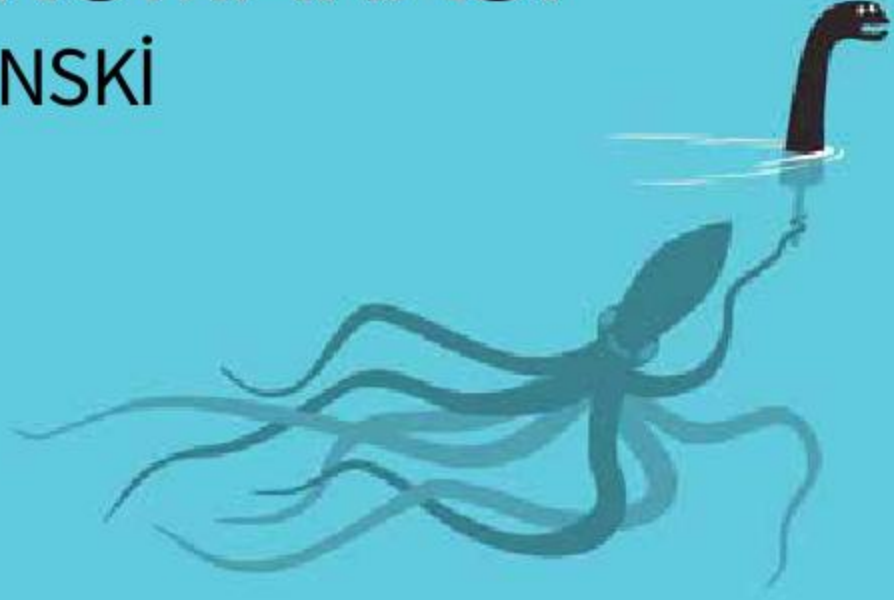
Kanımca, tanımın anahtarı öznel önem taşıyan davranışlarda aranmalıdır. Bireysel bir motivasyonun dönüm noktası olma ihtimali olduğunu dile getirmekten korktuğumuz açıktır. Korkarız, çünkü yüz elli yıldır bireyden başlamamamız; sınıftan, nesnel analizlerden, tarihten, tarihteki içkin mekanizmadan, diyalektik materyalizm denen şeyden başlamamız gerektiğini öğrettiler. Kendimizi hala bu mirastan kurtaramadık.

⁽¹⁾ Ç.N. İtalyan Elektrik Şirketi Notes: Distrozione e linguaggio başlığı altındaki bu metin, 23 Şubat ve 25 Mart 1996 tarihleri arasında Roma'daki La Sapienza Üniversitesinin Sosyoloji Fakültesi'nde gerçekleşmiş olan kendi kendine yürütülmüş dört konuşmadan alınmıştır. Bu bir dizi konuşmanın başlığı "Post-Endüstriyel Toplumda Tahakküm ve Ayaklanma: İçeride ve Dışarıda" idi. Kayıt ilk olarak Aralık 2000'de İtalya, Catania'da Edizione Anarchismo tarafından tanıtımı yapılan Dominio e rivolta (Tahakküm ve Ayaklanma) kitabının İtalyanca baskısında yayınlandı. İngilizce olarak ilk defa Ocak 2009'da Vagabond Publications (Oakland) tarafından yayınlanmış Outsiders'in ilk sayısında yayınlandı. Metin Wolfi Landstreicher tarafından tercüme edilmiştir.

SİSTEMİN EN ETKİLEYİCİ NUMARASI

TED KACZYNSKI

Teknik zorunlulukların şekillendirdiği toplumun en büyük lüksü faydasız başkaldırıların ve kabullenmiş gülücüklerin fazlalığı olacaktır.

Jacques Ellul ^[1]

Sistem günümüzün sözde devrimcilerine ve isyancılarına bir numara yapıyor. Numara o kadar ince ki, eğer bilinçli bir şekilde planlansaydı matematiksel zarefeti için takdir edilmesi gerekirdi.

1. Sistem Ne Değil

Sistem'in ne olmadığını açıklayarak başlayalım. Sistem George W. Bush ve danışmanları ve atadıkları değil, eylemcilere kötü davranan polisler değil, çokuluslu şirketlerin CEOları değil, ve laboratuvarlarında yaşayan şeylerin genleriyle oynayan Frankensteinler değil. Bütün bu insanlar Sistem'in hizmetkârları, fakat bizzat sistemi oluşturmuyorlar. Bilhassa, bu insanların şahsi değerleri, tutumları, inançları ve davranışları Sistem'in ihtiyaçlarıyla muazzam bir çatışma içerisinde olabilir.

Bir örnekle açıklamak gerekirse, Sistem mülkiyet haklarına saygı duyulmasını ister, nitekim CEOlar, polisler, bilim insanları, ve politikacılar bazen çalarlar. (Çalmaktan bahsederken kendimizi fiziksel cisimleri kaldırmakla sınırlamamıza gerek yok. Bütün yasadışı mülkiyet edinimlerini de dahil edebiliriz, örneğin vergi kaçakçılığı, rüşvet almak, ve diğer yozlaşma ve yolsuzluk biçimleri.) Fakat CEOların, polislerin, bilim insanlarının ve politikacıların bazen çalışıyor olmaları çalmanın Sistem'in bir parçası olduğu anlamına gelmez. Tam tersine, bir polis veya politikacı çaldığı zaman Sistem'in yasaya ve mülkiyete saygı talebine isyan ediyor. Nitekim, çaldıkları zaman bile, halkın gözünde yasa ve mülkiyete olan saygılarını sürdürdükleri

sürece Sistem'in hizmetkârları olmaya devam ediyorlar.

Politikacılar, polisler, veya CEOlar tarafından yapılan yasadışı eylemler ne olursa olsun, hırsızlık, rüşvet ve yolsuzluk Sistem'in parçaları değil hastalıkları. Ne kadar az hırsızlık olursa, Sistem o kadar iyi işler, ve bu yüzden Sistemin hizmetkârları ve destekçileri her zaman kamunun önünde yasaya saygıyı savunuyorlar, her ne kadar kendileri özelde yasaya karşı gelmeyi uygun bulsalar da.

Başka bir örnek. Polisler Sistem'in uygulatıcıları olsalar da polis şiddeti Sistem'in parçası değil. Polisler bir şüphelinin canını okuduğunda Sistem'in işini yapmıyorlar, yalnızca kendi öfkelerini ve düşmanlıklarını kusuyorlar. Sistem'in hedefi gaddarlık veya öfke değil. Polis işi düşünüldüğünde, Sistem'in hedefi kurallara uymaya mecbur bırakmak ve bunu yaparken de mümkün olduğunca az huzursuzluk, şiddet ve kötü izlenime sebep olmak. Bu sebeple, Sistem'in bakış açısından, ideal polis hiç sinirlenmeyen, gerekli olandan fazla şiddet kullanmayan, ve insanları kontrol altında tutmak için mümkün olduğunca güçten ziyade manipülasyona bel bağlayandır. Polis gaddarlığı Sistem'in parçası değil, yalnızca diğer bir hastalığı.

Kanıt için, medyanın tutumuna bakın. Anaakım medya neredeyse tamamen polis gaddarlığını kınıyor. Tabi ki, anaakım medyanın tutumu, kural olarak, Sistem için iyi olanı belirleyen toplumumuzdaki güçlü sınıfların fikir birliğini yansıtıyor.

Hırsızlık, yolsuzluk ve polis gaddarlığı için söylenenler, ırkçılık, cinsiyetçilik, homofobi, sefalet ve kötü çalışma koşulları gibi ayrımcılık ve mağduriyet sorunları için de söylenebilir. Bütün bunlar Sistem için kötüdür. Örneğin, siyahi insanlar kendilerini aşağılanmış

ve dışlanmış gördükçe, daha çok suça başvuracaklar ve Sistem'in işine gelecek kariyerler için kendilerini eğitmeye daha az eğilimli olacaklar.

Modern teknoloji, hızlı uzun mesafeli ulaşımı ve geleneksel yaşam biçimlerini bozmasıyla, nüfusların karışımına sebep oldu, bu sebeple günümüzde farklı ırk, milliyet, kültür ve dinden insanlar yanyana yaşamak ve çalışmak zorunda. Eğer insanlar birbirlerinden ırk, din, cinsel tercih vs. gibi temellerle nefret ederlerse, ortaya çıkan çatışmalar Sistem'in işleyişini aksatır. Jesse Helms gibi geçmişin birkaç fosilleşmiş kalıntıları dışında, Sistem'in liderleri bunu çok iyi biliyorlar, ve bu sebeple okuldan ve medyadan ırkçılık, cinsiyetçilik, homofobi, ve benzeri şeylerin yok edilmesi gereken sosyal kötülükler olduğunu öğreniyoruz.

Hiç şüphe yok ki Sistem'in bazı liderleri, bazı politikacılar, bilim insanları, ve CEOlar kişisel olarak bir kadının yerinin evi olduğunu, veya eşcinselliğin ve ırklar arası evliliğin aykırı olduğunu düşünüyorlar. Fakat çoğu böyle düşünse bile bu ırkçılığın, cinsiyetçiliğin ve homofobinin Sistem'in parçaları olduğu anlamına gelmez, – liderler arasında bulunan hırsızlığın Sistem'in bir parçası olmaması gibi. Nasıl Sistem kendi güvenliği için yasa ve mülkiyete saygıyı destekliorsa, aynı sebeple ırkçılık ve diğer mağduriyet biçimlerini engellemek zorunda. Bu sebeple Sistem, elit kesimdeki sapmalara rağmen, ayrımcılığı ve mağduriyeti bastırmak zorunda.

Kanıt için yine anaakım medyaya bakın. Birkaç gerici ve cüretkâr eleştirmen dışında, medya ezici bir çoğunlukla ırk ve cinsiyet eşitliği ile eşcinsellik ve ırklar arası evliliği destekliyor. ^[2]

Sistem ezik, pasif, evcil, uysal ve itaatkâr bir nüfusa ihtiyaç duyar. Sosyal makinenin

işleyişine zarar verebilecek herhangi bir çatışmayı ve rahatsızlığı engellemek zorunda. Irksal, etnik, dini ve diğer grup düşmanlıklarının yanı sıra, maçoşluk, saldırgan dürtüler, ve her hangi bir şiddet eğilimi gibi düzensizliğe ve rahatsızlığa sebep olabilecek bütün diğer eğilimleri bastırmak veya kendi avantajı için kullanmak zorunda.

Doğal olarak, geleneksel irksal ve etnik çatışmalar yavaşça ölüyor, maçoşluk, saldırganlık, ve şiddetli dürtüler kolayca bastırılmıyor, ve cinsel kimliklere karşı tutumlar bir gecede dönüştürülemiyor. Bu nedenle bu değişimlere direnen pek çok birey var, ve Sistem direnişlerinin üstesinden gelme problemiyle karşı karşıya. ^[8]

2. Sistem İsyan Dürtüsünü Nasıl Sömürüyor

Hepimiz modern toplumda sıkı bir kurallar ve düzenlemeler ağıyla kuşatılmış durumdayız. Şirketler, hükümetler, sendikalar, üniversiteler, kiliseler, ve politik partiler gibi büyük örgütlenmelerin merhametindeyiz ve sonuç olarak güçsüzüz. Köleleğin, güçsüzlüğün ve Sistem'in bize yaptığı diğer saygısızlıkların sonucu olarak başkaldırmaya neden olan yaygın bir memnuniyetsizlik hakim. Ve işte burası Sistem'in en etkileyici oyununu oynadığı nokta: Görkemli bir aldatmacayla, isyanı kendi avantajına çeviriyor.

Birçok kişi memnuniyetsizliklerinin kökenini bilmiyor, bu sebeple başkaldırıları yönsüz. Başkaldırmak istediklerini biliyorlar, fakat neye karşı başkaldırmak istediklerini bilmiyorlar. Neyse ki, Sistem onlara başkaldırmak için standart hale gelmiş bir sorunlar listesi sağlıyor: ırkçılık, homofobi, kadınların sorunları, sefalet, kötü çalışma koşulları... bütün bir "aktivist" sorunları torbası.

Sözde isyancıların birçoğu yemi yutuyor. Irkçılık, cinsiyetçilik vb. ile savaşırken yalnızca Sistem'in işini yapıyorlar. Buna rağmen, Sistem'e karşı başkaldırdıklarını zannediyorlar. Bu nasıl mümkün olabilir?

Birincisi, elli yıl önce Sistem henüz siyahiler, kadınlar ve eşcinseller için eşitlik sağlamaya adanmamıştı, öyle ki bu meseleler için yapılan eylemler hakikaten bir çeşit başkaldırıydı. Sonuç olarak bu meseleler isyan meseleleri olarak kabul gördü. Bu statüyü günümüzde de bir gelenek olarak korudular; zira her isyankâr nesil önceki nesilleri örnek alır.

İkincisi, daha önce de belirttiğim gibi, hâlâ daha Sistem'in getirdiği sosyal değişimlere direnen muazzam sayıda insan var, ve bu insanların bazıları polisler, yargıçlar ve politikacılar gibi otorite figürleri. Bu direnişçiler sözde isyancılar için isyan edecek hedef sağlıyor. Rush Limbaugh gibi eleştirmenler aktivistlere ateş püskürerek bu sürece yardımcı oluyor: Birilerini kızdırdıklarını görmek aktivistlerin isyan ettikleri ilüzyonunu besliyor.

Üçüncüsü, Sistem'in talep ettiği sosyal değişimleri tamamıyla kabul eden Sistem liderleriyle çatışmaya girmek adına, sözde isyancılar Sistem'in liderlerini sağduyulu kabul edeceği çözümlerin çok ötesine gidiyorlar, ve önemsiz konularda abartılı öfke gösteriyorlar. Örneğin, siyahilere tazminat ödenmesini talep ediyorlar, ve ne kadar ihtiyatlı ve makul olursa olsun azınlık gruplarına yapılan herhangi bir eleştiriyi kaldıramıyorlar.

Böylelikle aktivistler Sistem'e başkaldırdıkları yanılsamasını sürdürebiliyorlar. Fakat bu yanılsama saçma. Irkçılığa, cinsiyetçiliğe, homofobiye ve benzerlerine karşı çıkmak, politik yozlaşma ve yolsuzluğa karşı çıkmaktan daha fazla Sistem'e isyan etmek değil. Politik yozlaşmaya ve yolsuzluğa karşı çıkanlar isyan etmiyorlar, Sistem'in uygulatıcısı olarak davranıyorlar: Politikacıların Sistem'in kurallarına uymalarını sağlamaya yardımcı oluyorlar. Irkçılığa, cinsiyetçiliğe, ve homofobiye karşı mücadele edenler de benzer şekilde Sistem'in uygulatıcısı olarak davranıyorlar: Sistem'e problem oluşturabilecek ırkçı, cinsiyetçi, ve homofobik tutumları bastırma da Sistem'e yardımcı oluyorlar.

Fakat aktivistler yalnızca Sistem'in uygulatıcıları olarak davranmıyorlar. Ayrıca dikkatleri Sistem'den ve kurumlarından uzak tutan bir yıldırımsavar olarak hizmet ediyorlar. Örneğin, kadınları evden çıkarıp işyerine koymak Sistem'in avantajıydı. Elli yıl önce, eğer hükümet veya medya aracılığıyla Sistem, kadınların hayatlarını

evlerine değil de kariyerlerine odaklamalarını kabul edilebilir yapmak adına beklenmedik bir propagandaya başlasaydı, bu değişime karşı direnç yaygın bir huzursuzluğa sebep olurdu. Gerçekte olan ise, bu değişimlere Sistem'in güvenli bir mesafeden takip ettiği radikal feministler önayak oldu. Toplumun daha muhafazakâr üyelerinde oluşan hınç Sistem ve kurumlarındansa bu radikal feministlere yöneldi, zira Sistem'in desteklediği değişimler feministler tarafından öne sürülen değişimlerden daha yavaş ve ılımlı göründü, ve hatta bu görece yavaş değişimler bile Sistem'e radikaller tarafından zorlanıyormuş gibi görünmüştü.

3. Sistem'in En Etkileyici Numarası

Yani, özetle, Sistem'in en etkileyici numarası bu:

a. Kendi verim ve güvenliği adına, teknolojik ilerleme sonucu değişen durumları karşılamak adına Sistem derin ve radikal sosyal değişimler getirmek zorunda.

b. Sistem tarafından zorlanan yaşam koşullarından doğan hüsrân isyankâr dürtülere yol açıyor.

c. İsyankâr dürtüler Sistem tarafından ihtiyaç duyduğu sosyal değişimlere uygun biçimde düzenleniyor; aktivistler Sistem'in kabul etmemizi istediği yeni değerler adına eski ve modası geçmiş değerlere "isyan ediyorlar".

d. Bu şekilde, öbür türlü Sistem'e zararlı olabilecek isyankâr dürtüler, yalnızca zararsız değil, aynı zamanda Sistem'e yararlı hale getiriliyor.

e. Zorlanan sosyal değişimlerin getirdiği kamusal kızgınlığın çoğu Sistem'den ve kurumlarından uzaklaşıp bu değişimlere önayak olan radikallere yöneliyor.

Tabi ki, bu numara bir numara yaptıklarının bile bilincinde olmayan Sistem liderleri tarafından önceden planlanmadı. Nasıl işlediği aşağı yukarı şöyle:

Herhangi bir konuda nasıl davranacağına karar verirken, editörler, yayımcılar, ve medyanın sahipleri bilinçli ve bilinçsiz bazı faktörleri dengelemek zorunda. Okuyucularının veya izleyicilerinin bastıklarına veya yayınladıklarına nasıl tepki vereceklerini, reklam verenlerinin, medyadaki akranlarının ve diğer güçlü insanların nasıl tepki vereceklerini ve bastıklarının veya yayınladıklarının Sistem'in güvenliğine etkisini dikkate almak zorundalar.

Bu pratik sebepler genelde konu hakkındaki kişisel duygulara baskın gelir. Medya liderlerinin, reklam verenlerinin, ve diğer güçlü kişilerin kişisel hisleri çeşitlidir. Liberal veya muhafakâr, dindar veya ateist olabilirler. Liderler arasındaki tek evrensel zemin Sisteme bağlılıkları, onun güvenliği ve gücü. Bu sebeple, kamunun kabul etme sınırları içerisinde, medyanın yayacağı tutumları belirlemedeki temel faktör Sistem'e iyi olanı belirleyen medya liderleri ve diğer güçlü insanların kaba bir fikir birliği.

Bu nedenle, bir editör veya diğer bir medya lideri bir harekete veya amaca karşı nasıl bir tutum alacağına karar verirken, ilk düşüncesi bu hareketin Sistem için iyi veya kötü bir şeyler içerip içermediği. Belki kendisine kararının ahlâki, felsefi, veya dinsel temelli olduğunu söylüyor, fakat gözlenilebilir bir gerçek ki pratikte Sistem'in güvenliği medyanın tutumunu belirlemede diğer bütün etkenlerin önüne geçiyor.

Örneğin, bir haber dergisi editörü milis hareketine baktığında, hareketin bazı şikâyetlerine ve hedeflerine sempati besleyebilir veya beslemeyebilir, fakat aynı zamanda reklam verenlerinin ve medyadaki akranlarının milis hareketinin Sistem'e zararlı olabileceği ve yıldırılması gerektiğine dair fikir birliğini görür. Bu şartlar altında dergisinin milis hareketine karşı olumsuz bir tutum alması gerektiğini bilir. Medyanın olumsuz tutumu milis hareketinin sönmesinde büyük ihtimalle bir sebep.

Aynı editör radikal feminizme baktığında feminizmin bazı aşırılıklarının Sistem'e zararlı olacağını, fakat aynı zamanda feminizmin Sistem'e yararlı olabileceğini de görür. Kadınların iş ve teknik dünyasına

katılımı kendilerini ve ailelerini Sistem'e daha iyi entegre eder. Yetenekleri iş ve teknik konularında Sistem'in hizmetinde olur. Taciz ve tecavüzü bitirmedeki feminist vurgu da Sistem'in ihtiyaçlarına hizmet eder, zira şiddetin diğer biçimleri gibi taciz ve tecavüz de Sistem için tehlikelidir. Belki de en önemlisi, editör modern ev işlerinin acıması ve anlamsızlığı ile modern ev kadınlarının sosyal izolasyonunun kadınlarda ciddi bir hüsrana sebep olabileceğinin farkına varır; Kadınlara iş ve teknik dünyada kariyer yapma şansı verilmediği takdirde Sistem'e zararlı olabilecek bir hüsrana.

Bu editör kadınların alt konumda bulunmasını daha uygun bulan maço tipli birisi de olsa, feminizmin, en azından nispeten ölçülü biçiminde, Sistem için iyi olduğunu bilir. Yazı işleri ile ilgili duruşunun ölçülü feminizme karşı olumlu olması gerektiğinin farkındadır, aksi halde reklam verenlerinin ve diğer güçlü insanların memnuniyetsizlikleriyle yüzyüze gelecektir. Bu sebeple anaakım medyanın tutumu ölçülü feminizme destekleyici, radikal feminizme karışık, ve en uç seviyedeki feminizme sürekli düşmancadır.

Bu tarz süreçle, Sistem'e zararlı olan isyan hareketleri olumsuz propagandaya maruz bırakılıyor, Sistem'e faydalı olduğuna inanılan isyan hareketleri ise medyada ihtiyatlı bir şekilde destekleniyor. Medya propagandasının bilinçsizce emilimi sözde isyancıları Sistem'in çıkarlarına göre isyan etmeye yönlendiriyor.

Üniversite entellektüelleri de Sistem'in numarasında önemli bir rol oynuyor. Her ne kadar kendilerini bağımsız düşünürler olarak görseler de, günümüzde entellektüeller (bireysel istisnalar hariç) Amerika'nın en toplumsallaşmış, en konformist, en uysal ve evcilleştirilmiş, en şımartılmış, bağımlı ve omurgasız grubu. Sonuç olarak, isyan etme dürtüleri özellikle güçlü. Fakat, bağımsız düşünceden mahrum olmalarından dolayı, gerçek başkaldırı onlar için imkânsız. Böylelikle Sistem'in numarasına düşüyorlar, insanları öfkeliyorlar ve Sistem'in temel değerlerine dokunmadan başkaldırı yapılsamasının keyfini çıkarıyorlar.

Genç insanların öğretmenleri oldukları için, Sistem'e numarasını gençliğe uygulamasında yardımcı oluyorlar, gençlerin isyankâr dürtülerini stantart hedeflere yönlendiriyorlar: ırkçılık, sömürgecilik, kadınların sorunları, vs. Üniversite öğrencisi olmayan gençler, medya aracılığıyla veya bireysel temasla, öğrencilerin isyan ettiği "sosyal adalet" konuları öğreniyorlar ve onları taklit ediyorlar. Böylelikle, akranları örnek almakla gelişen –saç ve giyim stilleri gibi- ve klişileşmiş bir başkaldırıya dayanan bir gençlik kültürü oluşuyor.

4. Numara Mükemmel Değil

Doğal olarak, Sistem'in numarası mükemmel işlemiyor. "Aktivist" topluluk tarafından benimsenmiş bütün konular Sistem'in ihtiyaçlarıyla uyumlu değil. Bu bağlamda, Sistem'in karşılaştığı en büyük sorun Sistem'in kullanmak zorunda olduğu iki farklı propaganda tipiyle ilgili, bütünleştirme propagandası ve ajitasyon propagandası. ^[1]

Bütünleştirme propagandası modern toplumdaki toplumsallaştırmanın temel

mekanizmasıdır. İnsanların Sistem'in güvenli ve kullanışlı aletleri olmaları için sahip olmaları gereken tutumları, inançları, değerleri, ve adetleri yerleştirmek adına tasarlanmıştır. İnsanlara Sistem için tehlikeli olan duygusal dürtüleri bastırmayı veya yönlendirmeyi öğretir. Spesifik ve güncel konulardan ziyade, uzun vadeli tutumlara ve geniş uygulanabilirlikli kökleşmiş değerlere odaklanır.

Ajitasyon propagandası spesifik, güncel durumlarda belli tutumları ve davranışları ortaya çıkarmak adına insanların duygularına odaklanır. İnsanlara tehlikeli duygusal dürtüleri bastırmayı öğretmektense, belli başlı zamanlarda belli duyguları uyarmayı hedefler. Sistem düzenli, uysal, işbirlikçi, pasif, bağımlı bir nüfusa ihtiyaç duyar. Hepsinden öte hükümetin fiziksel güç kullanımında tekel olabilmesi için şiddete başvurmamayan bir nüfusa gereksinim duyar. Bu sebeple, bütünleştirme propagandası bize şiddet karşısında dehşete düşmeyi ve korkmayı öğretir, böylelikle çok sinirlendiğimizde bile şiddete başvurmamalıyız. ("Şiddet" ile insanlara fiziksel saldırıda bulunmayı kastediyorum) Genel olarak, bütünleştirme propagandası bize pasifliği, bağlılığı ve işbirliğini vurgulayan yumuşak, sevimli değerleri öğretir.

Öte yandan, belli durumlarda bizzat Sistem kendi hedeflerine ulaşmak adına sert, agresif yöntemlere başvurmayı faydalı veya gerekli görür. Buna en iyi örnek savaştır. Savaş zamanında Sistem ajitasyon propagandasına bel bağlar: Askeri eyleme kamusal onayı sağlamak adına, gerçek ve sözde düşmanlarından korkmuş ve onlara kızgın olmaları için insanların duygularıyla oynar.

Bu durumda bütünleştirme propagandası ile ajitasyon propagandası arasında bir çatışma olur. Yumuşak değerleri ve şiddet karşıtlığını en çok benimsemiş insanlar kolayca kandırılıp bir askeri operasyonu desteklemeye itilemezler.

İşte burası Sistem'in numarasının geri teptiği nokta. Bütünleştirme propagandasının değerlerini onaylayan bir şekilde "isyan" eden aktivistler, savaş zamanında da devam ediyor. Savaşa yalnızca şiddet içerdiği için değil, bütünleştirme propagandası tarafından öğretilen yumuşak değerlere ters olan "ırkçı", "sömürgeci", "emperyalist," vs. olduğu için de karşı çıkıyorlar.

Sistem'in numarası hayvanlara yapılacak muamele söz konusu olduğunda da geri tepiyor. Kaçınılmaz olarak, birçok kişi

insanlar için öğretilen yumuşak değerleri ve şiddet karşıtlığını hayvanlara da uyarlıyor. Hayvanların et için kesimini ve tavukların küçük kafeslerde tutulan yumurtlama makinelerine indirgenmesini veya bilimsel deneylerde hayvanların kullanılmasını dehşetle karşılıyorlar. Bir noktaya kadar, hayvanların kötü muamele görmesi sonucu oluşan muhalefet Sistem'e faydalı olabilir: Çünkü bir vegan diyeti kaynak kullanımı açısından etçil bir diyetten daha verimli, ve genel olarak benimsenirse, insan nüfusunun artması sonucu Dünya'nın sınırlı kaynaklarında oluşan yükü hafifletebilir. Fakat aktivistlerin hayvanların bilimsel deneylerde kullanımını durdurmaya yönelik ısrarı Sistem'in ihtiyaçları ile çelişiyor, zira tahmin edilebilen gelecekte araştırma kobayı olarak yaşayan hayvanların yerini alabilecek bir alternatif görünmüyor.

Ne olursa olsun, Sistem'in numarasının orda ya da burda geri tepmesi bir bütün olarak isyankâr dürtüleri Sistem'in avantajına çevirmede farkedilir derecede etkili bir araç olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Kabul edilmeli ki, burada bahsedilen numara toplumumuzdaki isyankâr dürtülerinin aldığı yönü belirlemedeki tek etken değil. Günümüzde birçok kişi zayıf ve güçsüz hissediyor (gerçekten de Sistem bizi zayıf ve güçsüz yapıyor), ve takıntılı bir şekilde kendisini kurbanlarla, zayıf ve baskı altındakilerle özdeşleştiriyor. Irkçılık, cinsiyetçilik, homofobi ve yeni sömürgecilik gibi mağduriyet konularının standart aktivist konuları olmasının bir sebebi de bu.

5. Bir Örnek

Yanımda entellektüellerin uyumculuğu modern toplumun eleştirisi şekline gizleyerek Sistem'e numarasında nasıl yardımcı olduğunu gösteren güzel örneklerin bulunduğu bir antropoloji ders kitabı var. [5] Bu örneklerin en tatlısı 132-36 sayfalarında bulunuyor, yazar, "uyarlanmış" biçimde, interseks olan (erkek ve kadın fiziksel karakteristikleriyle doğmuş birisi) Rhonda Kay Williamson'a ait bir makaleyi alıntılıyor.

Williamson Amerikan Kızılderililerinin interseks kişileri kabul etmekle kalmayıp özellikle değer verdiklerini belirtiyor. ^[6] Bu tutumu kendi ailesinin tutumunu eşitlediği Avrupa-Amerikan tutumla karşılaştırıyor.

Williamson'un ailesi ona acımasızca davranmışlar. İnterseks durumu sebebiyle

onu hor görmüşler. "Lanetlendiğini ve şeytana verildiğini" söylemişler, ve "şeytan"ı çıkarmak adına onu etkileyici kiliselere götürmüşler. "Şeytani öksürüp çıkartacağı" peçeteler bile verilmiş.

Fakat bunu modern Avrupa-Amerikan tutumuyla özdeşleştirmek anlamsız. 150 yıl önceki Avrupa-Amerikan tutumuna yaklaşabilir, fakat bugünlerde herhangi bir Amerikan eğitimci, psikolog, veya anaakım rahip interseks birinin böyle bir muameleye maruz kalması karşısında dehşete düşer. Medya hiçbir zaman böyle bir muameleyi olumlu bir havada vermez. Sıradan orta-sınıf Amerikalılar interseks durumunu Kızılderililerin kabul ettiği gibi etmeyebilir, fakat çok azı Williamson'un gördüğü muameleyi görmezden gelebilir.

Williamson'un ebeveynleri açık bir şekilde tutumları ve inançları Sistem'in değerleriyle tamamıyla zıt sapkın, dindar çılgınlardı. Böylece, modern Avrupa-Amerikan toplumunu eleştirmiş gibi yaparak, Williamson gerçekte günümüz Amerika'sının baskın değerlerini benimseyememiş sapkın azınlıklara ve kültürel geri kalmışlara saldırıyor.

Haviland, kitabın yazarı, sayfa 12'de kültürel antropolojiyi modern Batı toplumunun varsayımlarına meydan okuyormuş gibi yansıtıyor. Bu, gerçeğe o kadar ters ki acıklı olmasaydı gülünç olurdu. Anaakım modern Amerikan antropolojisi alçakça Sistem'in değerlerine hizmet ediyor. Bugünün antropologları toplumlarının değerlerine meydan okuyormuş gibi yaparken, yalnızca Sistem'in gerektirdiği kültürel değişimlere ayak uyduramayan sapkınlar ve geri kalmışlar tarafından savunulan zamanı geçmiş değerlere meydan okuyorlar.

Haviland'ın Williamson'ın makalesini kullanımı bunu güzelce belli ediyor, ve Haviland'ın kitabının genel eğilimini gösteriyor. Haviland okuyucularına siyaseten doğrucu dersler vermek adına etnografik gerçeklerin altını çiziyor, fakat siyaseten yanlış olan etnografik gerçekleri ihmal ediyor. Böylece, Williamson'ı alıntılıyarak Yerlilerin interseks kişileri kabul etmelerini vurgularken, örneğin, birçok Kızılderili kabilesinde zina yapan kadınların burunlarının kesildiğinden, ^[1] nitekim erkek zinacılara böyle bir cezanın uygulanmadığından; veya Crow Kızılderililerinden bir savaşçı bir yabancı tarafından vurulursa anında saldırganı öldürmesi gerektiğinden; aksi halde kabilesinin gözünde rezil olduğundan; ^[2] veya Birleşik Devletler'in doğusundaki Kızılderililer tarafından işkencenin yaygın kullanımından bahsetmiyor. ^[3] Tabi ki, bu tarz gerçekler şiddet, maçoçluk, ve cinsiyet ayrımcılığı gösteriyor, bu sebeple Sistemin günümüzdeki değerleriyle uyumsuzlar ve siyaseten yanlış oldukları için sansürleniyorlar.

Nitekim antropologların Batı toplumunun değerlerine meydan okuduğuna inanırken Haviland'ın gerçekten samimi olduğundan şüphem yok. Üniversite entellektüellerimizdeki kendini kandırma kapasitesi bu noktaya kadar varabiliyor.

Sonuca bağlarken, belirtmek isterim ki zina yüzünden burunları kesmenin, veya kadınların suistimale uğramasının tolere edilmesinin iyi bir şey olduğunu öne sürmüyorum, veya birisinin interseks olduğu için veya ırkı, dini, cinsel eğilimi sebebiyle reddedilmesini ve

aşağılanmasını görmek istemiyorum. Fakat günümüz toplumunda bu konular, en fazla, reform konuları. Sistem'in en etkileyici numarası devrimci bir yönelim alabilecek isyankâr dürtüleri, bu tarz ölçülü reformların hizmetine sunmasıdır.

^[1] Jacques Ellul, Teknolojik toplum, çeviri John Wilkinson, yayın Alfred A. Knopf, New York, 1964, sayfa 427.

^[2] Modern sanayileşmiş veya modernliğin peşindeki ülkelerdeki medyanın üstünkörü incelenmesi bile Sistem'in ırk, din, cinsiyet, cinsel eğilim vb. ayrımcılıkları ortadan kaldırmaya çabaladığını göstermektedir. Bunu yansıtan binlerce örnek bulmak mümkün, fakat burada biz yalnızca üç tane farklı ülkeden göstereceğiz.

Birleşik Devletler: "Public Displays of Affection," U.S. News & World Report, 9 Eylül, 2002, sayfalar 42-43. Bu makale propagandanın işleyişine güzel bir örnek sağlıyor. Homoseksüelliğin kamusal kabulüne karşı olanların görüşlerine yer vererek, görünüşte homoseksüel birlikteliklere karşı tarafsız bir konum alıyor. Fakat bu makaleyi okuyan birisi, homoseksüelliğin kabulünün arzulanabilir ve uzun vadede önlemez olduğu izlenimine kapılacaktır. Önemli olan bir diğer şeyse fotoğraftaki homoseksüel çift: Fiziksel olarak çekici bir çift seçilmiş ve çekici bir şekilde fotoğraflanmış. Propaganda

hakkında çok az bir bilgi sahibi olan birisi bile bu makalenin homoseksüelliği kabul ettirmek adına propaganda yaptığını gözden kaçıramaz. Ve U.S. News & World Report'un merkez sağ bir dergi olduğunu göz önünde bulundurun.

Rusya: "Putin hoşgörüsüzlüğü kınıyor," The Denver Post, 26 Temmuz, 2002, sayfa 16A. "MOSKOVA- Perşembe günü Başkan Vladimir Putin ırksal ve dini önyargıyı şiddetle kınadı... "Eğer bu dini veya milliyetçi hoşgörüsüzlüğün şoven bakterisinin yerleşmesine izin verirsek, ülkeyi mahvederiz." Putin'in uyarıları Perşembe gecesi Rus televizyonunda belirgin bir şekilde tekrarlandı." Vs. vs.

Meksika: "Persiste racismo contra indigenas" ("yerli insanlara karşı ırkçılık devam ediyor."), El Sol de Mexico, Ocak 11, 2002, sayfa 1/B. "Yerli insanlara saygıyı arttırmak için bütün yaptıklarımıza rağmen, ayrımcılığa maruz kalmaya devam ediyorlar..." Makale piskoposların ayrımcılığa karşı mücadelsinden bahsediyor, fakat ayrıca piskoposların kadınların geleneksel aşağı konumlarından kurtarmak için yerli geleneklerini arındırmaktan da söz ediyor. El Sol de Mexico merkez sağ bir gazete olarak bilinir.

İsteyen bu örneklerden binlercesini daha bulabilir. Sistemin kendisinin ayrımcılığı ve

mağduriyeti ortadan kaldırmaya yöneldiğinin kanıtı o kadar bariz ve çok ki radikalların bu kötülüklerle mücadele etmenin bir çeşit isyan olarak görmesi çok şaşırtıcı. Bu yalnızca profesyonel propagandacılar tarafından iyi bilinen bir fenomene bağlanabilir: İnsanlar ideolojilerine ters düşen bilgileri görmezden gelebilir, kavramayı veya hatırlamayı beceremeyebilirler. Bu makaleyi inceleyin, "Propaganda," in The New Encyclopedia Britannica, Volume 26, Macropædia, 15th Edition, 1997, pages 171-79, specifically page 176.

^[3] Bu bölümde Sistem'in ne olmadığı hakkında konuştum, fakat Sistem'in ne olduğunu söylemedim. Bir arkadaşım bunun okuyucunun kafasını karıştırabileceğini belirtti, şunu söylemeliyim ki bu makalenin amaçları doğrultusunda Sistem'in ne olduğuna dair net bir açıklamaya gerek yok. Aklıma Sistem'in ne olduğunu iyi açıklayabilen bir cümle gelmiyor ve ben de Sistem'in ne olduğuna dair bir bölüm ayırarak yazının akıcılığını bozmak istemedim, bu yüzden soruyu yanıtsız bıraktım. Soruyu yanıtlayamamın okuyucunun bu makalenin değinmek istediği noktasını anlamada sıkıntıya sokacağını düşünmüyorum.

^[4] "Bütünleştirme propagandası" ve "ajistasyon propagandası" Jacques Ellul'un 1965'ye Alfred A. Knopf tarafından yayınlanan Propaganda adlı kitabında tartışıldı.

^[5] William A. Haviland, Cultural Anthropology, Ninth Edition, Harcourt Brace & Company, 1999.

^[6] Bu açıklamanın doğru olduğunu sanıyorum. Navaho tavrını kesinlikle yansıtıyor. Bakınız Gladys A. Reichard, Navaho Religion: A Study of Symbolism, Princeton University Press, 1990, page 141. Kitabın telif hakkı 1950'de alınmış, Amerikan antropolojisi politikleşmeden çok önce, bu nedenle bilginin çarpıtılması için bir sebep göremiyorum.

^[7] Bu iyi bilinir. Bakınız, örnek olarak, Angie Debo, Geronimo: The Man, His Time, His Place, University of Oklahoma Press, 1976, page 225; Thomas B. Marquis (interpreter), Wooden Leg: A Warrior Who Fought Custer, Bison Books, University of Nebraska Press, 1967, page 97; Stanley Vestal, Sitting Bull, Champion of the Sioux: A Biography, University of Oklahoma Press, 1989, page 6; The New Encyclopedia Britannica, Vol. 13, Macropædia, 15th Edition, 1997, article "American Peoples, Native", page 380.

^[8] Osborne Russell, Journal of a Trapper, Bison Books edition, page 147.

^[9] Doğu ABD'ndeki yerlilerinin işkence yaptığı iyi bilinir. Bakınız, örnek olarak, Clark Wissler, Indians of the United States, Revised Edition, Anchor Books, Random House, New York, 1989, pages 131, 140, 145, 165, 282; Joseph Campbell, The Power of Myth, Anchor Books, Random House, New York, 1988, page 135; The New Encyclopedia Britannica, Vol. 13, Macropædia, 15th Edition, 1997, article "American Peoples, Native", page 385; James Axtell, The Invasion Within: The Contest of Cultures in Colonial North America, Oxford University Press, 1985, page citation not available.

ZULMÜN DÖRT AŞAMASI YA DA HOGARTH'IN GRAVÜRLERİ

Resim I: Peter Paul Rubens, Kurt ve Tilki Avı (1617-21); tuval üzerine yağlıboya.

"Yeryüzündeki hayvanların kendi varlık sebepleri vardır. Onlar insanlar için yaratılmamışlardır, tıpkı siyahların beyazlar, kadınların erkekler için yaratılmamış olduğu gibi..."

Alice Walker

0. Pathos Formula / Meşrulaştırılan Zulüm

Pathos formula terimi, ilk olarak sanat tarihçisi Aby Warburg tarafından ortaya atılmıştır. Warburg, Pathos formülünü bedeni, kendisine zulmeden hazzı ya da yücelmesi için kurbanın bilinçli olarak yabancılaştırdığı bir şey olarak tanımlamıştır. Yani kurban (zulme maruz kalan), tahakküm edenin zevki ve saygınlığı adına kendi bedenini isteyerek sunar ya da bizatihi işkenceden zevk alıyormuş gibi veya yok olmalarının mantığını anlıyor ve kabulleniyorlarmış gibi gösterilir. ⁽¹⁾

Bunun pratikte örneklerine "şehitlik" düsturlarında ve "kurban etme" ritüellerinde en açık şekilde rastlayabiliriz. Din, vatan veya bayrak gibi haklılaştırma sembelleri üzerinden yapılan savaşlar ve bu savaşlardaki ölüm ("şehitlik") bir tür pathos formula örneği teşkil eder. Çünkü pathos formula başka bir tabir ile "güzel ölüm" ya da "yüce ölüm" olarak da okunabilir. (İsa'nın ölümü ve onu betimleyen ressamları düşünün: İsa bu resimlerin hemen hemen hiçbirinde acı çekiyormuş gibi gösterilmez. Çünkü O'nun ölümü bir tür kurtuluş gününe göndermede bulunur teolojide). Pathos formula sadece insan-merkezli bir

izlekte hareket etmez. Aynı zayıf düşünceye hayvanlar da maruz kalmaktadır. Hayvanların (hatta bütün bir doğanın) insanlar için varolduğuna inanan bir düstur kendini yaşamın (doğanın) merkezine yerleştirmekten elbette geri durmayacaktır. Hayvanlar biz onlardan faydalanalım diye yaratılmışlardır düşüncesi (ya da düşüncesizliği!) ve modern kültürde reklam enformasyonu hayvanlar üzerindeki zulmü meşrulaştırmanın iki önemli söylemi ve aracı olmuşlardır.

Reklamlar ile bugün hayvan katliamları "estetize" edilmeye ve meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Kasapların ve mezbahaların tabelalarındaki gülümseyen inek ya da koyun resimleri (Müslüman bir ülkede değilseniz gülüşen domuzcuklar!), balıkçı ağlarına takılan balıkların sevinçli görüntüleri eşliğindeki konser kutuları ya da KFC'ye mi yoksa Mc Donald's'a mı gitsem diye düşünen tavuk reklamları... Her biri zulmün kapitalizm aşamasında meşrulaştırıcı ve kurnaz taktiklerinden başka bir şey değil!

Pathos formula ne yazık ki bu modern aşamadan ibaret değil. 16. ve 17. yüzyıldaki bazı ressamlar da hayvanlara yönelik katliamların tasvirinde bu tür atıflarda bulunuyorlardı. Çünkü Aristoteles'den beri hayvanlar ruhları olan yaratıklar değil, alınıp satılabilen, bir süre beslendikten sonra kesilip yenilebilen varlıklardı! 19. yüzyıldan itibaren hayvanların öldürülmesi ya da yaşaması önemsenebilir bir şey olarak görülmüyordu. Hatta hay-

vanlar aristokratlar tarafından avcılık adı altında ya da insanlar için birer tehdit unsuru olarak görüldüklerinden dolayı sistematik bir katliama tabi kalıyorlardı. Peter Paul Rubens'in Kurt ve Tilki Avı (Resim I) ya da Paolo Uccello'nun Ormanda Av (Resim II) resimleri dönemi özetler niteliktedir. Rubens'in Kurt ve Tilki Avı'nda yenilebilir av hayvanlarını yırtıcı hayvanların avlamaması için kurt ve tilki gibi yırtıcı hayvanlar katledilmiştir. Yine Uccello'nun tablosunda yüzlerce aristokrat av adı altında hayvan katliamını gerçekleştiriyorlardır.

Rubens ve Uccello yaşananların izlenimini çok etkili bir şekilde tuvale aktarmış olsalar da, her iki ressam da bunu aynı pathos formula mantığı ile yansıtır. Çünkü, bu ressamlar için, hayvanları avlamak aristokratik bir tür eğlencedir (Uccello) ya da insanlar yırtıcı hayvanları öldürmelidirler ki diğer

av hayvanları (yenilebilir hayvanlar), deyim yerindeyse, insanlara kalsın (Rubens). Fakat Hogarth'da bunu göremezsiniz hatta zıddını görürsünüz. Hogarth'ın "göklere böğüren ineklere" bile tahammülü yoktur. ⁽²⁾

1. Hogarth'cı Müdahale

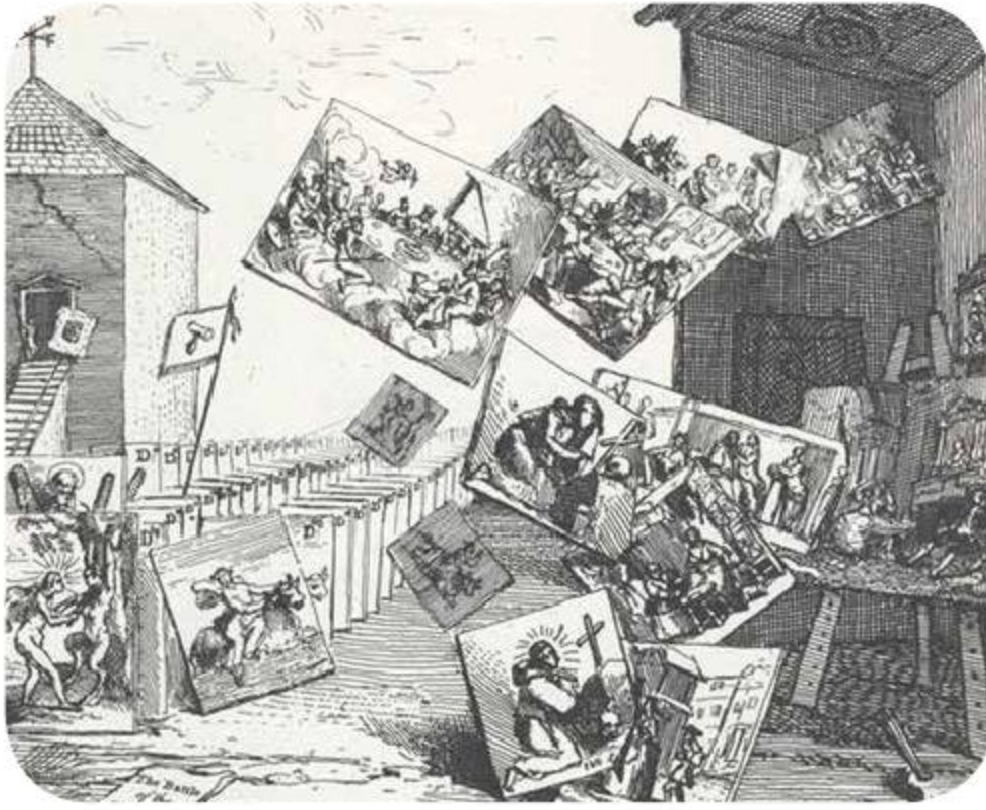
"Zavallı hayvanlara böyle zalimce davranılması, Londra'yı insanın gözünde her şeyden daha nahoş yapıyor."

William Hogarth

Hogarth, İngiliz bir ressam, gravürü ve karikatüristtir. 1697-1764 tarihleri arasında yaşamıştır ve resimle yazıyı birleştiren, resme konuşma balonları ekleyen ilk kişi olarak bilinir. Hogarth, döneminin ressamlarından uzaklaşarak onların işlediği ahlaki konulara, aristokrasiye, hükümlerinin yüceltilmesine, şehitlere, azizlere...

Resim II: Paolo Uccello, Ormanda Av (1440); tuval üzerine yağlıboya.

mesafeli durur. Resimlerin Savaşı (Resim III) adlı eserinde bu anlayışa saldırır.

2. Zulmün Aşamaları

"Raphael'in Vatikan için yaptığı resimlerden Zulmün Dört Aşaması'nı yaratmayı yeğlerim."
William Hogarth

Hogarth, Pathos formula anlayışının aksine zulmün yüceltilmesini ya da haklılaştırılmasını değil her zaman için onun bir tür teşhirini ortaya koymuştur gravürlerinde. Zulmün Dört Aşaması (1751) adını verdiği gravürlerinde Londra'nın St. Giles bölgesinde yaşayan Tom Nero isimli bir çocuğun hızla bir hırsızdan bir katile dönüşmesinin acıklı öyküsünü betimledi. Ama daha önceki alaycı çalışmalarındaki gibi aç gözlülüğün, kumarın, alkolün ve sefahatin yozlaştırıcı etkilerine odaklanmak yerine, suçun hayvanlara yapılan zulümle bağlantısı üzerinde durdu. Gravürlerde verilen mesaj, hayvanlara uygulanan zulmün suçlu insanlar doğurduğu olmasına karşın, işkence görüntüleri öyle çarpıcı bir şekilde verilmiştir ki, resimlere bakanlar

ister istemez sanatçının temel kaygısının insanlar değil hayvanlar olduğu kanısına kapılıyor. (3)

Zulmün İlk Aşaması

İlk aşamada (Resim IV) Hogarth makatından okla vurulmuş ya da makatına çubuk sokulan bir köpeği odağa almıştır. Köpek aynı zamanda boynuna bağlı ipe başka biri tarafından tutulmaktadır. Yine aynı resimde birkaç çocuğun iki kediye kuyruklarından ters asarak nasıl işkence ettiklerini ve bununla nasıl eğlendiklerini gösteriyor. Meydan da ise horoz dövüşü yapılmaktadır.

Zulmün İkinci Aşaması

İkinci aşamada (Resim V) ise bu kez odakta taşıyamadığı için bağlı olduğu faytonun altında kalan bir ata yapılan zulüm gösterilmiş. Faytonda ise giyim kuşamlarına bakılırsa aristokrat bir aile (çocuk ve yetişkinler) atın yıkılması sonucu devrilen faytondadırlar. Hogarth'ın buradaki izlenimciliği çok keskindir. Keza atı döven elbisesinden ve kamçılarından anlaşılacağı üzere fayton sahibidir. Sanki bir tür intikam vardır burada. Devrilen arabadaki aristokratların sinirlenmemeleri için ya da arabanın devrilmesi neticesinde fayton sahibi azarlanmasının -belki

parasını alamamasının- hincını atı kamçilayarak çıkarıyor. Bunun çok iyi bir şekilde izlenimleyen Hogarth fayton sahibi olduğunu düşündüğümüz kişinin artık ata kamçı kısmı ile değil bizatihi kamçının sap (tahta veya demir) kısmıyla vurduğunu göstermiştir bize. Bu izlenimin hemen yanında muhtemelen ölü bir koyuna sırf öldüğü için ve artık para etmeyip süt vermeyeceği için sinirlenen adamın hayvana eziyetini görürüz. Ve ileride bir eşek ağır yük altındadır ve yine sopayla dövülmektedir. Az ileri de ise bir boğa insanlara saldırmıştır -boğa güreşi belki....

Zulmün Mükafatı

Bu aşamada (Resim VI) Hogarth Tom'un hamile kız arkadaşı Ann Gill'i öldürdükten sonra tutuklanması ve idam edildikten sonra bedeninin açılarak iç organlarının parçalanması betimlenir. Ön plandaki bir köpek Tom'un kalbini çiğnemekte, böylece suçlunun daha önce hem cinslerine uygulamış olduğu işkencelerin öcünü almaktadır.[4] Hogarth'ın bu gravürlerinde zengin ve soylu insanlar birer zalim olarak gösterilmişlerdir. Gravürde bir grup cerrah Tom'un bedenini parçalarken resmedilir. (Burada Fou-

cault'nun modern tıba getirdiği eleştirileri ya da Ulus Baker'in dolaylı eylem* düşüncesindeki Batı tıbbına karşı Uzakdoğu topolojisi de akla gelebiliyor. Batı tıbbı, diyordu Ulus Baker, kesme, dikme ve delme; Çin tıbbı, uzaktan, yakma ve akapunktur...). Tom'un parçalanmış cesedinin etrafında ise aristokratlar, zengin ve soylu kişiler bir eğlence içindeymişlercesine sohbet ve seyir içindeler. Burada, belki de, Hogarth zulme uğrayan hayvanlarla yoksul insanlar arasında bir analogi kurmaya davet ediyor olabilir bizi. Zulmün Mükafatı adeta bir yamyamlık göstergesidir, köşede kaynayan kemik kazanı da bu göstergenin somut tezahürü.

Uyumsuz Ütopya
2 Temmuz 2013

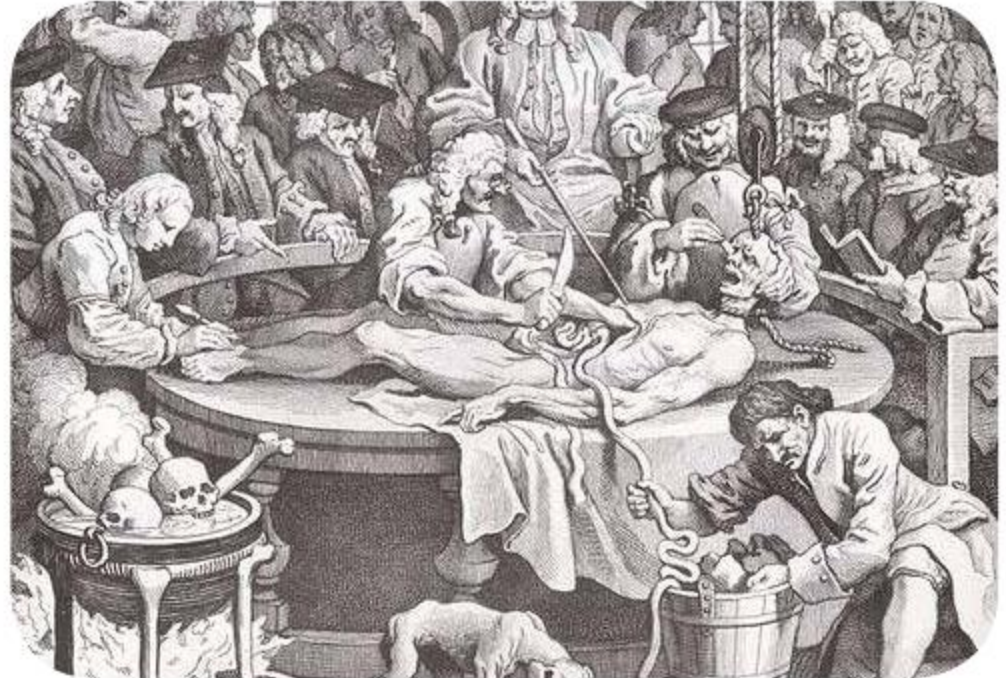
Atıf Nesneleri

(1) S. F. Eisenman - Ebu Graib Etkisi, Versus Kitap, 2007 (aksi belirtilmedikçe metindeki diğer dipnotlar da aynı esere aittir.)

* Ulus Baker - Dolaylı Eylem, Birikim Yayınları, 2012

Resim VI: William Hogarth, "Zulmün Mükafatı", Zulmün Dört Aşaması'ndan, (1751): gravür ve oymabaskı

Resim V: William Hogarth, Zulmün İkinci Aşaması, (1751): gravür ve oymabaskı

SOKAKLARDA GÜVENLİ KALMAK

Ferguson, Missouri'de cereyan eden polis şiddetini göz önünde tutarak, yoldaşlar bizlerden protestolara katılanların sokaklarda kendilerini nasıl koruyabilecekleri hakkında bazı yeni materyaller yayınlamamızı talep ettiler. Şayet tehlikeli protestolara katılıyorsanız, özellikle de polis şiddetine maruz kalan bir grubun parçasıysanız, lütfen polisin ve diğer baskı birimlerinin sizi yakalamaları veya teşhis etmeleri ihtimalini minimize edecek adımlar atın. Güvende ve özgür olmayı hak ediyorsunuz!

Aşağıdaki bildiri Kasım 2013'te Jesus "Chuy" Huerta'nın öldürülmesine karşı Kuzey Carolina, Durham'da gerçekleşen protestolar sırasında dağıtım sokulmuştur. O protestolara dair bir dizi metni bu linkten okuyabilirsiniz.

Ayrıca, aşağıda şu an Ferguson'da yayılarak büyüyen asayiş duruları için hazırlanmış olan kısa bir rehber mevcut. Cesaretiniz için teşekkürler ve iyi şanslar.

Maskeni Tak

Gösterilerde kendimizi neden & nasıl koruruz

İnsanlar gösterilerde kimliklerini polisten ve medyadan bir çok farklı sebepten ötürü saklarlar: okul, iş, göçmenlik durumu, Çocuk Koruma Hizmetleri, sağcı örgüt üyeleri. Kanunu çiğneme niyetiniz olsun veya olmasın bu önemlidir. Bunu ne kadar yaygın olarak kullanırsak, herkes o kadar güvende olur. Birlikte, muazzam bir gücümüz var.

Uygun bir şekilde giyinmek

Kat kat kıyafet getirin: ilk kıyafet bölgeye gelirken, diğeri eylem için ve uzaklaşmanız gerektiğinde size yardımcı olacak uygun bir şeyler. Piercinglerinizi çıkarın; dövmelerinizi gizleyin. Bazı protestocuların ayırtedilemek için kendine özgü kıyafetleri vardır—siyah

kapışonlu sweatshirt, pantolonlar ve maskeler. Bunu yaparsanız, kıyafetlerinizin tanınmanıza neden olabilecek özellikleri olmamasına özen gösterin. Ayakkabılarınız veya sırt çantanız da tanınmanıza neden olmayacak şekilde seçilmeli.

Eğer maske takarsanız, kameraların veya polisin görüş açısından uzakta bir yerde takın ve tüm eylem boyunca takılı kalsın. Saçlarınızı tamamen kapatın. Tişörtten maske yaparsanız, gözleriniz tişörtün boyun kısmına gelecek şekilde gerin ve kolları arkadan bağlayın, böylelikle tişörtün kalan kısmı kafanızı ve omuzlarınızı kapatacaktır. Polis maskeli bireyleri özellikle hedef alacaktır, o nedenle güvenli bir mekan bulup üstünüzü değiştirene ve dağılana kadar bir arada kalın.

Koruyucu gözlükler gözlerinizi kimyasal silahlardan koruyabilir; güneş gözlükleri tanınmanızı zorlaştırır. İkisi de yönerge formunda mevcuttur; gözlerinize karşı kimyasal silahları çeken kontak lenslerden kaçın. Gaz bombasına veya biber gazına maruz kaldıysanız, elma suyu sirkesine batırılmış bir bandana işe yarayabilir. Bez eldiven takın; parmak izleri kauçuk eldivenlere yapışır ve deri eldivenler parmak izlerinizi bırakır.

Hazırlıklı ol

Su, ilk yardım malzemeleri, dövizler, bayraklar, davullar, düdükler, bir megafon, bir ses sistemi getirin ve bir kalkan, stikırlar, sprey boyalar, meşaleler, havai fişekler, boya dolu Noel ağacı süsleri, fişek, çekiç ve bir polis tarayıcısı olarak kullanılabilecek bir işaret taşıyın. Sokakta dükürebileceğiniz şeylerde iz bırakmamanız için alkolle silin. Her zaman kullandığınız telefonu taşımak yerine geçici bir telefon kullanmaya çalışın. Arama geçmişinizin ve text mesajlarınızın adınızın bağlantılı olduğu her hangi bir telefonda izlenebileceğini unutmayın; polis sizi yakaladığında bunları muhakkak inceleyecektir. Arakadaşlarınızdan ayrı düştüğünüzde veya yakalandığınızda ve yardıma ihtiyaç duyduğunuzda aklınızda muhakkak bir telefon numarası olsun.

Koordineli çalışmayla güvendiğiniz arkadaşlarınızla birlikte kalın. Ne yapmak istediğiniz ve nasıl iletişim kuracağınız hakkında konuşun. Hedefler, materyaller, tehlikeli bölgeler ve kaçış istikametleri için bölgeyi önceden inceleyin. Nasıl ve nereye dağılacığınızı önceden planlayın.

Sokaklarda

Birlikte hareket edin. Kalabalığın çok yayılmasına izin vermeyin; kalabalığın önü ve arkası arasında irtibatı sağlam tutun. Bisikletli arkadaşlar yakınlarda neler olduğu konusunda bilgi akışını sağlayabilir.

Olay yerine gelen polisin görevde olup olmadığını netleştirin. Birbirinizi korumak için kendinize güveniniz ve gönüllülüğünüz sizin izin belgenizdir. Diğer zorbalar gibi, en ufak bir uzlaşma onlara da cesaret verir, ancak kontrolü ellerine alamayacaklarını anlarırsa, geri çekilebilirler. Polis size blöf yapacak ve yalana başvuracaklardır, ancak davranışlarını neye hazırlıklı olduklarını görerek önceden kestirebilirsiniz.

Polislerin kalabalığa girmesine izin vermeyin. Yanlarda pankartlar taşıyın; gerekirse kol kola girin. Polis birilerini yakalamak isterse, engelleyin. Hareket halinde olun, böylelikle sizi hapsetme şansları olmayacaktır. Şayet bir sokağa barikat kurmaya başladıklarını görürseniz, etrafınızı sarmadan ve sizi tuzağa düşürmeden hızlı hareket edin. Onları merak halinde bırakın. En öndeyken ayrılın.

Düşman Hattının Arkasında

Polis size hitap ederse, gözaltına alındığınızı veya tutuklandığınızı belirtmedikçe onları görmezden gelin. Sizi ele geçirirlerse, kaçabileceğinizden emin olmadıkça direnmeyin; direnmek daha büyük suçlamalarla karşı karşıya kalmanıza neden olabilir. Gözaltına alınırsanız, sessiz kalma hakkınızı kullandığınızı belirtin. Ne söylerlerse söylesinler, isim ve adresiniz dışında hiçbir soruyu yanıtlamayın. Önemsiz şeyler olsa bile, diğer insanlar hakkında polise hiçbir şey söylemeyin.

Polise doğrudan gösteremeyeceğiniz şeyleri, Facebook, Twitter veya başka sitelere

göndermeyin. Potansiyel olarak suçlayıcı veya diğerlerinin eylemlerini tanımlayan herhangi bir şey konusunda böbürlenmeyin. Sadece güvendiğiniz insanlarla güvenli bir çevrede ne olup bittiği hakkında konuşun.

Şirket medyası polisin yalanlarını tekrar edecektir. Politikaçılar sizi gözden düşürmeye çalışacaklardır veya sizleri sonu olmayan dilekçe vermelerle zamanınızı tüketmeye yönlendirmesi. Sizleri sindirmelerine veya hayalgücünüzün büyümesine engel olmalarına izin vermeyin; otoritelerle özel bir sidik yarışına saplanıp kalmayın. Gücümüz cesaretimizden, hayallerimizden ve diğer insanlarla kurduğumuz bağlardan gelir.

Crimetinc.

NASIL YAPARSINIZ:

KARA BLOK TAKTİKLERİ

göstericilerin kimliklerinin hemen tespit edileceği korkusu olmadan eyleme geçmelerini sağlayın:

* ÖRTÜNÜN

Yüzünüzün yarısını örtmek yeterli değildir. Eylem alanından uzaklaşsanız bile, polis sizi daha sonra fotoğraf veya videoları kullanarak suçlayabilir. Saçınızı, yüzünüzü, kollarınızı ve ellerinizi kapatın. Bez eldivenler en iyisidir. Piercing'leriniz varsa çıkartın. Kıyafetlerinizde, ayakkabılarınızda veya sırt çantalarınızda kimliğinizin saptanabileceği özellikler olmadığından emin olun. Yanınızda getirdiğiniz materyalleri, parmak izlerinizin tespit edilmesi için yok etmek için alkolle silin. Size lazım olmayan hiçbir şey getirmeyin.

* SIKI DURUN

Mümkünse, eyleme güvendiğiniz küçük bir grup insanlar gelin. Sadece arkadaşlığa dayanan ilişkileri değil, ortak niyetlere sahip olduğunuz tayfanızı seçin. Sokaklarda birbirinizin arkasını kollayacaksınız ve birileri gözaltına alınırsa veya yaralanırsa birbirinizi takip edeceksiniz. Birbirini tanımayan insanların da birbirini kollaması gerekiyor. Polis kalabalığın içine girip, "kazara" önlerine çıkabileceğiniz için dağılmayın, fiziksel olarak birbirinize yakın durun. Arkalarda polis saldırısı olurken, yürüyüşün önünün yavaşlaması gerekiyor. Hareket halinde olun: sıkı ve hareketli bir kalabalığın etrafının sarılması veya dağıtılması zordur.

* KAÇIŞINIZI PLANLAYIN

Kalabalığa uyumlu olabilmeniz veya kolayca uzaklaşabilmeniz için her zaman kapaşonlu "sivil kıyafetler" giyin. Tehlikeli bölgeleri ve kaçış istikametlerini gözleyin. Olaylar kızışırsa, sakın olun ve kararlı bir şekilde hareket edin. Hazır olduğunuza karar verdiğinizde eylem alanından uzaklaşın. Bazen hızla koşmanız veya saklanmanız gerekebilir; bazen, sadece kaldırımda durabilir veya maskenizi çıkarabilirsiniz. İyi korunduğunuzdan eminseniz size yakın kalabalığın arasından ayrılabilirsiniz.

* SESSİZ OLUN

Övünmek ve hikaye anlatmak doğal şeylerdir, ancak bunların size karşı kolaylıkla kullanılabilceğini unutmayın. Konuşmanız gerekiyorsa, sokaklarda sizlerle birlikte olan güvenilir insanları tercih edin. Bir polise göstermeyeceğiniz hiçbir şeyi Facebook'a atmayın. Aynısı Twitter, Instagram, Tumblr için de geçerli. Polisin sizleri gözaltına alduğunuzda yazdığınız text mesajları ve arama kayıtlarınızı okuyacağını unutmayın.

* ASLA VE ASLA ÖTMEYİN

Gözaltına alınırsanız, tamamen sessiz kalma hakkınız olduğunu hatırlatın. İsim, adres ve ama daha fazlasını söylemeyin.

TEKNO-ENDÜSTRİYEL ŞİRKET BAYER AG'NİN ARAÇLARINA MOLOTOFLU SALDIRI (ALMANYA)

26-27 Temmuz 2014 gecesi 'Bayer AG'ye ait bir kaç araca molotof kokteylleriyle saldırdık – ve bu eylemle Eko-Mücadele Tandansımızı başlatmış olduk.

Zehirleme ve sömürü

Birinci Dünya Savaşı esnasında 'Friedr. Bayer & Co' (daha sonra 'Bayer AG' oldu) savaş amaçlı patlayıcılar ve kimyasallar üretti. Tedarik sağlarken yaşadıkları sıkıntılar insani endişelerden değil, güvenlik riskleri ve iş gücü eksikliğinden kaynaklanıyordu. Savaşın siper savaşına dönmesiyle birlikte, gaz stratejik olarak bir silah olarak kullanılmaya başlandı ve Bayer, orduya on binlerce tonluk çeşitli tıpte gaz tedarik etmeye başladı.

Yaptıkları işle yetinmeyen 'Friedr. Bayer & Co' ayrıca zamanın Amerikan Ortaklıkları örneğini takiben bir 'menfaat grubundaki' diğer kimyasal şirketlerle antlaşmalar gerçekleştirmişti.

Savaşın ardından gelen ekonomik kriz çok uzun sürmedi ve 1925'te 'BASF'nin öncülüğündeki dokuz kimya firması 'IG Farben'i oluşturdu.

Başta (1926'da), 'IG Farben' nasyonel sosyalist partinin isteklerini benimsemedi, ancak daha sonra sentetik petrol üretiminin kaynak olmadan gerçekleştirileceğini farkettiler. 1932 yılında, NSDAP'nin (Alman Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi) seçim zaferinden bir yıl önce, şirket Hitlerle iletişime geçti ve onun desteğini kazandı. Kazançlarındaki istikrarı sürdürmek için, 'IG Farben' NSDAP'nin seçim masraflarına 400,000 Reichsmark'lık (Alman markı) bir destek yapmanın faydalı olabileceğini düşündü. O zamandan bu yana Nazi rejimiyle olan işbirlikleri neredeyse hiçbir sirtüşme olmaksızın büyümeye devam etti.

Şirketin hemen hemen tüm yönetim kurulu NSDAP üyesi oldular, bu sırada tekelleşme 'IG Farben'i dünyadaki en önemli dördüncü şirket yaptı.

İspanya İç Savaşı sırasında, şirket Franco birliklerine finansal destek sağladı, bu sırada Guernica'da Luftwaffe'nin 'IG Farben'in ürettiği yangın bombalarını siviller üzerinde test etme şansı yakalamış oldu. İkinci dünya savaşı sırasında 'IG Farben' savaş silahı üretimine kendini adadı ve toplama kamplarındaki tutsakların katledilmesi ve zulme uğramalarının sorumlularından birisidir.

'IG Farben' Auschwitz'in yanında üretim için uygun bir yer bulur bulmaz, ağır bir emek gücü peşine düştü. Şubat 1941'de 'BASF'/'IG Farben'in önemli bir üyesi Carl Krauch, Hermann Goring'e bir

mektup yazarak, Himmler'i toplama kamplarındaki tutsakları Buna fabrikasında köle işçiler olarak çalıştırmaya ikna etmesini istedi. 'IG Farben'le işbirliği yapan Himmler, Auschwitz'deki toplama kampını genişletmek için gereken maddi tedariki bekledi. Bu bakımdan Karl Wolff'a 'IG Farben'le sıkı bir ittifakı oluşturma emri verdi.

Ancak 'IG Farben'e sağlanan köle işçilerin sayısı, Buna'daki fabrikanın inşaatını tamamlamak için yeterli değildi. 1942'de SS 'IG Farben'e en az 3,000 köle işçi verdi, ancak şirket 15,000 işçiye ihtiyacı olduğunu açıkladı. SS görevlilerinin işçilere yönelttiği muamele, Nazi çalışma planı ve hem toplama kampında hem de şirket fabrikasında sözümona 'bol' yol haritası 'IG Farben'le ilgili endişe nedenleridir. Ancak bu endişe hiç de insani bir şey değildi: şirketin SS ile problemleri işçilerin sömürsünün SS'in uyguladığı ve çalışma planındaki kafa karışıklığı kadar toplama kamplarında dayatılan 'bol' yol haritasının işkenceleri gölgede bırakılmasına dayanmaktaydı.

'IG Farben'in hoşnutsuzluğu, şirketi bir şeylerin 'gelişmiş' olmasından ve şirkete inşaat malzemeleri tedarik edildikten sonra 'Todt Örgütüyle' işbirliği arayışına götürdü. 1942 baharında 11,200 insan Buna'daki fabrikanın inşaatında çalıştı, ancak 'IG Farben' halen tutsakların yeteri derecede sömürülmediğine inanıyordu çünkü onlar bir seferde 2,000den fazla asla çalışmadılar. 'Problemi' çözmek için, 'IG Farben' yeni bir toplama kampı olan ve daha büyük orada tutsağın sömürülebilmesini garanti eden Bunalager'in inşaatını finanse etti.

Bu süreç içerisinde fabrikanın inşaatı ve işlemeye başlaması yaklaşık olarak 25,000 insan hayatına mal oldu: SS'in muamelesinden dolayı, hastalıklar, beslenme yetersizliği ve aşırı fiziksel yorgunluk. Tüm bunlar sadece 'IG Farben'in gözünün önünde olmuyor, ayrıca şirkete açık desteğiyle birlikte oluyor. Nazilerin kurbanlarına yöneltilen vahşet şirketin çalışma şartlarına gölge düşürdüğünde sirtüşme canlandı.

SS'in pençelerine düşenler, sadece savaşla bağlantılı değil 'nihai zaferin' ötesinde kaderinde bir iyiye gidişin olduğu ekonomik çıkarlar adına herhangi bir insan çağırışımından yoksun bir şekilde, büyük veya küçük özel firmalar tarafından 'satın alınan' mallara dönüştürüldüler.

Muazzam boyutundan ve korumadan yoksun olmasından dolayı, fabrika müttefiklerin bombalarıyla yerle bir edildi ve inşaatı hiçbir zaman tamamlanamadı. Savaştan

sonra 'IG Farben' diğer şirketler için boşaltıldı ve işte 'Bayer AG' böyle doğdu. Kendi seleflerinin aynı gayretlerini sergileyen Bayer insan ve doğa üzerindeki yok etme işine devam etti ve aynı zamanda sözümona 'Alman ekonomisinin kurulmasının inisiyatifi'ni benimseyerek Nazi rejimiyle olan bağlantılarını silmeye çalıştı.

2001'de MG -Militante Gruppe (Militan Grup) bu kuruluşa mermilerle tepki vermişti: 'Alman hükümeti ve sanayisi için, bu, Nazi rejimi esnasında Almanlar ve Alman şirketleri tarafından işlenen suçlar sorununa hukuki anlamda nihai bir çözüm olacaktır.'

Ancak suçlar farklı biçimlerde devam etti. Bunu kanıtlayacağız ve buna karşı militan bir biçimde karşı koyacağız.

Beş yıl boyunca Vietnam ve Laos'u zehirli bir yaprak dökten bir madde olan Orange Agent'la ilaçladılar. Başlangıçta sadece yağmur ormanlarını ilaçladılar, ancak sonra ABD ordusu halkı aç bırakmak için mahsullere saldırdı. ABD ordusu için Orange Agent'ı üretmiş olan 'Dow Chemical'di ('Monsanto' + 'Bayer AG'); 5 yıl içinde 6,000 görev için 40 milyon litrelik madde sağlandı. Sonra bir de-ja-vu: birinci dünya savaşında olduğu gibi, tedarik ve stoklama konusunda sıkıntılar ortaya çıktı.

Tüm bunlar uluslararası bir kitlesel dayanışma dalgası sağ olsun geniş ölçüde bilinir hale geldi.

Orange Agent'ın yarattığı tahribatın insan ve doğa üzerinde muazzam bir etkisi oldu ve o etki halen sürmekte. Bazı bölgelerde bulunan mangrovlar tamamen yok olurken yağmur ormanları kısmen yeniden eski haline geldi. Büyük oranda hayvan popülasyonları yok oldu ve insan popülasyonuna kayda değer bir hasar getirdi. Zehir insanların ve hayvanların besin zincirini halen olumsuz etkiliyor ve Orange Agent nedeniyle halen sakat doğan çocuklar var. Bizler engelli insanlara saygı duymuyoruz, ancak onlar tüm iddiaları ve önyargıları yaşamı onlar için daha da zorlaştıran kapitalist bir toplum içerisinde doğdular. Ve ABD hükümeti kurbanlara kısmi tazminat vermişken, 'Bayer AG' asla böyle bir şey yapmadı.

1987-1988'de Irak'ta Kürt halkına zehirli Tabun Sarin ve S-Lost gazlarıyla bombardıman yapılırken 'Bayer AG' oradaydı. 1984'de şirket Irak'a kimyasal silahların ve zehirli gazların üretimi için fabrikalar tedarik etti.

Yaşamın esaslarını ihlal etmek Biyo-korsanlık operasyonları yoluyla, çiftçilik ve kimya firmaları kendilerini her zaman patentleye-

rek güvence altına aldılar ve belirli bitkileri, hayvanları ve genleri kendi mülkiyetleri kıldılar. Doğal olarak Bayer ayrıca şunu da yapar: 'ABD Edwards Enstitüsü tarafından yayınlanan bir araştırmaya göre, Bayer diyabetin tedavisi için, Kenya'nın Ruiru Gölünden gelen bakterileri kullanarak Glucobay adında bir ilaç üretiyor. Şirketin kendisi İngiliz gazetesi The Independent'da bu süreci doğruladı. Glucobay'ın Bayer'e getirdiği yıllık ciro, yaklaşık olarak 280 milyon euro, bir sent bile Doğu Afrika'ya gitmiyor.' Aynı metotları kullanan diğer şirketler 'Syngenta', 'BASF', 'Dow', 'Monsanto' ve 'Du Pont'.

Meksika'da doğal bir rezerv (biyosfer), sonra gelenler 'vahşi doğayı' bilimsel olarak sömürebilsin diye 'Bayer AG' ve 'Monsanto' gibi firmalara tahsis edilmektedir.

Ancak orada 'Bayer AG'nin tüm dünyaya sunduğundan kesin olarak daha iyi olan doğayla bir uyum içerisinde yaşayan insanların temsil ettiği bir engel de söz konusu. 'Uluslararası İşbirliği Komitesi' bu doğal rezervi sağa paramiliter güçlerle birlikte çalışan Kurumsal Devrimci Parti'yle (PRI) tam anlamıyla bağlantılı yerel hükümetin yardımıyla yürütüyor. Son aylarda Chiapas'ta Meksika devleti ve paramiliter birlikler tarafından yürütülen askeri bir gerginlikte bir Zapatista militanı katledildi ve 15 kişi ciddi biçimde yaralanmıştı.

'Bayer AG'nin ürettiği zehirli kimyasallardan olan Poncho ve Gaucho 20 yılın üzerinde bir süredir Meksika'da piyasada ve bunlar büyük ölçüde tarımda zirai ilaç olarak kullanılmaktadır ancak bunlar toprakta ve su kaynaklarına bulaştığında arılara, balıklara, kuşlara, kurtçuklara ve diğer bir çok türe zarar vermektedir. Bu zirai ilaçların doğayı zehirlenmesi ve değişime uğratması, bir ormanın yok edilmesinin yapabileceğinden daha derin ve daha geniş ölçekli zarar vermektedir. İkincisinin daha az ciddi bir mesele olduğunu söylemeye çalışmıyoruz, ancak daha az görünür bir yer alacaktır.

Avrupa ve Amerika'nın tohum düzenlemeleri tarımsal çok ulusluların çıkarıdır ('Bayer AG' gibi). Yiyecek endüstri için hiç bir ekonomik fayda getirmeyen ekinler artık ekilmiyor veya pazar tarafından yasaklanıyor. On yıllarca biyolojik yakıt üretiminde kullanılan kolza tohumu gibi tek ürünli ekimlerin geniş ölçekli yapılması, tüm türlerin ölümüne ve kıtlığın patlak vermesine neden olmaktadır. Bilinen tüm bitki çeşitlerinin yaklaşık %75'i (yiyecek üretimi için ekilen) son 100 yıl içerisinde ortadan kayboldu; türlerin sayısındaki düşüş tarımı daha korunmasız kılmış ve milyonlarca insanı kıtlık riskiyle karşı karşıya bırakmıştır. Bugün-

lerde ekilen bir kaç çeşit mahsul tarım çokuluslularının sponsor olduklarıdır; hepimizin karşı karşıya olduğumuz tehdit terminatör teknolojisidir. Örneğin: terminatör teknoloji tarafından değişime uğratılmış mısır tohumları yeniden ekilemiyor veya bozuk meyve üretmiyor... bu nesilden nesile daha da kötüye giden bir süreçtir.

İhraç edilmek için üretilen tek mahsullü tarım, 'toprak kapma' [batılı ekonomi temsilcilerinin sözümona 'gelişmemiş ülkelerde' muazzam derecede toprak satın aldığı yerleri, ancak bu fenomen eski Doğu Almanya gibi bölgeleri de ilgilendirmektedir – Marco'nun notu] ve terminatör teknolojiler on yıllardır oradalar ancak şimdi kanunlar tekelleşmenin yayılmasına izin verirken açık bir şekilde daha da güçleniyorlar. En büyük 10 tarım çokuluslusu tohum ticaretinin %74'ünü elinde tutuyor ve ileride yeni düzenlemeler bu çokuluslulara bağımlılığımızı arttıracaktır.

İğrençliklerine karşı

Tüm bunlar sadece birer örnektir. 'Bayer AG' bir çok farklı tahribat içinde yer alıyor ve bu işte ne tek ne de en kötü şöhrete sahiptir. Bahsettiğimiz olaylar herkes tarafından bilinmiyor olsa bile, insanların çoğunluğu zirai ilaçların zararının çok iyi farkındalar ve bir çok insan ayrıca genetik mühendisliğe karşı. Ancak tarım çokulusluları sürekli olarak agresif lobi

kampanyaları yürütüyor ve çoğu zaman bunlar başarılı oluyor.

Anayasa mahkemelerine ve devlet kurumlarına başvuru bu milyarder şirketlerin karşısında hiçbir anlam ifade etmiyor, sadece bir kaç küçük değişiklik elde edilebiliyor. 'Bayer AG' gibi şirketlerin varlığına karşı çıkmak yargı veya hukuk temelinde asla gerçekleşemeyecektir. İnsanlar sermaye tarafından kurulmuş olan totaliter ilişkileri anlamak ve onları reddetmek zorundadır.

Bir Nazi dostu lokale karşı Antifa inisiyatifleri münasebetiyle, 'Bayer AG' yöneticilerinin orada düzenli müşteriler olduğu söylenmişti. Nazilerle olan bu ilişki şirketin sadece kar peşinde koşmadığını daha kötü amaçlara sahip olduğunu gösterir ve şirketin büyük gücünü, casusluk yapan kameraların, güvenlik aygıtların ve ayrıca alaycı reklamların çevrelediği bilinçsizliğin altını çizerek: 'Daha fazla kar için Bayer-Bilim'; ve burada Thomas Josef Dunning'den bahsetmemiz gerek.

'Sermaye kar etmeme fikrinden veya daha az kar etme fikrinden dehşete düşer ve kar arttıkça daha da cüretkar olur. %10 kar ile cesaretini toplar, %20'de de; %50'de kati surette pervasızlaşır, %100'de tüm insan kanunlarına meydan okur ve %300'de ne pahasına olursa olsun işlemeye hazır olmadığı bir suç yoktur artık.'

Saldırımza engel olan güvenlik aygıtıydı: demiryolundan karşıya geçtikten sonra kameraların arkasından geldik ve maalesef CCTV kameraları olan çifte tel örgüyle karşı karşıya kaldık. Şirketin 24 saat boyunca korunduğunu biliyoruz ve bu nedenle molotof kullanmayı tercih ettik, ancak mesafeden dolayı park etmiş araçlara hasar vermeyi başaramadık.

Yine de bizler bu deklarasyonu, daha az korunaklı bölgelerde ve daha iyi metotlarla 'Bayer AG'ye saldırma çağrısında bulunmak için yapmaya karar verdik. Bizim pratik başarısızlığımız militan müdahalelerin sınırlarını göstermektedir. Bayer gibi bir şirket güvenliğe yüz binlerce Euroyu kolaylıkla harcayabilir ve militan baskı artarsa daha da fazlasını harcamaya hazırdır.

Bu nedenle ki, militan müdahalelerin direnişin bazı araçlarından sadece biri olduğunu söylemek istiyoruz.

Kapitalizmin tüm dünyada insanlara, hayvanlara ve doğaya yönelttiği tahribat herkesin katıldığı bir hareketin -daya iyi bir hayatın değerini anlayabilen bir hareketin- varlığını zorunluluk haline getiriyor. Şu an için, rüzgar güllerine karşı mücadele eden veya arkasından molotof atan Don Kişot'muşuz gibi sadece savunma mücadeleleri tatbik edilebilir görünüyor... ancak ılımlılık, şeref ve korunması

gereken değerleri üzerine 'modası geçmiş fikirleri' ne karşın Don Kişot onunla birlikte mücadele edenlere cesaret vermiştir.

Bizler yıkıcı normallığe karşı çıkmak ve karanlığın içerisinde bir ateş yakmak istiyoruz. Bizim ışıkları gören tek insanlar olmadığımızı biliyoruz. Dayanışmaya dayalı bir toplum mümkündür. Zararlı olmayan kendi besinlerini üretmek mümkündür ve doğal süreçler içerisinde birlikte varoluş da.

Kapitalist ilişkilerin iğrençliğini reddediyoruz ve Meksika'daki arkadaşlarımız, tüm ALF/ELF hücrelerini, Grimsvoth Volcano ve Yeryüzü, hayvanlar ve insanın kurtuluşu için demokrasinin hapisanelerinde bulunan yoldaşları selamlıyoruz. Şeref, özgürlüğün, adaletin ve doğanın zehirsiz bir geleceğinin olabileceği bir toplum için.

Eko-mücadele-tandanslı
Enformel Grup

* linksunten.indymedia.org adresinden İtalyancaya çeviren anarşist yoldaş Marco Camenisch. İtalyancadan İngilizceye çeviren 'act for freedom now'.

325.nostate.net/?p=12363

VEGAN ÜYE KAYDI NASIL YAPILIR!

"2011 yılında veganarşist tutsak Osman Evcan'ın açlık grevi sürecine destek veren oda arkadaşları siyasi tutsak Sadık Akso'yu hepimiz tanırız. Dostumuz Fazıl Tar, şimdi Silifke M Tipi Cezaevinde bulunan Sadık'la olan mektuplaşmalarından mizahi bir aktarımı bizimle paylaştı.

Radikal ve akıl dışı görünen küçücük dünyasının içinde vegan yaşam tarzı bir dine dönüşme tehlikesi ile karşı karşıya. Sanki küstah bir şeyh vegan tarikatı kurmuş şöyle vaaz ediyor müridlerine: "Kardeşim Vegan'ı buldun mu? Yüreğinde Vegan var mı? Bırak sana doğru yolu göstereyim." Sanki veganizm hikmet, etik, kişisel ve toplumsal dönüşüm konusundaki ilk ve son bilgiymiş gibi kibirleniyorlar.

Oysa vegan felsefe; hoşgörü üzerine, farklılıkları kabul yönünde, şiddetsiz, sömürsüz ve karşılıklı anlayışa dayalı bir yaşam tarzıdır. Merak eden her insana yaşam felsefemi anlatıyorum. Her soruya ayrıntılı yanıt veriyorum. Bazıları bende iradesizliğini görüyor, bazıları inançlarının yetersizliğini, bazıları düşkünlüğünü, bazıları yaşama dair istikrarsızlığını farkediyor. Anlayacağınız herkes bende bir eksikliğini görüyor. Kimsenin eksikliği, yetersizliğini yüzüne vurmuyorum. İnancına beslenmesine karışmıyorum. Çoğu insan bana bakarak kendi yaşam tarzını sorgulamaya başladı bile. Yaşam tarzımın ne kadar sağlıklı, sade, dingin olduğunu fark ederek kendi zararlı yaşam tarzlarını gözden geçirme imkanı buldular. İnsanlardan uzak durarak, onları küçümseyerek, vegan kibiriyle hareket etmek bir şeylerde değişiklik ve fark yaratmak yerine olumsuz tepkiler, ön yargılar dışında hiçbir kazanç sağlamaz.

Fazıl Tar

VEGAN ÜYE KAYDI NASIL YAPILIR!

Geçen gün bir arkadaşım bana "veganların derneği var mı?" diye sordu. "Var ne yapacaksın?" dedim. "Vegan olmayanları da üyeliğe kabul ediyor musunuz?" dedi. "Kabul ediyoruz ancak bizim de kendimize göre 'üye kayıt prosedürü'müz var." dedim, "Nasıl yani?" diye sorunca, "yeni gelene 'üye kaydı' yapıyoruz." diye cevap verdim ve vegan üye kayıt prosedürünü anlatmaya başladım.

Önce seni "bakır" bir araziye götürüyoruz. Asırlık çınar ağacına yönünü güneşe çevirmek suretiyle üzüm bağıyla çıplak bir şekilde sıkıca bağlıyoruz. Önce ısırarak otuyla deri üzerindeki sinir hücrelerini uyandırıyoruz! Daha sonra mazi ağacının kozalağını ezip pudra haline getirdikten sonra deriyi kalınlaştırmak için ince bir tabaka sürüyoruz. Bu tabakanın üzerine sarp kayalıktan damlayan baldan ayrıca bir tabaka çekiyoruz tüm vücuda. Bir gece sinekler vücutuna zarar vermeden burdan beslenir ve aranızda bir bağ oluşur. Diğer gün güneş bir havuç boyu yükseldiğinde dağ yamaçlarında yetişen uçkunların en ekşisini seçip bununla tüm bedenini kırbaçlayacağız. Kırbaçtan hemen sonra yabancı incirin sütünü alıp ince çizgiler halinde kızaran yerlere süreceğiz. Arada mineral takviyesi yapıp bol su içireceğiz.

Sonra doğayla ilgili seni bir teste tabi tutacağız. Hayvanların isimlerini söylediğimiz anda çıkarıldığı sesi taklit edeceksin. Tüm bunları geçtikten sonra karakulak otuyla soryaz kanşımı bir yemek yapacağız ve seni ağaçtan çözeceğiz. Yemeği yedikten sonra demlikten közde demlenen kekik çayı ısmarlayacağız. Barış çubuğu yerine közde yabancı palamut patlatıp vereceğiz. Bir gece dinlendikten

sonra sabah bu defa sırtın güneşe dönük derneğin daimi ve kurucu üyeleri karşısında bağlılık sözü vereceksin.

"Kim daimi üyeler?" diye sordu arkadaşım. Hayvanlar içinde en çok eziyet çeken, emek veren, aşağılanan, her türlü cinsel istismara maruz kalan Eşek onursal başkan. Domuz kırsalı, küçük hayvanlar ovayı temsilen katılacak. Kanatlılar üstten denetleyecek seni. Ama Eşek yılların intikamını almaya kalkarsa, yapacağımız hiçbir şey olmaz, hem onursal başkan hem de kurucu üye olduğundan dokunulmazlığı var. Jest olsun diye Eşek'in dilinden anıarak bağlılık yeminini edersen, dernekte geleceğin "parlak" olur. Böylelikle "üye kaydın" tamamlanmış olacak.

Sadık Akso

MARKETTEN POLİS KOVMAK

POLİS NEDİR? ASKER NEDİR? DEVLET NEDİR? TERÖR NEDİR?

öncelikle devletin tdk tanımı :
"toprak bütünlüğüne bağlı olarak
siyasal bakımdan örgütlenmiş
millet veya milletler topluluğunun
oluşturduğu tüzel varlık"

devlet dediğimiz olgunun oluşması
tarım devrimine kadar dayansa
da devleti kısaca "bireylerin
bazı noktalardaki haklarını
devrettiği bir üst organizasyon"
olarak tanımlayabiliriz. bireyler
eğitim verme ve eğitim
görme konusundaki haklarını
organizasyona devretmiştir
ve bunun karşılığında da
o organizasyonun varlığını
sürdürebilmesi için belli
havuzlarda para toplanmasını
kabul etmiştir.

imece dediğimiz şeyin sistematik
olarak işleridir kısaca devlet.

işte bireylerin haklarını devrettiği
önemli bir nokta da hukuk, adalet
ve güvenlik unsurudur.

bu noktada kolluk kuvvetleri
dediğimiz olgular oluşur. yani
devleti canlı bir organizma olarak
ele aldığınızda devletin kolluk
kuvvetleri ise cansız sopaya
tekabül eder.

devletin iradesi vardır, karar
alır, yasa çıkarır, yürütme yapar,
yargılar. ama kolluk kuvvetlerinin
kendi iradesi yoktur, olamaz.

kısaca devletin sopasıdır.

işte yıllardan beri anlatmaya
çalıştığımız şeye geri dönüyoruz.

**siz hiç hayatınızda iyi sopa
gördünüz mü?**

**siz hiç hayatınızda kötü sopa
gördünüz mü?**

**siz hiç hayatınızda iyi toma
gördünüz mü?**

sopa vurmak için yapılmıştır.
eylemi yapması sopayı iyi ya da
kötü kılmaz. toma'nın su sıkıyor
olması tomayı iyi ya da kötü toma
yapmaz.

devletin kolluk kuvvetlerinde
çalışan bir insanın "vicdanlı ya
da vicdansız, iyi ya da kötü" olma
imkanı yoktur. çünkü o iradesini
ve vicdanını kullanmamak üzere
devretmiştir.

bu noktada kendilerini aklamak
için kullandıkları en önemli söylem
olan "ne yapalım emir kuluyuz"
argümanı işte bu yüzden absürd.
devletin sopası olmayı en başta
kabul eden insanlar emirlerin
içeriği ne olursa olsun uygulamayı,
devletin sopası olmayı kabul
ettiler. türkiye üzerindeki tüm
kolluk kuvvetleri cennetten inme
melek de olsa, dünyanın en naif
insanları da olsa farketmemesi bu
yüzdendir.

çünkü kolluk kuvveti olmak
demek kendi insanlığını ve
vicdanınızı kullanma hakkınızdan
vazgeçmeniz demektir.

ve bu yüzdendir ki "gerekli
kötülük" kavramında insanlar
vicdan azabı çekmeden aksiyonda
bulunabiliyor. zannetmiyorum ki
dünya üzerindeki akıl sağlığında
problem olmayan herhangi bir
birey başka bir bireyi öldürmeyi
rasyonelize edebilsin. ama işin
içinde devredilmiş bir irade olunca
sopalaşmış sözde bireyler emirler
doğrultusunda işkence etmekten,
öldürmekten, yaralamaktan beis
duymuyorlar. bununla ilgili en
çarpıcı örneklerden biri ise 80
sonrası cezaevlerinde işkence
yapan görevlilerden birisinin
işkence ettiği kişiye ayağı
çarptıktan sonra refleks olarak
"pardon" demesi. çünkü ayağının
çarptığı bir insan, o da kendi
insani tepkisini veriyor. bir insanın

yanlışlıkla ve çok az da olsa canını
yakmak özür dilenmesi gereken
bir şey. ama tam olarak "o" anda
adama işkence ediyor. çünkü ona
verilen görev o. koruması gereken
devlet bekası için, daha büyük bir
iyilik için yapılması gereken bir
kötülük (necessary evil). vicdanını
devretmiş biri vicdan azabı
çekemez.

gelelim önemli bir kavram olan
terör kelimesine. terör kelimesinin
tdk karşılığı "yıldırı".
günümüzde ise : devlet erkinin ve
iktidarının sekteye uğramasına
sebebi olan eylemlere terör eylemi
diyoruz. yani devletin iktidar
alanını küçülttüğünüz, devletin
iktidar kanallarını tıkadığınız bütün
eylemler terör eylemleri.

çok popüler bir örneklerle başlayalım.
pkk. pkk silahlı saldırılar
düzenleyerek, t.c.'nin "sahip
olduğu" alanda vergi toplayarak
terörist kapsamına girmiştir sözlük
anlamı ile bakıldığında.

daha da popüler bir örneğe
dönelim. gezi. gezi parkı eylemleri
"gezi parkındaki ağaçları korumak
adına başlamıştır" gibi yüzeysel
ve sıg ama bir o kadar da gerçek
bir söylem mevcut. insanlar
akp iktidarının baskısına tepki
olarak gitmiş olsa da başlangıç
noktası ağaçlardı. devletin çeşitli
kademelerinden çıkmış bir karar
vardı. ağaçlar sökülecek, park
paramparça edilecekti. bu kararın
doğruluğu veya yanlışlığını
tartışmaya açmanın bir faydası
yok. önemli olan insanların devleti
"terörize" ederek devlet iktidarını
sarsmasıydı.

neymiş?

devletin aldığı kararı (yanlış ve
haksız dahi olsa) uygulamasına
karşı çıkmak her türlü terör
eylemiymiş. şimdi bu devletin
polisinin zulmünün mazesini
akp iktidarıyla sınırlı olduğunu

düşünüp "ak polise" giydiren
ama daha önce "polis kutsaldır,
asker kutsaldır" diyen arkadaşlar.
devletin kolluk kuvvetleri insanları
yıllardır öldürüyor, yıllardır
dövüyor, yıllardır işkence yapıyor.
o devlet bekası için insanların
enselerinden tek el ateş edip
öldürdükten sonra köprü altlarına
bıraktılar.

işte bahsi geçen kurumun işi
budur. münferit bir olayda en
"insancıl" şekilde görev yapan
kolluk kuvvetlerinin söz konusu
devlet bekası olduğunda ne
kadar hırçınlaştığını tarafsız
bir şekilde görebilmek için
italya, yunanistan, abd gibi
ülkelerdeki eylemlere bakılabilir.

söz konusu devletin hayrı
olduğunda kolluk kuvvetlerinin
yapabileceklerinin limiti de
artmaktadır. bir insanın başka bir
insanı öldürmesi evrensel etik
çerçevesinde her insanın yanlış
bulacağı bir durumken devlete
karşı yapılan her terör eyleminde
cinayet opsiyonu el altında
tutulmaktadır. ve unutmayın terör
dediğimiz şey devletin işleyişini
engellemektir, gezide yapıldığı
gibi.

şimdi diyorsunuz ki polis
kavramıyla, asker kavramıyla
tanışması sevdiği insanlara zarar
vermesiyle olan dimağlar "her
polis öyle değildir" diyerek polisleri
marketlerine alsın.

arkadaşım anlamıyor musunuz?
her polis öyledir. çünkü polis olmak
"öyle" bir şey.

sopanın iyisi kötüsü olmaz. sopa
sopadır. ve o sopa senin benim
başıma vurmak için var.

www.is.gd/87p4TQ

delaserna
25.08.2014 11:56

İNSAN DİKTATÖRLÜĞÜ

Doğada besin zinciri halkalarından birisini oluşturan hiçbir insan dışı hayvan besini için diğer canlıları kızartıp, haşlayıp, közleyip, baharatlayıp, soslayıp, paketleyip ve biriktirip yemez. İnsan dışı hayvanlar, doğa ile uyum içinde yaşayan sosyal canlılardır. İhtiyacı olan kadarını tüketir ve besin arayışı dışında birçok farklı türün karşılıklı yardımlaşma örneklerini verir doğal ortamında. İnsan hayvanı ise; insan olmayı provoke edip, maniple edip, kutsallaştırıp, dinleştirip ve nihayet devletleştirip egolarını, hırslarını, damak tadını tahakküm halinde şifreleyerek uydurduğu kurallar bütünüyle diğer canlıları yok etmeyi meşrulaştıran (antroposentrizm) acımasız bir diktatörlük yaratmıştır gezegende.

Hayvan Özgürleşmesi konusu üzerinden yapılan tartışmalarda ve karşıt akıl yürütmelerde alınan yol yeryüzünün vahim gidişatına uygun bir seyirde devam ediyor; korkutucu ve muğlak. Bu konudaki görüşleri, kavramsallığı, mücadeleyi, hak savaşımını boşa çıkarmak ve odağını saptırmak için kasıtlı olarak ve sıkça bir seviyesizliğe başvuruluyor: Karşıt görüşlerle suçlama. Muhammed şiddet sarmalının tetikleyicisi bir ortaçağ yazarıdır

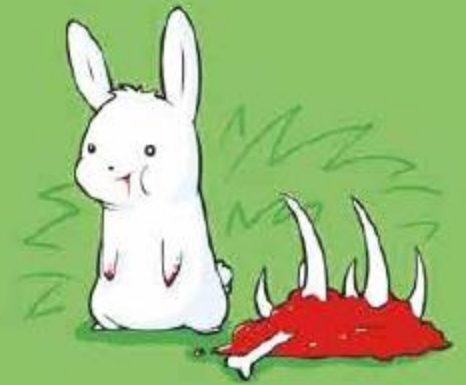
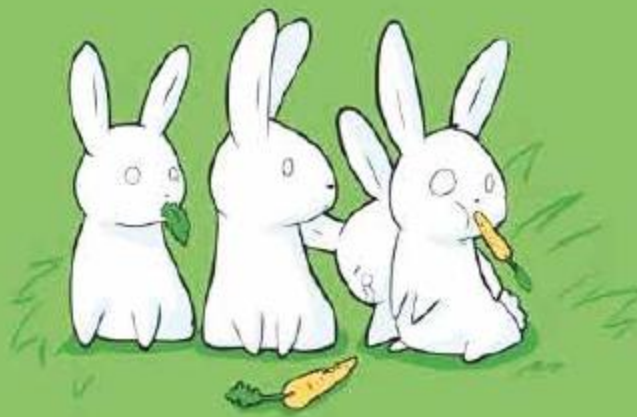
dendiğinde; Kemalist, Atatürk modernist bir burjuva diktatörlüğü kurdu dendiğinde; Akp'li, Stalin yeryüzünün gördüğü en büyük kasaptır dendiğinde; karşı devrimci, hayvanları yiyen bir anarşist iki yüzlüdür dendiğinde; polis ilan edilip kaçak dövüşmeye başlıyor tür ayrımcıları. Bunu anlamak kolay aslında, soykırım ve linç kültürü ile sulanmış bir coğrafyanın kan kırmızı bayrakları altında doğduk hepimiz. Pusu ve kurban kültürü okul tezgahlarında pompalanmaya başlıyor daha çocukken her masumun üzerine.

Karşıt görüşle suçlayıp kroşelerden kendini savunma refleksinin en anlamsız ise hayvan özgürlüğü konusunda yaşanıyor. "Hayvan yemek cinayettir!" dendiğinde sürekli aynı ezber tekrarlanıyor; "siz de bitkileri öldürüyorsunuz ama. " Bu karşıt suçlama anlamsız ve vicdansızdır çünkü; bir etobur, bir veganın öldürdüğü (!) bitkilerin on katını zaten öldürüyor hayvanları sömürerek. Bir hayvanın öldürülmeden önce semirtilmesi için yediği bitkileri düşünün.) Anlamsızdır çünkü; hiçbir etobur bir havuca tasma takarak gezdirmiyor onları sokaklarda. Anlamsızdır çünkü; bir bitkiyi yemek demek: acı duyan, sosyalleşebilen bir

canlıyı sonsuza kadar yok etmek anlamına gelmiyor çoğu zaman. Anlamsızdır çünkü; hayvan özgürlüğünü savunmak zaten hayattaki çoğu şeyde söz konusu olduğu gibi, mükemmelliğe ulaşmak değil, elinizden gelenin en iyisini yapabilmek ve buna bağlı olarak gezegene minimum zarar verebilmekle yani azla yetinmekle ilgilidir.

Asıl saçma olan ve bir an önce değiştirmemiz gereken açık, net ve en acııcı gerçek; kendi türünden başka türleri insanlık adına yok ediyoruz, ilerlemenin ve gelişimin tüketim odaklı bir tahakküm olduğunun farkına varamıyoruz, yeryüzünün merkezine kendimizi koyarak doğal döngü dediğimiz şeyin başka bir toplumu (insandışı hayvanlar) yok etmek anlamına geldiğini görmek istemiyoruz, modernizmin tutsaklığında da olsa yaşam hakkı olmayan canlıları sömürürken kendi yaşam ve refahımızı adaletsizce ön plana alıyoruz ve insan dışı hayvanlarla en dolaysız teması sofrada kuruyoruz: Onları yiyerek!"

Fazıl Tar

FİLTON, BRİSTOL:

'FAİ YAŞAM & EYLEMİN YANINDA "SACCO & VANZETTİ" PROPAGANDA ÇEVRESİ'NDEN NATO ZİRVESİ BAĞLAMINDA BAE SİLAH GELİŞTİRME MERKEZİNE KUNDAKÇI SALDIRI

spider

Newport'taki NATO zirvesi, bağlamında Enformel Anarşist Federasyon'un (FAİ) bir hücreyi Bristol'un Filton semtinde bulunan BAE Systems şirketini vurdu:

29 Ağustos'ta Bristol'un Filton bölgesinde bulunan BAE Sistemleri silah fabrikasına, İleri Teknoloji Merkezi'nin (Etki Tesisi – Yüksek Enerji Elektro-Manyetik Tesis kısmı) dışındaki yakıt tankını ateşe vererek bir saldırı düzenledik. Şimdi beş gün içinde Newport'ta gerçekleşecek olan NATO zirvesi bağlamında bunu duyuruyoruz. İngiltere her yönden askeri endüstriyel kompleks yapılarıyla doludur, artık herkes bundan kendi sonuç çıkarsın.

BAE Sistemleri, muhtemelen en büyük sözleşmeye çok uluslu savunma şirketi ve İngiltere'nin en büyük imalatçı işvereni. Şirketin İngiliz Silahlı Kuvvetleriyle birlikte temel projelerinden bazıları NATO savaş jetleri ve nükleer denizaltılardır.

Ağır silahlardan ve uzman iletişim sistemleri olan insansız hava araçlarından İsrail Hava Kuvvetleri'ne ait F16 savaş bombalarına ve Guantanamo Körfezindeki tutuklularda kullanılan prangalara, dünya çapındaki emperyalist fetihin, milyonların öldürülmesinin veya katledilmesinin ardında BAE Sistemlerini bulabilirsiniz. Şirketin şimdi bankacılık endüstrisine yönelik siber tehditler gibi meselelerin üstesinden gelmeye çalışan suç istihbaratı ve soruşturma çalışmaları da mevcut ve Stratejik Suç ve Göç Enformasyon Yönetimi Sistemini

tertiplemesi için Avrupa Birliği'yle sözleşmesi de vardır: esasen uluslararası bir polis veri tabanı denebilir. Fiziksel lokasyonların analizinden kişilerin analizlerine ve yasa dayatmasının ve istihbarat organlarının ilerlemesi için nasıl etkileştiklerine analitiğe geçişin yönetilmesinden kar elde etmek için sıradadır.

Vurduğumuz fabrikada, Deniz Kuvvetlerine ait fırkateynler ve çatışma araçları da dahil İleri Teknoloji Merkezinin yüzlerce personelle küresel pazarlar için ileri teknolojik silahları tasarladığı donanımlar üretiyor. Uzmanlık alanlarından sadece bir kaç şöyle:

- Anormal davranış algılama & video analitikleri
- Biyolojik canlandırma teknolojisi
- Mikro & nanoteknoloji ve akıllı maddeler
- Gizli & güvenli operasyonlar için teknolojiler

BAE Sistemleri, tanklar için gizleme aygıtları, modern beden yapmak için sıvıdan oluşturulmuş beden zırhı ve hatta daha çevik ve ölümcül kan öldüren makine gibi son yeniklerle birlikte askeri robot teknolojisinin en ön safındadır. İnsan denetiminden özerk zırhlı kara araçlarına bakın (İsrail-Gazze arasında ve İsrail-Lübnan sınır bölgelerinde devriye atanlar gibi) ya da bize hazırladıkları geleceğin bir belirtisini görmek için görsel-işitsel tarama için böcek biçiminde üretilen su altı makinelerine veya yer üstünde çalışan küçük makinelerine bakın.

Şirket, açık açık genel olarak toplum içerisinde kullanmak için savaş alanında kendi ürünlerinin kullanılmasından bir sıçramadan ve asimetrik savaş çağından bahseder: bu, sektörde yaygın bir fenomendir. Örnekle açıklayacağımız bir olgu da, şehir merkezlerinin dışında ve sistemin ve mallarının korunması gereken

yerlerde açık hapisaneler inşa etme projesini geliştirmek için sivil güvenlik kamera pazarında kendi yolunu bulan BAE Sistemlerinin yüksek enerjili gece görüş donanımıdır.

Sivilleşmiş iktidar yapısı altındaki teknolojik gelişmenin bizi yaklaşık olarak toptan egemenliğin ve potansiyel imhanın ıssız, otomatikleşmiş bir manzarasına nasıl götürdüğünü göstermek için daha fazla yazmamıza gerek var mı? Saat geç oldu ve ilgisizliğimizin bedeli itaat için yüksek talep yaratan cesur yeni dünya olacaktır.

Arkalarından veya düşündüklerinin peşinden gitmenin güvenli zemin olduğu gerçeği BAE Sistemlerine neden saldırmayı seçtiğimizin sebebidir. Saldırı yoluyla anarşie doğru kendi yollarında gittikleri için hapse atılanlarla olduğumuzu göstermek istedik:

Gianluca Iacovacci ve Adriano Antonacci
Marco Camenisch
Nicola Gai ve Alfredo Cospito

İçeride geçirdikleri her yıl için yıkıcı eylemler ikiye katlanacaktır. Kendi zamanlarında egemenliğe karşı silahlı hareket etmiş olan savaşçılara saygı.

'FAİ Yaşam & Eylemin yanında "Sacco & Vanzetti" Propaganda Çevresi'

23-30 Ağustos, Anarşist Tutsaklarla Küresel Dayanışma Haftası!

325

‘BÜTÜN DEVLETLERE KARŞI BÜTÜN TANRILARA KARŞI’

Bireyci nihilist-anarşist Venona Q.’dan kısa bir iç döküş:

İslam Devleti’nin yükselişi ve Irak ve Suriye’deki canavarlıklar beni şoke etti, endişelendirdi ve sinirimi bozdu. Bir anarşist olarak, Batıyı, kapitalizmi, Avrupa ve Amerika’daki zenginlere kar etmeleri için bir kaynapa dönüştürmek ve dengelerini bozmak istedikleri ülkelere Batılı birliklerin istilasını eleştirirdim. Ancak anarşist olmak, beni korkuya ve iğrenmeye bağışık kılmıyor ve hissettiklerimin farkına varma, onu anlama ve mümkünse eyleme geçme benim sorumluluğum. Son bir kaç yılda dünya çapında yükselen İslami köktencilüğün sonuna gelirken, bu son saldırılar bana omurgamdan aşağı bir ürperti veri. Nasıl vermesin? Gazeteci James Foley’in kafasının kesilmesi görüntüleri, yüzlerce ‘inançsızın’ idam edilmesi ve binlerce kızın ve kadının tecavüze uğraması ve köle pazarlarında satılmaları, beni zaman ve mekandan kopartarak Karanlık Çağlara geri gitmişim hissi veriyor. Seküler bir Batılı olarak, Tanrıya dualar edilmesi ve onun adına işlenen canavarlıklar açıkça ortaçağa ait. Heralde herkes Tanrı adına savaşmanın ve ‘Kendilerinin’ farklı olduğunu söyleyenlere gaddarca muamele etmenin ne kadar anlamsız olduğunu görüyordur? Tanrı kimdir veya nedir? Nerede? Var mı? Bugün ve bu çağda böyle bir saçmalığa nasıl inanılabilir?

Her anarşist, dinin sadece Tanrıyla değil İktidarla alakalı olduğunu bilir ve sanırım İktidar uğruna işlenen canavarlıklar için belli mantıklı açıklamalara alışığım. Ama belki de İslam Devleti karşısında yaşadığım dehşet bir o kadar da keskin çünkü birilerinin Tanrının emri ve isteği üzerine nasıl zorbalık ve eziyeti savunabileceğini anlamıyorum.

Bu çatışmalara şahitlik etmek çok kahredici: çürümüş ve mantıksız neo-liberal projeye karşı barbar ve mantıksız teokratik proje. Benim bu konuda yapabileceğim çok az şey olduğu hissi veriyor. Nasıl mantıksızca düşünüyoruz? Bu arada, ırkçılıkla veya faşizmle suçlanarak dehşete kapılmış olan Solun bu gibi konularda söyleyeceği pek bir şey yok. Sadece ‘hoşgörü’ siyasetine tutunuyor. Ama doğrusu, örneğin kadınların din adına eziyet çektiklerini

gördüğümde ve düşmanımın düşmanı zorunlu olarak dostum olmadığında hiç hoşgörülü davranamıyorum. İster Müslümanların olsun, ister Hristiyanların, ister Siyonistlerin, ister bankacıların isterse de başbakanların olsun dinsel veya seküler barbarlık veya cinnet karşısında ‘hoşgörülü’ değilim.

Kapitalizm büyük oranda Batının teokrasilerinin yerine geçti, gerçi onu İmparatorluğun bir aracı olarak kullanmaya devam etti. Peki bu daha az mı mantıksız? Kar ve güç için öldürmek de mantıksız değil mi? Para ve bilim Batı’da yaşayanların yeni tanrıları değil mi? Amerika’nın ve Avrupa’nın hükümetleri ve dinsel otoriteleri de bir zamanlar, İslam Devletinin bugün uyguladığı aynı gaddar taktikleri kullanmadı mı? Ve halen bunları kullanmaya devam etmiyorlar mı? Kitlesele idamlar, kölelik, insanların yaşadıkları yerlerden sürülmeleri, acımasız infazlar, işkence, tecavüz ve ‘inancını değiştir ya da öl’ ultimatomları, İslamcı veya seküler tüm rejimlerin ortak değeridir. Avrupa tarihinin yüzlerce yılı bu gibi uygulamaların hikayesidir: Engizisyon, cadı olarak suçlanan sayısız kadının yakılması, Hindistan, Afrika ve Amerika kıtasının talan edilmesi, yeni tanrı olan endüstriyalizm adına yüz binlerce İngiliz fakirin infazı veya sürgün edilmesi.

Peki bundan bir şey öğrenmedik mi? Şimdi İslam Devleti gibi gruplardan farklı değil miyiz? Evet. Bizler artık ortaçağa

ait fiziksel canavarlıkların korkusuyla yaşayamayız. Yeni tanrılara inanmıyorsak, asılacağımızı, sürükleneceğimizi, dört parçaya dölüneceğimizi, taşlanacağımızı veya kafamızın kesileceğini zannetmiyoruz. Ve hayır. Çünkü bize saçma görünen yeni tanrılara karşı eyleme geçsek şüphesiz bir şeyler olacaktır. Nijerya’da, Filistin’de Kongo’da Guantanamo’da veya yurtda kendi adına işlenen canavarlıklara yol veren yeni tanrılara karşı ayağa kalkarsak, şüphesiz bir şeyler olacaktır.

İslam Devletinin gaddarlığı derin bir nefes alıp rahatlamak için seküler Batının kollarına, NATO’ya başvurmaya ve tanrıya şükretmeye doğru geriye savurmamalı! Tanrıya Şükür! Burada işler böyle yürümüyor. Cezaların daha yumuşak olduğuna dair bir inkar yok. Burasının ortaçağa ait teokratik gazabın (Batının Lucifervari melekleri tarafından kışkırtılmış) orta doğusundan daha iyi olmadığını düşünüyormuş gibi yapmaya lüzum yok. Irak’ta olan şey ateş ve sülfürden oluşan bir cehennemdir; burada olan şey, sonsuz bıkkınlığın, umutsuzluğun ve tamamlanmış bir hayatın dışında kalmışlığın bir cehennemidir – zenginlerin masasında ağızdan çıktığı Tantalosun çilesi. Ancak bu bana–İslam Devletinin haberlerini okuduğumda ve burasıyla orası arasındaki farklılıklar ve benzerlikler üzerine düşünüp taşındığımda – hiçbir zaman kapanmamış olan tarihin penceresini, daha aydınlanmış ve mantıklı bir yaşam felsefesini sürdürmek için dinci zorbalığın baskısından kendilerini kurtarmak için mücadele etmiş olan erkek ve kadınları anımsattı. Paranın, bilimin ve teknolojinin yeni kilisesinde sağlığına kavuşmasına karşın o seküler asi özgürlüğün, otonominin, insan inceliğinin, içimizde halen yaşayan sağduyunun ve sayısız rejimin ve onların kör, ahmak tanrıların, Doğu ve Batı’nın kanlı bataklığında bize rehberlik etmeye devam edebilen yaşayan bir belleğin peşindedir.

Ne Tanrı, Ne Devlet
Venona Q.
325

FRANSA:

BİR FAŞİSTİN TECAVÜZÜNE UĞRAYAN ANTİFAŞİST YOLDAŞ LUCIE İLE DAYANIŞMA

« Salope de gauchiste,
pute d'antifa » "Solcu
orospu, antifaşist fahişe"

Bunlar, 9 Ağustos 2013
gecesi, militan yoldaşımız
Lucie'ye arkadaşlarıyla
geçirdiği bir akşamın
ardından evine dönerken
sokakta tecavüz eden bir
faşistin söylediği sözlerdi..

Yoldaşımızı korumak
adına, kimliğini saklı
tutacağız. Herhangi bir
isim, mekan veya konum
belirtmeyeceğiz ve bu
tercihimize saygı duyulma-
sını istiyoruz.

Bu, amacı antifaşist bir
faaliyetin gelişimini kırmak
için Lucie'yi mahvetmek
olan bir faşistin açık
bir saldırısıdır. İki kez
başarısız oldu. Bu ayrıca
Fransa'da yaşayan tüm
antifaşist aktivistlere bir
mesajdı.

Bu, kurbanı olduğu suçu
ifşa etmek için onun seçti-
ği yöntemdir ve bu seçim
saygı duyduğumuz ibretlik
cesaretinin başka bir kanı-
tıdır. Yoldaşımız hayatının
geri kalan kısmında bu
yaraları taşıyacaktı.

Tecavüz bir suçtur. Siyasi
nedenlerle bir faşist tara-
fından işlenen bir tecavüz
suçu faşist ve seksist bir
suçtur.

Dünya çapında faşistler ta-
rafından işlenen suçların,
Fransız devletinin daya-
nışma içerisinde olduğu
ve ortaklık yaptığı suçların

ve şiddetin kurbanlarıyla
dayanışmamızı yeniden
gösteriyoruz.

Ordu isyana karşı uzmanlı-
ğını dışarı satmada ihtisas
yapmış durumda, Fransız
devleti, hüküm sürdük-
leri ülkelerin halklarını
emperyalist boyunduruk
altında tutabilmek için hiç
bir zaman özellikle kadına
karşı olan kitle suçlarından
çekinmedi. Fransız dev-
letindeki faşist baskının
kurbanlarıyla ve onların
yoldaşlarıyla dayanışma-
mızı yeniden gösteriyoruz;
bu faşist baskı 2013'teki
cinayete kadar gider.

Bizi utanılacak bir şeyimiz
yok. Utanç bizim sessiz
kalmamıza çabalayanlar-
dadır. Hayatta kalan hiç
kimse kapitalist ve patri-
arkal sistemin barbarlığın-
dan sorumlu tutulamaz.
Bileşimleri utanç duyması
gereken tek şeydir.

Bu, bizim cinsel saldırıların
tüm kurbanlarıyla dayanış-
ma mesajımızdır. Cinsel
şiddetten kurtulanlara
indirgenmeyi reddediyo-
ruz. Kurbanlar mücade-
deki yoldaşlarımızdır.
Onlara saldırılanlar kirli ve
haysiyetsiz olanlardır.

**Faşist bir suçu kınamak
için bir yıldan fazla
zaman aldı...**

Faşist bir suçu kınamak
için bir yıldan fazla zaman
aldı. Yoldaşımızın bedeni
bir savaş alanı değildir.
Maddi ve manevi emniyeti
bizim önceliğimizdir. Onu

korumak için, politik çevre-
mizde bundan bahsetmiş
olan tepkisel davranışlara
ve faşist saldırının ardın-
dan gelen moral bozucu
etkilere karşı mücadele
etmeliyiz.

Bir örgütlenme olarak, bur-
juva demokrasisi hakkında
herhangi bir ilüzyona
sahip değiliz. Faşist polis
baskısı yenilgiye uğratma-
yı üstlendiğimiz bir risktir.
Deneyimlediğimiz her bir
baskıcı olay direncimizi ve
öz belirlenimizi güçlendir-
di. Yoldaşlarımız herkesin
selamlaması gerektiği
bir direnç ve yaşamlarını
sürdürme emsalidir.

Faşist şiddeti tam olarak
çürümenin bir semptomu
olan kapitalist sistemi
alaşağı etmeye daha bir
kararlıyız. Cinsel baskının
prangalarını kırmaya daha
bir istekliyiz. Kazanma
isteğinin, savaşma arzu-
sunun ve sergileyeceğimiz
gerçeklerin sizleri de güç-
lendireceğini umuyoruz.

Bu, burjuva kitle hareketle-
rinin gittikleri yöne ve otorite-
lerden gelen talimatlara
karşı bizim itaatsizliğimizdir;
onlar için gitgide daha
da zararlı olmak istiyoruz.

**Kadınların antifaşizme
katılımını güçlendir**

Faşistler ve seksist ide-
oloji el ele hareket eder.
Militanlarımıza saldırdık-
larında, faşistler alışla gel-
diği üzere öncelikli olarak
adamlarını örgütlenme-
lerimize ve toplulukları-

mıza sokmaya çalışırlar.
Tecavüz tehdidi, cinsel
saldırı veya bir militana
veya antifaşist bir aktivistin
sevgilisine tecavüz ede-
rek... Virginia Desportes'in
yazdığı gibi "Kızından bir
öpücük kopardım." Çünkü
onlar sevgililik ilişkisini bir
"mülkiyet" ilişkisi olarak
görürler ve indirgemeyi
dilerler ve dolayısıyla yol-
daşlarımızı geri çekilmenin
ve güvenliğin alanlarından
yoksun bırakırlar, onların
morallerini bozarlar. Bu bir
tecavüz savaşıdır.

Bu faşisti herkese, faşist
polise göstermek için
teşhir ettiğinizde, saldır-
ganlar sahipsiz kadınlara
ne isterlerse onu yapa-
bileceklerini düşünürler,
ancak onlara karşı kavgayı
büyütmek zorundayız. On-
lara dayanışmada, karışık
veya tek cinsiyetli olsun,
ne kadar tehlikeli oldukları-
nı gösterin.

Polisin ve faşistlerin peçeli
kadınlara yönelik saldırıları
seksist ve ırkçı eylemler-
dir. Bir peçeyi zorla açmak
tacizdir, çoğu zaman
fiziksel veya cinsel şiddeti
içerir. Devlet ve hükümet,
inkarı ve şiddeti savunan
merhametsiz bir propa-
ganda yoluyla ve yasaları
kullanarak kamusal alanda
peçeli kadınları ötekileş-
tirmek için elinden geleni
ardına koymaz.

Bu, beyaz olmayan ve
karışık çiftlere hitap ede-
rek kadınları birer üretim
aracına indirgemektir.
İrticacının hayal gücünde,

"beyaz ırkçı melezlemeye"
"mükemmel bir alternatifin"
kadınların karınlarından
geçer.

Kadınların antifaşizme yö-
nelmelerine değer vermek
onlara sadece antifaşist
örgütlenmelerde yer ver-
mek değildir, ayrıca ırkçı-
lığa ve İslamofobiye karşı
kavgayı ve halk sınıflarına
tereddütsüz odaklanan
sloganları benimsemektir.

**Kapitalist toplumun
barbarlığının yüzüne
bakmak ve safları yakın
tutmak**

Yoldaşımızın çektiği sıkıntı
bizi kapitalist sistemin
barbarlığının gözünün
içine bakmaya zorlamıştır.
Bizler onu gerçekleştirdiği
berbat şiddetle yüzleşmeyi
redderken devrimci oldu-
ğumuzu iddia edemeyiz,
çünkü gerçekliği tüm
korkunçluğuyla görmeyi
reddedebildik ve bizi
şiddete karşı mücadele-
mizden mahrum bırakmak
anlamına gelebilir.

Kapitalist sistem tarafın-
dan bireyleri arkasında
bırakan bu toplumda,
utanç ve travmayla başa
çıkma için bizler kolektifi
ve dayanışmayı yeniden
inşaa etmeliyiz. Mücadele-
deki her bir yoldaş, her bir
proleter devrim mücade-
lesine katkıda bulunabilir
ve sömürü ve baskının
olmadığı özgür bir toplumu
inşaa etmemizde yardım-
cı olabilir. Yoldaşlarımızı
ayaklar altına alarak ne bir
devrim ne de sosyalizmi

inşaa etmiyoruz.

Örgütlenmelerimizde ve topluluklarımızda seksizmin etkisine karşı mücadele

İnsanlara anti-seksizm hakkında ders vermek gibi bir pozisyonumuz yok. Kendimizi toplum içerisinde ifade edebilme yetimizdeki gecikmeler, hitap etmekte çok geç kaldığımız içsel bir gerçeklik olarak örgütlenmemizin dışındaki faktörlerin sonucu kadardır.

Patriarkal toplum her yerde çatlıyor. Ancak bizim kültürümüz ve medyamız cinsel ilişkileri aşılar. Anahtar bunun farkına varmaktır ve zalimlik rollerinde onları rahat eden zalimler ve benzerlerine olan kayıtsızlıkla yetinmemektir. Anah-tar bunlarla yüzleşmektir.

İrkçılığın, İslamofobinin, LGBT-fobinin örgütlenmelerimiz için birer tehlike olduğunu, baskı ilişkilerinin bir tehdit olduğunu gösterenler değildir.

Kınadığımız gerçekler bu suçu işleyen politik düşmanımız olduğu gibi çok uzakta değildir. Tecavüz, kitleler tarafından sürdürülen bir gerçekliktir. Misal, Fransız devletinde her yıl 150,000 tecavüz vakası yaşanır. Tecavüz kadınlara karşı savaşta bir silahtır. Ve yakın çevrelerin mekanlarında öncelikli olarak yürütülen bir savaştır, misal tecavüz vakalarının %85'i kurbanların tanıdığı insanlar tarafından gerçekleştirilir.

Her seksist saldırının ve tecavüzün kamusal olarak kınanmasıyla tecavüzün kurbanları olan kızlara dayatılan sessizlik kodunu kırarız. Bu diğer kadınların konuşması için cesaret vericidir ve bu vicdanı rahat etmeyenler için büyük bir risk almaktır. Bu nedenle yakın politik çevremizdeki yolda-

şımız tarafından kınanan gerçeklerin önemsizleştirilmesiyle, kahkahalarla ve düşmanlıkla yüzleşmek durumda kaldık. Onları susturarak, herkesi konuşmaması gerektiği konusunda netleştirmek gerekir.

Devletçi antifaşizmin kördüğümü

Neler olduğu konusunda PS'nin sorumluluğuna işaret etmek isteriz: bir kaç ay boyunca tepkili kalabalığı bile bile alıştır-dılar ve herkes için evliliğe karşı hareket esnasında tüm Fransız devletinin sokaklarına çıktılar. Ayrıca, faşist grupların tasfiyesi için Manuel Valls'un aldığı önlemlerin etkileri nelerdi? Bu önlemlerin alınması-nın hemen ardından bir faşistin yoldaşlarımızdan birine tecavüz edilmesine izin verilmişti.

Burjuvaların terörü dayatma görevlerine isnat ettikleri kendi faşist katillerini bastırmalarının zamanıdır. Tıpkı polis gibi, burjuva baskı aygıtlarına aittirler. Kuvvetler anlamında anlamsız ve yıkıcı olan gidip kaymakamlık ve belediye sarayının kapılarını çalma taktiğidir.

Kanun ve adalet seksist saldırılardan kurtulanların önündeki aşılamaz engellerdirler, Burjuvazinin ve patriarkal düzeni sürdürebilsinler diye bizzat kendileri oradadırlar.

Anti-faşizm iyi görünmek zorunda olmayı gerektirmez, artı Sosyal Demokratlara başvurmayı gerektirmez. Anti-faşizm ahlaki bir mesele değil, bir sınıf meselesidir, burjuvazinin silahlı kanatlarından birine ve saflarımızda yol açtıkları bölünmelere karşı bir kavgadır. Gerici fikirler kendilerine zemin bulmaya başladılar. Bilinci, örgütlenmeyi ve proleterya arasındaki sınıf dayanışmasını onaran pratikleri

sürdürmek ve onlara göz kulak olmak bize bağlı. **Yoldaşımızın cesaretine selam, seksist şiddetle ve faşistlerle yüzleşen sözleri sizi onun kararlılığına, öfkesine ve kazanma iradesine yakınlaştırsın. Sınıf dayanışmasını inşaa et!**

Faşistlere, seksistlere ve tecavüzcülere, yani kapitalizmin ve patriarkanın katillerine karşı birlik ve dayanışma!

A.C.A.B.

Lucie'in açıklaması

www.is.gd/KND9N2

"'Polis' kelimesini duyduğumda, tüylerim diken diken oluyor ve onun tepkimesini gördüğümde bana acı veriyor. Neden mi? Çünkü bana göre, onlar Sermayenin katilleri, gündelik hayatımızdaki düşmanlar, bizi copleyan, durduran, vuran, tutuklayan ve bazen öfkeli olduğumuz zaman bizi öldüren onlar.

Polis benim dostum değildir ve asla olmayacak. Onlardan nefret etmeyi asla bırakmayacağım. Burjuvazi onlara barbarca dürtülerini tatmin etsinler diye güç verir.

• 21 Ağustos 2014, Perşembe günü, polis 51 yaşındaki Cezayirli birini evinden atmak için sürüklerken öldü ve ölümünün muhtemelen kaza sonucu olduğu fikrinde olan savcılara göre adam "boğularak" öldü.

• 21 Nisan 2014, Tolo-sa'dan CREA aktivistleri (Campagne de Réquisition, d'Entraide et d'Autogestion; Talep, Karşılıklı Yardımlaşma ve Öz-yönetim Kampanyası) Roseraie semtindeki iki evin açılışı sırasında baskı altına alındı. Aniden 100 polis etraflarını sardığında, gözaltına alınmamak için evden kendi kendilerine ayrılmaya karar verdiler. Önemli değildi. Polis cop, gözyaşırtıcı gaz ve sersemletici gaz bombalarıyla saldırdılar... Bir aktivist yüzüne plastik mermi geldi, yüz kemiklerinin yarısından fazlası kırıldı. Dört kişi gözaltına alındı ve sonra serbest bırakıldı.

• 31 Ekim 2013'te, bir çift Cergy mahkemesinin verdiği kararın ardından verdikleri duygusal tepkinin ardından gözaltına alındı, polis tarafından sert bir şekilde müdahaleye uğradılar. Bu çift polisin ve ISMAHENE'nin bir kurbanı ve polis tarafından tecavüzle tehdit edildiler. Bu çift halen hakaretle suçlanıyor.

• 6 Şubat 2013'te, Strasbourg'da Arcelor Mittal'da çalışan bir işçi protesto sırasında polisin plastik mermiyle ateş etmesi sonucu bir gözünü kaybetti.

• 31 Aralık 2011'de, Clermont polisi komada ölen WISSAM EL-YAMNI'ye saldırdı. Ailesi için herhangi bir adalet sağlanmadı.

• 2010'da, İsviçre polisi bir Kürd genci olan Umut'a araba çaldığı gerekçesiyle makineli silahla ateş etti; cinayet örtbas edildi, UMUT'un ikizine ve arkadaşlarından birine baskı uygulandı.

• 9 Mayıs 2008'de, Grasse'de, ABDELHAKIM AJIMI polis sorgusu sırasında öldü. İki polis 18 ila 24 ay arası hapis cezası almış olsalar bile, halen görevlerinin başındalar.

• Aynı ay içerisinde, JOSEPH GUERDENER karakoldan kaçmaya

çalışırken polisin sırtına üç el ateş etmesiyle hayatını kaybetti. Draguignan Mahkemesi polise "yasa veya mevzuatla saptanmış veya izni verilmiş bir eylem" gerçekleştirdiği hükmünü verdi." Önemli bir detay: Joseph bir Roman'dı. Polisler seks işçileri için bir tehlikedir, kendi güvenilmez konumlarından faydalanırlar ve polisleri bir hakimın karşısına dikmenin ne kadar zor olduğu bilinciyle onları kendi kurbanları yaparlar.

Bir kurban olarak, şikayet etmenin iyi bir tercih olduğunu söyleyebilirdim. Nihayetinde, adalet ayrımcılık olmadan işlemelidir. Ancak gerçekte tamamen farklıdır.

İşte nedeni: faşist bir aktivist olan Clarmont, soruşturmadan kaçınmak için militanlara suç üstü ateş etmekten iki yıl hapis cezası aldı. Bunun tam aksine, otoriteler doktorların tavsiyesine karşın çeşitli doku sertleşmesi ağrıları çeken bir baskı militanı olan BON IRRADI'yi serbest bırakmayı reddetmişti; Bon ülkesinin bağımsızlığını savunmaya çalıştığı için hüküm giydi ve hapis haneinde Georges Abdallah ile birlikte çürüyorlar. Ayrıca açlık grevinin ardından tıbbi tedavi için serbest bırakılan ve Fransa'da 1.5 yıl tekrar hapse atılan bir aktivist

ve Türkiyeli bir gazeteci olan ZEHRA KURTAY'ı düşünüyorum. Güney Bask Ülkesindeki işkence ve hapisten yoldaşlarıyla birlikte kaçan antifaşist bir aktivist olan IBAI PENA, Fransız devletinin Yabancılar Bakanlığı tarafından sınır dışı edildi ve beş yıl boyunca hapse atıldı. 14 Ekim'de, Enguerrand hapisteyken doğum gününü kutlayacak.

Fransız, emperyalist ve ırkçı devletine karşı ayağa kalktıkları için hapis hane- de katledilen veya işkence edilen tutsaklar. Öte yandan, Sermayeye hizmet ettikleri için yakın ilişkide olan faşist aktivistler ve polisler. Burjuva adaleti tarafından savunulmak için kedimi iyi tarafa ait hissetmiyorum. Burjuva adaleti ve Fransız devleti bizim düşmanlarımızdır ve onlara karşı savaşmalıyız. Adil olarak tanımlanmayı hak etmeyen adalet, Clement Meric'i öldüren Esteban Morillo'yu serbest bırakmaya karar verdi. Bu sadece adaletsizlik değil, adaletin faşistlerin ve katillerin tarafında olduğunun açık ilanıdır. Bu karar, antifaşist militanlara karşı cezasız kalan daha fazla şiddeti gerçekleştirmesi için yetkisi olan Esteban'a destek olarak adaletin

uzattığı eldir. Biz antifaşist aktivistler bu arada, sürekli gözetim altındayız ve sopalara dövülürüz.

Tecavüz cezai yasa tarafından cezalandırılabilir bir suçtur. Ama, gerçekte, her sene 150,000 tecavüz ve 198,000 tecavüz girişimi vakası yaşanır. Her yedi dakikada bir bir kadın tecavüze uğrar. Yine de 11 kurbandan sadece 1'i dava açıyor. 2010'da 150,000 tecavüzden 1,356 tutuklama gerçekleşmiş. Bir Kanadalı 36 quai des Orfèvres'deki bir toplantıda polis tarafından tecavüze uğradığında neler olduğunu gördük. Polisler istediklerini yaptılar ve üniformaları onları korudu. Üniformalı cellatların hakkımızdan gelmelerini bir kenara mı bırakmalıyız? Ben yapmayacağım. Faşist polislerle onlarla

savaştığımız ve onlara ne olduğumuzu göstermek zorundayız. Dayanışma onlar için tehlikeli ve zararlıdır

O yüzden polis acımasızlığına, yasal süreçler esnasında tecavüz ve cinsel saldırının kurbanları tarafından katlanılan usandırma ve şiddete dayalı ırkçı ve sömürgeci siyasetlerine, tüm bunlara "HAYIR" diyorum.

Hayır, Dava açmayacağım.

Hayır, Polislerden yardım dilenmeyeceğim.

Hayır, Burjuva adaleti tarafından kurban statüsünde tanımlanmak gibi bir arzum-isteğim yok.

Hayır, Şiddet prosedürünü kabul etmeyeceğim.

Hayır, Bunların hiçbirini istemiyorum.

Ben razı olmamı isterse- niz, ıstırabını yaşadığım suçu politikanın dışına çıkaracağım. Benden bunu suç ve benliğim arasında özel bir ilişkiye indirge- meme zorlarsınız. Bütün toplum endişeli çünkü acı çektim. Acı çektim çünkü antifaşist ve komünist fikirlerimi savundum. Acı çektim çünkü kapitalizmi reddettim, sokaklarımın faşistler tarafından istila edilmesini görmeyi reddet- tim, çünkü dünyadaki iş- çilerle, özgürlüğün militan savaşıçılarıyla dayanışma içinde bulundum.

Acıyı bulandırabilecek ve onu bastırabilecek noktayı bulmaya çalışacak olan hakimler, savcılar, avukatlar ve tüm burjuva cinsiyet temelli zümre karşısında yaşadığım canavarlıkları tekrarlamayı reddediyorum. Tecavüz sırasında

zevk alıp almadığımı çözmeye çalışacak olan insanlara anlatmayı reddediyorum. Çünkü hayır, hiç- bir şekilde zevk almadım, sadece korkunun zirvesine ulaştım. Kendimi kirlen- miş ve iğrenç hissetti. Bunun hakkındaki soruları yanıtlamayı reddediyorum. Buna dair varsayımları duymayı reddediyorum. O anda, nerede, saat kaçta, kimle neden orada olduğumun detaylarını ver-meyi reddediyorum. Bunlar bir şeyi değiştirmez, o saldırısını gerçekleştirdi çünkü istiyordu, tesadüfen gerçekleşmedi.

İhtiyacım olan kolektifin gücüdür, harekete geçil- mesine ve desteğe ihtiya- cım var. Faşist baskının beni ayaklar altına alma- sına izin vermeyeceğim, komünist ve anti-faşist bir militan olarak kalaca- ğım. Bu eylemlerime ve mücadele etmek kararına engeld değil.

Evet, ACAB (Tüm Polisler Piçtir) ve polis şiddetinin tüm kurbanlarına destek ve dayanışma.

Lucie."

Antifascistes - Féministes

* Kurbanın adı kimliğini korumak için Lucie olarak değiştirilmiştir.

SOKAKLARI GERİ ALALIM!

Hayatımızı ne ara elimizden aldılar? Ne ara bu kadar hissiz, ne ara bu kadar mutsuz olduk? Ne ara yalnızlaştık, ne ara bu kadar güçsüz hissettik? Ne ara hiçbir şeyden tat alamaz hale geldik?

Ağaçlara çıkıp erik toplayan çocuklara ne oldu? Ağaçları belediye kesti, çocuklar da kilosunu 5 liradan plastikten erik yiyorlar.

Birlikte piknik yapan insanlara ne oldu? Şimdi Yemeksepeti'nden pizza söyleyip tek başına yiyorlar.

Sokakla ilgili bir kararı (birisine yardım mı götürülecek, yağmur suyunun yolu mu döndürülecek) alıp uygulayan mahalleliye ne

oldu? Şimdi sokağı belediyenin insafsız mekanikliğine, duygusuzluğuna bıraktılar.

Evde turşu kuranlara, domates kuranlara ne oldu? Şimdi kimyasalıyla doğalı arasındaki farkı anlamıyor, hazır doğranmış sebze satın alıyorlar.

Müziğin özel bir şey olduğunu hissedenlere, sokak düşünlerinde oynayanlara ne oldu? Şimdi kulaklıktan müzik dinliyor ve konserlere yüzlerce lira veriyorlar.

Peki sokak düşünlerine ne oldu? Yasadışı olduğundan kapalı, ruhsuz ve onbinlerce lira verilen düşün salonlarına taşındı.

Apartman girişlerinde, kaldırımlarda oturup muhabbet edenlere ne oldu? Sokak transit geçiş alanına dönüştürüldüğünden şimdi TV ve bilgisayar başındalar.

Evlerinin bahçelerinde, balkonlarında çekirdek çitleyenlere ne oldu? Bahçeli ve geniş balkonlu evler kentsel dönüşüme zorlandığından şimdi kafelerde huzursuz sohbetler edip, bir çaya 2,5 lira veriyorlar.

Boş arazide top oynayan çocuklara ne oldu? Boş arazi kalmadığından kimileri internette oyun oynuyor, kimileri de halı sahaya saatine tonla para veriyor.

**Her sokak bir eylem alanıdır!
Her boş arsa birliktelik mekânlarıdır! Her ev devrimci bir hücredir!**

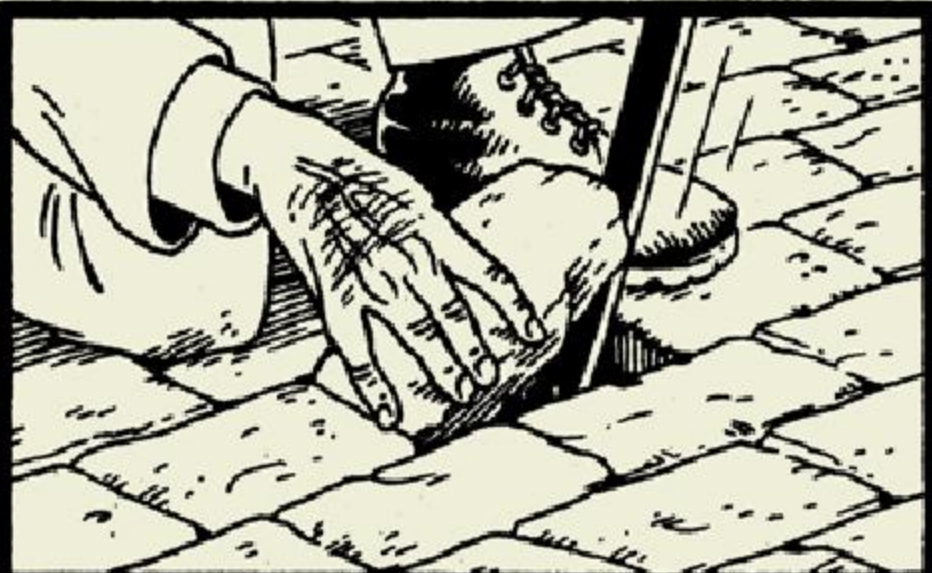
Sokak düşününü olmayan, sokaklarında çocuk olmayan, kaldırımlarında ve apartman girişlerinde birilerinin oturmadığı, boş arazileri olmayan, ağaçların araçlara engel

olduğu nedeniyle kesildiği, apartmanların-sokakların birbirine paralel ve muntazam olduğu, özgür hayvanların hapsedildiği-katledildiği, yabani-özgür doğanın evcilleştirilmiş-köleleştirilmiş parklara dönüştürüldüğü bir şehir plastikten yapılmıştır. Plastiğin toprakta çözülüşünü hızlandıralım!

Yaşıyoruz! Arabalara, binalara ve kimyasallara rağmen inadına yaşıyoruz!

Yol kenarında biten çiçeğimiz, kaldırımın ortasında yatan köpeğimiz, tel örgü-özel mülk dinlemeyen kediye, pahalı araba ve kıyafetlere sıçan güverciniz, sabah işe gidecek olan bazılarını uyutmayacak sivrisineğimiz, kapitalist sistemin 'değerleri'nden yoksun gecekondulu bebeleriyiz ve sokakları yaşama geri kazandıran işgalcileriz!

Makinelerin, şehir planlamanın, reklamların, belediyenin, çizgiselliğin iktidarını tanımıyoruz! Sokaklar canlılarıdır canlıların kalacak!

ÇELİK KUVVET!

NESTOR MAKHNO

1917 Ekim Devrimi, Rusya'da Bolşevikler haricinde uzun süre beklemede olan güçlerin ortaya çıkmasını sağladı.

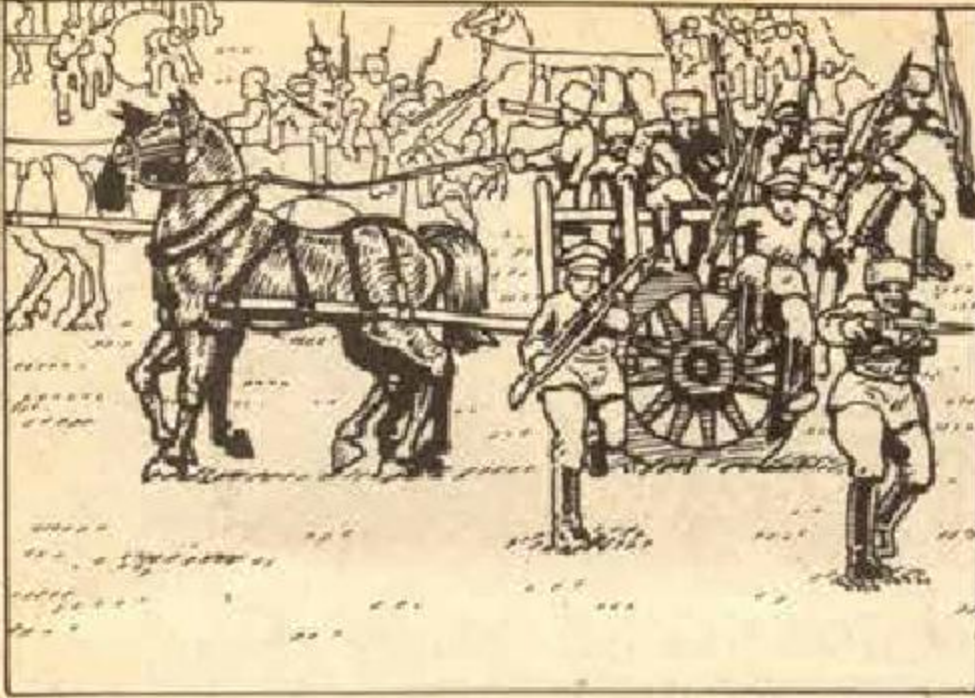
Brest-Litovsk Antlaşmasıyla terkedilen Ukrayna'nın o kısmında, NABAT Konfederasyonu özerkliğini ilan etti ve köylüler arasında gayrimenkulleri paylaştırdı.

Bir gerilla ordusu oluşturan, Nestor Mahno, Alman toprak sahiplerinin konukseverliklerini kazanmak için düşman kılığına girerek taciz etti.

Nihai olarak, onu yenmesi bir Alman tümeni gönderildi. Daha sonra Bolşevik Komiserlerin yerine Liberter Komünleri getirerek Kuzeye çekildi.

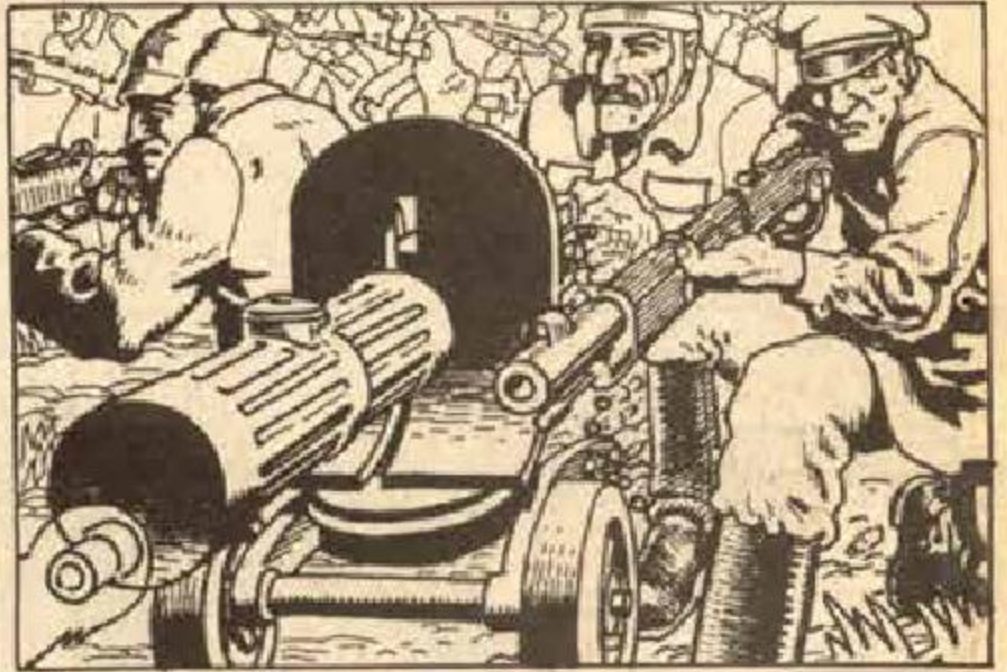
Kısa bir süre sonra, yaya askerleri hafif köylü araçlarıyla taşımak gibi askeri yeniliklerden faydalanmaya başlar. Denikin'in Beyaz Ordu akınlarını durdurur.

Teoride demokratik olarak örgütlenilirken, ordu, o ve onun iç komuta kademesi tarafından çelik yumruk bir disiplinle hareket ediyordu.

Onun ortodoks olmayan taktikleri Denikin'i yenilgiye uğratmakta başarılı olmuştu ancak, Troçki anarşist unsurların tutuklanmalarını emretti.

Mahno, Wrangel işgaline dokuz ay kadar dayanabilmişti. Sovyetlerin anarşist tutsakların serbest bırakılması sözü üzerine, son beyaz işgali ezmek için onlara katıldı.

Zaferin ardından, Mahnovist liderler, Kırım'da bir konferansa davet edildiler ve kaçan bir süvari birimi dışında herkes tutuklandı veya katledildi.

Mahno'nun adamları birkaç ay daha savaştı. Başta zaferler kazandılar, ama sonunda, Paris'e kaçtı. 1935 yılında kronik alkolizmden orada hayatını kaybetti.

KÜRDİSTAN ANARŞİST FORUM (KAF) İLE IRAK/KÜRDİSTAN'DAKİ DURUM HAKKINDA RÖPORTAJ

Bir çoğumuzun deneyimleri bizlere kanıtlamıştır ki veya en azından göstermiştir ki, hiyerarşik bir örgüt içerisinde liberter veya anarşist fikir ve yönelimleri büyütmek veya geliştirmek çok zordur. Sadece bu değil, ideoloji olarak ulusalcı bir örgütlenmede bu gibi fikir ve yönelimlerin kalabilmesi ve devam edebilmesi imkansızdır. Solcular ve siyasetçiler her zaman otoriter ve yozlaşmış olduğundan, ne biçim alırlarsa alsınlar sosyal hareketle solcu hareket arasında her zaman bir ayrım yapabiliriz. Gerçekte, solcuların her zaman mücadeleleri ve kitlesel halk hareketlerini uysallaştırmaya ve kontrol etmeye çalıştıklarını ve bunları siyasi bir sermaye olarak görerek kendi siyasi amaçlarına ulaşmak için kullandıklarını görürüz.

ALB: Şimdi nasılsınız?

Bizler iyiyiz ancak genel olarak Irak'taki ve özelde Kürdistan'ın Irak'taki mevcut duruma dair son derece endişeli olan bir çoğunuz gibi aynı duygular içerisindeyiz. Bizler daha çok sosyal medyada aktifiz. Bir çok farklı insan ve gruplar varolan mevcut krizi tartışarak, yorumlar yaparak ve yazarak bu süreci değerlendiriyoruz.

İŞİD'in saldırılarının Peşmergeyi yenilgiye uğratabileceğinden korkuyor musunuz?

Doğrusu, İŞİD'in saldırısı sadece Bölgesel Kürdistan Hükümeti (KRG) kuvvetlerine veya ordusuna (Peşmegele) değil, herkese yönelik. Bildiğiniz gibi İŞİD en karanlık güçlerden birisi ve diğer bir çok terörist gruptan daha acımasız. Silahlı insanlarla sıradan insanları birbirinden ayırt etmeden saldırıyor. Girdikleri her yerde, insanlara Şeriat yasalarını dayatarak onları boyunduruk altına alıyorlar. Eminiz ki, barışçıl yaşayan ve İŞİD'le savaşmamış olan Yezidilerin başlarına gelenleri duymuşsunuzdur. İŞİD, Hristiyanlara ve Şiilere Yezidiler'den daha az acımasız davranmıyor, çünkü onlar bu insanların hepsinin kötü veya şeytan olduğuna inanıyor.

Bizler, Irak ve Irak Kürdistan'ındaki halkların şu an karşı karşıya oldukları savaşı, İŞİD'in Peşmergeyi yenilgiye uğramasından daha çok önemsiyoruz. KRG kuvvetleri (Peşmerge) başta, liderleri Irak Kürdistanı'nın başbakanı Mesut Barzani olan

Kürdistan Demokratik Partisi (KDP) ve Eski Irak başbakanı olan Celal Talabani'nin öncülük ettiği Kürdistan Yurtseverler Birliği (PUK) gibi iktidardaki mevcut siyasi partilerin yozlaşmış güçleridir. Ayrıca İslamcı örgütler ve diğer küçük siyasi partilerden güçler de var. Ancak, biliyoruz ki, bu güçler (Peşmerge) siyasi partiler ve Kürdistan Bölgesel Hükümeti'nin (KRG) ellerinde birer maşadır, ancak bildiğiniz gibi, onlarla ortak hiçbir şeyimiz yok ve onları her zaman baskıcı bir güç olarak görüyoruz. Bununla birlikte, Irak ve Kürdistan şu an tarihlerindeki en karanlık güçlerle karşı karşıyayken, Peşmerge'nin yenilgiye uğramasından endişe etmeliyiz.

Başka bir noktaya dikkatinizi çekmemiz gereken önemli bir nokta var. Peşmerge başta sadece yenilmedi: aslında tek bir mermi bile sıkmadan kaçtılar. Şayet bunun sebebi Halk Savunma Birlikleri (PDU) ve Kadın Savunma Birlikleri (WU) (Suriye Kürtleri güçleri) ve sonra PKK'den kaynaklı değilse, İŞİD Kürdistan'ın başkenti Erbil'i kolaylıkla işgal edebildi. Erbil'i işgal edebilmişlerse, o zaman Kürdistan'ın diğer kentleri de en küçük bir direniş gerçekleşmeden onların eline düşerdi.

Sizler İŞİD'e karşı öz savunmanızı gerçekleştiriyor musunuz?

Bizler, KAF olarak, daha önce de belirttiğimiz gibi, sadece sanal bir forumuz, baştan aşağı örgütlenmiş fiziksel bir örgütlenme değiliz. Forumumuzda (Seko) yazan çoğumuz yurtdışında yaşıyor; bizler bu yüzden Kürdistan'ın öz-savunması için fiziksel olarak hiçbir şey yapamayız. Kürdistan'da bizim gibi düşünen veya KAF'a yakın insanları kastediyorsanız, onlar kendilerini direniş için örgütleniyorlar. Ancak, Kürdistan'da anarşist bir hareket olmadığından, evet maalesef ki Türkiye'ye ve Suriye Kürdistan'ına (Rojava) baktığımızda herhangi bir öz-savunma grupları veya hareketleri olmadığını söylemeliyiz. Bizler İŞİD'i yenebilecek tek gücün veya kuvvetin halk kitlelerinden gelen bağımsız öz-savunma birlikleri olacağına inanıyoruz. Ne yazık ki, şu an böyle bir kuvvet veya hareket mevcut değil.

ABD bombalamaları hakkında ne düşünüyorsunuz?

ABD İŞİD üslerini bombalamaya ve vurmaya karar vermeden önce, İŞİD'in ABD, İngiltere ve İsrail tarafından yaratıldığına dair bir çok söylenti ve haber vardı. Sunabileceğimiz en güvenilir kanıt, bu konuda Edward Snowden'den geldi. Şimdi İŞİD'e saldırıya ve KRG'ye silah satmaya karar verdiklerinde (İngiltere ve ABD), Edward Snowden'in geniş ölçüde yayılmış olan argümanı ve söylentisinin altını oymak içindir.

Bizler, ABD ve Batılı ülkelere gelen müdahalelere ve ayrıca KRG'ye silah satılmasına karşıyız. Bunun onlar için büyük bir iş olduğunu, bu ticaretten bir çok kar elde edeceklerini biliyoruz. Bizler ayrıca, bir çok masum insanın ölebileceği ve bir çok yerin yok edileceği Kürdistan'ın ABD, Batılı ülkelere ve Kürtlere karşı dünyada tüm Cihatçı gruplar için bir savaş meydanı haline getirilmesini istemiyoruz. Ayrıca, savaş durumu Kürtler ve Araplar, Kürtler'le Sünniler arasında daha fazla nefret tohumu ekecektir. Bu süreç bir çok ırkçı ve faşist grubun ortaya çıkmasına neden olmuştur.

Savaşlardaki tek kazananlar silah ve savaş teçhizatı satan büyük şirketler olacaktır ve kaybedenler -her zamanki gibi- fakir halklar olacaktır.

PYD/PKK/PÇDK ile çalışıyor musunuz?

Hayır çalışmıyoruz. Çünkü bizler hiyerarşik, politik, otoriter grup ve örgütlenmelere destek vermeyi veya onlarla işbirliğini reddediyoruz. Bizler kendi kendimize örgütleniyoruz ve bu dünyada her nerede olursa olsun halk kitlelerinden ve sosyal hareketlerden gelen direnişlerle ilgileniyoruz ve imkan bulduğumuz her araçla onları desteklemeye hazırız.

Cevaplarınıza gelince, Irak'ta şu an Sincar Koruma Birlikleri (YPS) adlı bir öz-savunma grubu var. Sanırım bu bir YPG birimi. Ayrıca PÇDK kendi milislerini yaratıyor. Bazı rütbesiz peşmergelerin şimdi öz-savunma milislerine sempatiyle bakıyor olmalı diye düşünüyorum. Gelecek bir kaç ay içerisinde Irak'ta, Rojava'da olanların benzeri, bir otonom kanton imkanı olabilir mi? (KRG, ABD ve herşeyden özerk anlamında söylüyorum.)

Bizler ne yazık ki, bahsettiğin gibi bir şeyin kolaylıkla ve çok çabuk olabileceğini düşünmüyoruz, çünkü:

Birincisi, her yerde olduğu gibi Irak'ta parlamenter sistemin doğası ve merkezileşiciliğin rolü buna izin vermiyordu. İkincisi, Batılı Ülkelerin ve ABD'nin Irak'a ve hatta Kürdistan'a yönelik 13 yıllık yaptırımları, saldırı ve işgal, daha sonra Avrupa'daki büyük güçler ve finansal kurumlar (IMF, Dünya Bankası, Avrupa Merkez Bankası) tarafından şart koşulan koşullara bağımlılık. Üçüncüsü, iç nedenler de var. Kürdistan Bölgesel Hükümeti (KRG), son 22 yıldır Kürdistan'daki halkın yaşamlarını her yönden boyunduruk altına almış durumda. Yurttaşların zihniyetlerini yozlaşma, maddiyatçılık, özgüvenlerini ve bağımsızlıklarını kaybetme, onları zihinsel ve finansal olarak kendilerine bağımlı kılma yönünde dönüştürmeye çalışmışlardır. KRG, Kürdistan'da insanların çoğunluğunun sadece nasıl zengin olacağını ve daha iyi pozisyonlara ulaşmak ve zengin olmak için değerleriyle nasıl rekabet edeceğini düşündüğü böyle bir atmosferi yaratmıştır. Kürdistan gibi çok zengin bir ülkede, insanlar herşeyin yurtdışından ithal edilmesine bağımlıdır, iktidardaki siyasi partiler Kürdistan'ın bağımsız ekonomisini yok ettikleri için bağımsız bir ekonomi mevcut değil.

Askeri birliklerin oluşturulması ve üç kantonda özyönetim deneyimi açısından Suriye Kürdistan'ındaki gerçekleşen şeyin arkasında PKK ve PYD'nin olduğunu ve DSA'nın bunların etkisinde olduğuna inanıyoruz. Bu şu anlama geliyor, Sincar'da gerçekleşene benzer bir şey olursa, ne KRG ne de Irak merkezi hükümeti, bölgedeki ülkeler ve ABD oradaki halkın kendi özyönetimini ilan etmelerini destekleyerek bu ikili gücün (PKK ve PYD) Sincar'da uzun süre kalmasına izin vermeyecektir.

Bizler, halkın kooperatifleri, komünleri ve gelişen federalizm temelinde bir halk ordusu olarak halkın savunma birliklerinin ve ayrıca demokratik özyönetimin (DSA) çok acil ve zaruri bir şey haline gelen, halkın bağımsız bir şekilde tüm sosyal ve ekonomik sorunlara müdahil olduğu çok uzun bir sosyal mücadele sürecine ihtiyaç duyduğunun bilincindeyiz. Bunlar halkın gerçek savunma birliktelerinin ve doğrudan demokratik özyöne-

timin oluşturulmasının temelleridir, aksi takdirde birlikle dünyadaki diğer milisler gibi bir milis gücü olacaktır ve sözde DSA da gerçek bir diktatoryal hükümet olacaktır.

KRG (Peşmerge) birliklerinin geri çekilmesinde büyük bir komplo olduğu gerçek ve bir boşluk oluştu veya bu katliamın ve sürgünün kurbanları olan Yezidiler arasında kendi Savunma Birimlerini oluşturarak kitlesel bir direniş noktasında bir fırsat vermiştir. Bununla birlikte, sizlerin muhtemelen bilmediğiniz önemli başka bir nokta var. Kendi dinsel etkilerini kullanarak Yezidi toplumu üzerinde bir etkiye sahip olan ve KRG'nin politikalarını her zaman desteklemiş olan özellikle de dini lider ve güçlü zengin insanlardan oluşan elit bir zümre mevcut. Bu büyük bir tehdit olabilir ve Yezidi toplumunu bölebilir.

Kısaca, ne KRG altındaki insanların farkındalığı ne de ekonomik ve sosyal zeminler – en azından şu ara- Suriye Kürdistan'ında gördüğümüz şeyin Sincar'da gerçekleşmesine yol açması olasıdır. Ek olarak, oraya gelindiğinde, Sincar'daki halk direnişine karşı onları her aracı kullanarak bastırmak ve ezmeleri için her iki güç -KRG ve Irak merkezi hükümeti- için imkan mevcuttur. Bizler ayrıca, neredeyse 20 yıldır siyasi ve ekonomik olarak oraya (Irak Kürdistanı) yatırım yapan ve büyük faydalar elde eden bölgesel, batılı ülkeler ve ABD'nin sadece oturup olanları izlediğine inanmıyoruz. Onlar dolayısıyla ilk olarak kendi casusluk ağlarını, lojistik desteklerini kullanarak, daha sonra kendi çıkarlarını koruması için gereken KRG ve Irak merkezi hükümetine başka ne gerekiyorsa tedarik ederek sürece müdahale ediyor. Aynı zamanda hem İran hem de Türkiye hükümetinin PKK güçlerini yok etme girişimlerinin devam ettiğini ve bunu Kürdistan sınırını askeri birlikleriyle geçerek bir çok masum insanı öldürerek bölgeyi bombardıman altında tutmak için bir mazeret olarak kullandıklarını hatırlatmamız gerek.

Söylediklerimize ek olarak, Irak Kürdistan'ında anarşist bir sosyal hareket olmadığını kabul etmeliyiz. Orada olan daha çok anarşizm fikri ve düşüncesidir.

Aslında solcu ve komünist partiler "halkın muhafızları" veya "halk direniş birimleri" adı altında kendi birimlerini yaratmaya çalışıyorlar, ancak bunu yapabilmeleri için yeteri kadar güçlü değiller; gelecekte bunu başarabilseler bile, hiyerarşik birimlerden farklı bir şey olmayacaktır veya olsa Kürdistan'da sahip olduğumuz gibi (milisler ve devlet milistleri) sözümona milisler olacaklardır. Onların asıl niyeti siyasi kazanım elde etmek ve diğer siyasi grup veya askeri birimler gibi, burjuva hükümetinden maaş ve ücret almaya çalışıyorlar.

Geçen ay Barselona'ya PKK'den bazı Kürt kadınları gelmişti. Onlardan birisi kendisini anarşist olarak tanımladı. Almanya'dandı ve İspanya'daki anarşist tarih hakkında bir şeyler öğrenmek istemişti. PKK saflarında anarşistler olduğunu düşünüyor musunuz? Onlarla bağlantınız var mı? Bu hiyerarşik hareket içerisinde sol liberter bir akımın

gelişebilme ihtimali var mı?

Evet. PKK ve PYD içerisinde anarşist fikir ve düşüncelere sahip kadın ve erkekler mevcut. Bu insanlardan bazıları buraya kendi mücadeleleri ve deneyimlerinden yola çıkarak vardı; diğerleri ise Abdullah Öcalan'ın etkisi altında anarşist ve liberter oldular. Anarşizmin kapitalist sisteme en radikal yanıt olduğunun farkına vardılar. Öcalan'ın etkisiyle anarşist fikri kucaklamış olanların kendi mücadeleleri ve deneyimleriyle benzer düşüncelere ulaşmış olan insanlar gibi sağlam olmayabileceğine inanıyoruz. Açıkçası bunun sebebinin şöyle açıklayabiliriz; Öcalan halen PKK gibi hiyerarşik bir örgütün başındayken ve bir gücü varken, PKK veya PYD içerisinde birisi bazı nedenlerden ötürü yönelimini değiştirmesini emrederse, emin ki bir çoğu bunu yapmaktan memnun olacaklardır. Şayet bu gerçekleşirse, bu grubun kendi ilkelerini ve yönelimini değiştirme olasılığı vardır. Bizler, köylerde ve kasabalardaki grup ve komitelerin üyesi oldukları gibi özellikle kendi deneyimleri yoluyla anarşist olmuş olan kadın gerillalardan farklı düşünüyoruz; bizler onların daha sağlam ve güvenilir olduklarına inanıyoruz. Verdikleri bir kaç röportajı izledik ve birlikte nasıl yaşadıklarını ve komünlerde yaşamak gibi gündelik yaşamlarında ve işlerinde birlikte hareket etmeyi başardıklarını gösteren bir kaç film izledik. Tüm bunlar bize daha fazla umut veriyor, ancak onlarla yaşamıyoruz, dolayısıyla bunların ne kadarının doğru olduğunu bilmiyoruz. Ayrıca şunu da söylemeliyiz ki, maalesef İran ve Irak Kürdistan'ındaki kadın partileri arasında, bu olumlu değişim ve yönelimleri göremiyoruz. Bu insanlar neredeyse 1990'ların PKK'sine benziyorlar; ulusalcılar ve çoğunun liderleri aşırı otoriter. Öcalan'ın bugünkü ekonomik kooperatifleri, kasaba ve köy komünleri, halkın özyönetimi, doğrudan demokrasi, federalizm sistemi ve özgür konfederasyon gibi fikirlerini kucakladıklarını düşünmüyoruz. İran/Irak Kürdistan'ındaki partilerin politikalarının PKK ve PYD'nin mevcut politikalarıyla çok fazla çelişkili olduğuna inanıyoruz: halen sosyal değişimlerden ziyade siyasi değişimlerde ısrar ediyorlar, para, güç ve pozisyon elde etmek için diğer burjuva partileriyle yarışıyorlar.

Bir çoğumuzun deneyimleri bizlere kanıtlamış veya en azından göstermiştir ki, hiyerarşik bir örgüt içerisinde liberter veya anarşist fikir ve yönelimleri büyütmek veya geliştirmek çok zordur. Sadece bu değil, ideoloji olarak ulusalcı bir örgütlenmede bu gibi fikir ve yönelimlerin kalabilmesi ve devam edebilmesi imkansızdır. Solcular ve siyasetçiler her zaman otoriter ve yozlaşmış olduğundan ne biçim alırlarsa alsınlar sosyal hareketle solcu hareket arasında her zaman bir ayrım yapabiliriz. Gerçekte solcuların her zaman mücadeleleri ve kitlesel halk hareketlerini uysallaştırmaya ve kontrol etmeye çalıştıklarını ve bunları siyasi bir sermaye olarak görerek kendi siyasi amaçlarına ulaşmak için kullandıklarını görürüz. 1991'den bugüne dek Irak Kürdistan'ında gerçekleşmiş olan ayaklanma esnasında solcular tarafından gerçekleştirilmiş olan tüm girişimlere, onları kandırarak, hayal kırıklığına uğratarak,

Devletle uzlaşarak ve insanlar arasında siyasi partilere, merkeziyetçiliğe, "işçi devletine", "komünist devlete" ve "sosyalist devlete" inanmaları için saflık tohumları ekmeye çalışarak halk hareketlerinin yönelimlerini nasıl değiştirmeye çalıştıklarına şahidiyiz. Bu, o zamandan bu yana ürettikleri tüm propagandadır.

Gerçekte solcuların her zaman mücadeleleri ve kitlesel halk hareketlerini uysallaştırmaya ve kontrol etmeye çalıştıklarını ve bunları siyasi bir sermaye olarak görerek kendi siyasi amaçlarına ulaşmak için kullandıklarını görürüz.

Maalesef, şimdiye dek PKK ve PYD içerisindeki anarşist insanlarla doğrudan bağlantı ve iletişim kurabilme şansımız olmadı. Denedik ancak başarılı olmadık. Bununla birlikte, bizler yakın gelecekte bir bağlantı kurabilmeyi umuyoruz.

Ve son soru: Demokratik Konfederalizm hakkında ne düşünüyorsunuz? PKK'nin bunu savunduğu doğru mu veya bu Batılı ülkelerin yürüttüğü bir propaganda mı? (Şayet, misal Zapatistalar gibi geçerlerse, bu sol çevrede "çok iyi" olarak karşılanabilir.

Doğrusu, bu soruya yanıt vermek başta çok zor çünkü PKK bir bölgeyi kontrol ediyor ve Zapatistaların kendi ülkelerinde kontrol ettiklerinden tamamen farklı ve çünkü PKK bir parti ve bir askeri güç olara hiyerarşik bir güçtür. Bunun doğru veya yanlış olduğunu ispatlamak için herhangi bir kanıtımız olmadığı gibi gündelik yaşamlarındaki ayrıntılardan emin olamayız. Üzerinde konuşabileceğimiz şeyler, yoldaşlarımızın bir kaç haftalığına ziyaret etmiş oldukları Suriye Kürdistanı Demokratik Öz-Yönetim (DSA) ve Tev-Dem'dir. Muhakkak ki, orasıyla Irak Kürdistan'ındaki KRG arasında mukayese yapılmaz. An itibarıyla DSA içerisindeki tüm siyasi partiler arasında bir iktidar paylaşımı mevcut, bu nedenle orada güzel bir denge var. Oradaki başlıca partilerden biri olan PYD çok güçlü bir pozisyonda olmanın avantajını kullandı, çünkü bir tarafta KRG, DSA'yı ve durumu kontrol etmek için kendi vekil partisini (Alparty) kullanamaz; diğer taraftan İslamcı örgütler Suriye Kürdistan'ında herhangi bir etki edemezler. Yine de, PYD ana partiyken ve sonraki DSA seçimlerinde oyların çoğunluğunu almasında şüphe yokken, PYD'nin DSA'yı mı kontrol edeceğini yoksa sadece iktidar paylaşımını dengelemek için başka bir metot mu kullanacağını bilmiyoruz. Açıkçası bu bizi endişelendiriyor ve bekleyip göreceğiz. Söyleyebileceğimiz PYD'nin otoriter insanlar tarafından önderlik edilen hiyerarşik bir parti olduğudur ve bu nedenle her iki yöne doğru bir değişim olasılığı mevcut. Bizler muhakkak ki DSA ile serbest pazar kapitalizmin mükemmel bir koruyucu olan KRG'yi birbiriyle kıyaslamayız. DSA'nın ve Tev-Dem'in deneyimleri bir hayli cezbedici ve Orta Doğu'nun dinci ve patriarkal toplumunda kadınların pozisyonunu dönüştürerek ve güçlendirerek bir umut olmuş durumdadır. Kadınlar arasında bir kurtuluş duygusu ve kendi kurtuluşlarına yönelik eğilimi yaratmıştır.

Kadının itibarı, kişiselliği, özgüveni ve özgürlüğü geri kazanılmıştır. Tüm bunlar güçle veya partiyle elde edilemez. Özellikle komünlerde ve diğer yerel grup ve komitelerde kadınların rolü önemliyken, bu anarşist hareket için bir atmosfer yaratmıştır. Kadınlar erkeklerle omuz omuza hareket edebilirler, gelecekte bir sosyal devrim için onlara önderlik edebilirler. Bu süre zarfında, bu deneyimin Irak Kürdistan'ındaki kadınların – şu sıralar dinci partiler de dahil siyasi partilerin, kapitalist serbest pazarın ve tüketim kültürünün güçlü etkisinde olan – bu süreci geride bırakabilmeleri ve sosyal devrime katılabilmeleri için güzel bir örnek olmasını ümit ediyoruz.

Suriye Kürdistan'ındaki kadınlar, yukarıda bahsettiğimiz gibi bölgede sadece bütün bir rol oynamıyor: doğrusu Kadın Savunma Birlikleri'ni (WDU) oluşturarak, ev işinden başka bir işi olmayan zayıf yaratıklar olarak görülen Orta Doğu toplumundaki kadınların pozisyonu değişmiş oldu. Erkekler, klanlar ve dinler tarafından boyunduruk altına alınamayacakları konusu gündeme gelmiş oldu. Toplumu değiştirebilirler ve onları kapsamayan herhangi bir toplumsal hareketin bir yere gidemeyeceği bir kez daha kanıtlanmış oldu. Kadınlar, kendilerini kölelikten veya patriarkal bir toplumda ikinci sınıf vatandaşlar olmaktan kurtarma arzusu ve hissini sadece kendi çaba ve mücadeleleriyle gerçekleştirebileceği yeniden doğrulanmış oldu. Bununla beraber, uzun zaman önce köle kurtuluş bilincine sahip olmadıkça bir köleyi özgürleştirebilecek herhangi bir güç yoktu ve bu şimdi güçlü bir talep ve arzu haline geldi.

Son olarak, sizlere çok teşekkür ediyoruz ve dünyanın farklı bölgelerinden diğer anarşistlere yönelik ilginizi takdir ediyoruz. Bu röportajda, Iraklı, Kürt ve Orta Doğulu toplumlar hakkında kısa da olsa konuşmak için güzel bir fırsat vermiş oldunuz. Bu fırsat, belki de İngilizce konuşan anarşistlere yukarıda görüşlerimizi açıkladığımız durumu görmeleri için küçük bir pencere açmıştır. Dünyanın bu bölgesindeki durum hakkında dünyadaki bir çok anarşistin bilgili olmadığını veya olayların bilincinde olmadığını düşünüyoruz. Bu, onları Orta Doğu ve oradaki anarşist hareket hakkında bilgi edinebilmeleri için çaba göstermeye teşvik edebilir. Avrupalı yoldaşların genel olarak ben-merkezci görüşlerinin ikinci Dünya Savaşı'ndan bu yana anarşist hareketin hastalığı olageldiğini ifade etmiştik çünkü normal olarak Avrupa, ABD ve Latin Amerika'ya odaklanan bir çok anarşist yoldaşın aynı harekete başka yerlerde çok fazla ilgi göstermiyorlar.

www.anarchistan.tk
www.facebook.com/Kurdistan.anarchists.Forum
www.twitter.com/anarkistan
anarkistan@activis.com

www.is.gd/69dkJn

Bu röpotaj 3 Eylül 2014'te www.alasbarricadas.org tarafından gerçekleştirilmiştir. İngilizce çeviri Anarkismo.net tarafından okunabilir olması için yayına hazırlandı.

Anarkismo

POLİTİKALARINIZ ÇOK SIKICI

Doğru olduğunu biliyorsunuz. Aksi halde neden konusunu her açışınızda herkes siniriyor? Neden anarko-komünist teori tartışma gruplarınıza katılım her zamankinden daha düşük bir seviyede? Neden baskı altındaki proletarya durumun farkına varıp dünyayı kurtarma mücadelenizde size katılmadı?

Belki de, kurbanlıkları hakkında onları eğitmek için geçen onca yıldan sonra, durumları için onları suçlamaya başladınız. Kapitalist emperyalizmin tutsağı olmalılar; aksi takdirde neden politik amaçlarınıza ilgi göstermesinler ki? Neden kendinizi maun geleceğe zincirlerken, dikkatlice hazırlanmış protestolarda slogan atarken ve anarşist kitapçılara dadanırken size katılmadılar? Neden Marksist ekonomik teoriyi özümsemek için gerekli olan tüm terminolojiyi oturup öğrenmediler?

Gerçek şu ki, politikalarınız sıkıcı çünkü alâkasızlar. Antika protesto yöntemlerinizin –yürüyüşleriniz, dövizleriniz ve toplanmalarınız– gerçek bir değişim yaratmada yetersiz olduklarını, çünkü statü-konun tahmin edilebilir bir parçası haline geldiklerini biliyorlar. Post-Marxist jargonunuzun tahakküm sistemlerinin altını kazacak bir silahtan ziyade akademik bir tartışmadan ibaret olduğunun farkındalar. İç çekişmelerinizin, ayrılıkçı gruplarınızın ve kısa ömürlü teoriler üzerindeki bitmek bilmez atışmalarınızın günden güne tecrübe ettikleri dünyada gerçek bir değişime yol açamayacağını biliyorlar. Ofiste kim, kitaplarda hangi yasalar olursa olsun, entelektüeller hangi “izm”lerin altında yürürse yürüsün, yaşamlarının aynı kalacağını bilincindeler. Bıkkınlığımızın bu politikaların hayatlarımızda gerçek bir değişime yola açamayacağını kanıtı olduğunun farkındayız. Hali hazırda hayatlarımız yeterince sıkıcı!

Ve bunu siz de biliyorsunuz. Kaçınız için politika bir sorumluluk? Kalbinizin derinliklerinde milyonlarca başka şeyi yapmayı istiyorken sırf kendinizi sorumlu hissettiğiniz içinde yaptığınız bir şey? Gönüllü işiniz – zamanınızı geçirmede ilk tercihiniz mi, yoksa yükümlülük hissiyle mi yapıyorsunuz? Neden diğerlerini de bu işler için gönüllü olmaya motive etmenin bu kadar zor olduğunu düşünüyorsunuz? Acaba, her şeyden önce, bir çeşit suçluluk duygusunun sizi politik aktiflik görevinizi yerine getirmeye ittiğinden dolayı olabilir mi? Belki de “işinizi” (bilinçli ya da değil) otoritelerle sorun çıkartarak, gözaltına alınarak ilginç hale getirmeye çalışıyorsunuz; pratik olarak amaca hizmet ettiğinizden değil de, işleri daha heyecanlı hale getirmek, geçmişe gömülmüş çalkantılı zamanların macerasını az da olsa tekrar yaşayabilmek için. Gizliiden gizliye politik “sorumluluklarınızın” durgunluk ve sıkıntısından kaçmayı dilediğiniz oldu mu?

Politik çabalarınızda kimsenin size katılmaması hiç de şaşırtıcı değil. Belki de kendinize bu işin zorlu, ödünsüz olduğunu, fakat birinin bunu yapması gerektiğini söylüyorsunuz. Cevap, HAYIR.

Aslında yorucu ve can sıkıcı politikalarınızla bize köstek oluyorsunuz. Esasen, politikadan daha önemli hiçbir şey yok. Aynı tasarıları imzalayan ve aynı sistemi sürdüren yasamacıları seçen Amerikan “demokrasisinin” ve yasasının politikaları DEĞİL. “Radikal sola katıldım çünkü önemsiz detaylar üzerinde durmaktan ve ulaşılamaz bir ütopya hakkında yazmaktan hoşlanıyorum” anarşistinin politikası değil. Sizden “amaç” için fedakârlık yapmanızı isteyen herhangi bir liderin ya da ideolojinin politikası da değil. Günlük yaşantımızın politikası. Politikayı erkek ve kadın bireylerin günlük tecrübelerinden ayırdığınız zaman

tamamıyla alakasız bir hale sokuyorsunuz. Böyle yaparak, politika, bu tarz yorucu ve teorik şeylerle uğraşmaktan zevk duyan zengin, rahat entelektüellerin özel mülkü haline geliyor. Politikaya yükümlülük duygusundan ötürü girerek, ve politik eylemi bizzat kendisi için uğraşmaya değer heyecanlı bir oyun olmaktan çıkıp sıkıcı bir sorumluluk haline getirerek hali hazırda hayatları daha fazlasını kaldıramayacak derecede sıkıcı olan insanları kaçırıyorsunuz. Politikayı cansız, zevksiz, sıkıcı bir sorumluluk haline getirdiğinizde, insanların üzerindeki yükü hafifleteceğine daha da arttıyor. Ve böylelikle politikayı en çok önem vermesi gereken insanlardan koparıyorsunuz. Hayatlarını gözden geçirip, hayattan beklentilerini sorgulamaya ve bunları nasıl elde edebileceğini düşünmeye hevesi olan herkesten. Siz politikayı gerçek yaşamdan kopuk, sefil ve amaçsız bir orta sınıf/bohem oyunu haline getiriyorsunuz.

Ne politik olmalı? Yiyecek ve barınak sağlamak için yaptıklarımızdan zevk alıyor muyuz? Arkadaşlarımız, komşularımız ve çalışma arkadaşlarımızla etkileşimlerimiz doyurucu mu? Her günümüzü istediğimiz gibi yaşama fırsatına sahip miyiz? Ve “politika” yalnızca bu soruları tartışmaktan ibaret olmamalı, hayatlarımızı hemen şimdi geliştirmek adına hareket etmeyi de kapsamalı. Bizzat kendisi eğlenceli, heyecanlı ve zevkli şekilde hareket etmek – çünkü sıkıcı, durağan ve baskıcı politik eylemler yalnızca hayatımızdaki sıkıcılığı, bitkinliği ve baskıyı artırır. Artık ertesi gün işe gitme zorunluluğumuzu değiştirmeyecek konularda tartışarak zaman harcamak yok. Artık otoritelerin karşı koymayı çok iyi bildiği ve potansiyel gönüllülere Cumar-tesi öğleden sonrasını geçirmek için heyecan verici gözükmeyen tahmin edilebilir ve sıkıcı protestolar yok – çok açık ki bunlar bizi bir yere götürmeyecek. Bundan böyle “amaç için kendimizi feda etmeyeceğiz”. Kendimiz, kendimizin ve yanımızdakilerin mutluluğu amacımız olmalı!

Politikayı ilgili ve heyecanlı yaptığımızda gerisi gelecektir. Fakat kasvetli ve saf teorik / ayinsel politikadan kayda değer hiçbir şey gelmez. Bu, günlük yaşantımızdan doğrudan alakalı olmayan insanların, hayvanların ve ekosistemlerin durumuyla ilgilenmek anlamına gelmiyor. Fakat politikanın temeli somut olmalı: doğrudan, herkes için neden çaba göstermeye değer olduğu belli, bizzat kendisi eğlenceli olmalı. Kendi yaşamlarımızdan zevk almıyorsak başkaları için pozitif şeyler nasıl yapabiliriz?

Somut bir örnek: Bir öğlen atılacak yiyecekleri toplayıp aç insanlara ve yiyecek için çalışmaktan yorgun düşmüş insanlara vermek iyi bir politik eylemdir, fakat eğer bunu yapmaktan zevk alıyorsanız. Bunu arkadaşlarınızla yapıyor, yeni arkadaşlarla tanışıyor, aşık oluyor veya komik hikayeler paylaşıyor ya da yalnızca bir kadının finansal ihtiyaçlarını hafifletmekten gurur duyuyorsanız, bu iyi bir politik eylemdir. Öte yandan, öğleninizi solcu bir gazeteye köşe yazarının “anarko-sendikalist” kavramını kullanımıyla ilgili öfkeli bir mektup yazarak geçiriyorsanız bu bir boka yaramaz ve bunu siz de biliyorsunuz.

Belki de artık “politika” için yeni bir kelime bulma zamanı, zira eskisinden küfre denk bir kelime yarattınız. Kimse hayatlarımızı geliştirmek için birlikte çalışmaktan bahsettiğimizde uzaklaşmamalı. Ve işte size müzakereye açık olmayan ve en kısa zamanda karşılanması gereken taleplerimizi sunuyoruz – çünkü sonsuza dek yaşamayacağız, değil mi?

1- Politikayı günlük yaşantımızla ilgili hale getirin. Politik meseleminin amacı uzaklaştıkça, bizim için daha az şey ifade eder, soyutlaşıp ve bıktırıcı olur.

2- Bütün politik aktivitelerin bizzat kendisi zevkli ve heyecanlı olmalı. Kasvetten daha fazla kasvetle kaçamazsınız.

3- İlk iki adımı gerçekleştirmek için, tamamıyla yeni politik yaklaşımlar ve yöntemler yaratılmalı. Eskilerin devri geçti. Belki de hiçbir zaman faydalı değildiler, o yüzden dünyamız bu halde.

4- Zevk alın! Sıkılmak ve sıkıcı olmak için hiçbir zaman bir bahane olamaz. “Devrim”i oyun yapmakta bize katılın, öyle bir oyun ki hem en yüksek menfaat için oynanan, hem de buna rağmen zevkli olan bir oyun!

“Devrim”i oyun yapmakta bize katılın, öyle bir oyun ki hem en yüksek menfaat için oynanan, hem de buna rağmen zevkli olan bir oyun!

Liberter komünizm, özellikle Latin ülkelerinde, "anarşist komünizm" olarak da bilinir. Aslında değildir. Aksine, bu iki kelime birbiriyle çelişkilidir.

Komünizm, üretim araçlarının ve tüm materyal malların, kendisini toplumun tamamı ya da çoğunluğu olarak tanımlayan halk kitlesine ait olduğu bir toplumsal duruma işaret eder. Herkes hükmedenlerin karar verdiği ve herkesin uymak zorunda olduğu bir biçimde mallarından vazgeçer. Anarşi yönetimin yokluğuna işaret eder: yani bu, bireyin kimseye boyun eğmediği, arzu ettiği gibi yaşadığı ve sadece kendi gücü ölçüsünde sınırlandırıldığı bir durum demektir. Ahlaki ve materyal şeyleri, yoldaşlarından onay almadan kendi tercih ettiği belirli biçimlerde kullanır.

Bir hipotez, anarşinin evrensel kavranışının insanı doğaya döndüreceğini söyler. Bu, –özgür yaşam, hayatta kalma ihtiyacı ve mücadele ile güçlenmiş olan – bireyler arasında birbirini kapsayacakları ve hükümet olmadan yaşayacakları bir eşitlik –ama dengesiz bir eşitlik – oluşturacaktır.

Diğer taraftan, komünizm, otoriter ve Marksist değil de, liberter ve Kropotkinist de olsa, yasama ve yürütme gücünün başsız kitle medisleri tarafından (Popülizm) veya kitleler tarafından seçilen delegeler tarafından (demokrasi) idare edildiği bir toplum olacaktır. İkisi de bireyin her zaman çoğunluk tarafından yönetileceği anlamına gelir. Ve bu, bir veya birkaçı tarafından olsun, diğerlerinden daha kötü bir yönetimdir, çünkü kitle aptal, gaddar, tiran ve en aşağı bireyden daha kötüdür. Liberter komünizm nasıl gerçekleştirilecektir? İnsanın hâlihazırda gerçekleştirmiş olduğu endüstriyel-makineci toplumun mutlak konformizm araçları ile olabildi. Bu, her şeyi mekanik bir eşitliğe ve özdeş şekilde hissetmeye, düşünmeye ve davranmaya indirgeyecek – bu yolla devlet tarafından yapılacak kontrol ve baskılar gereksiz hale gelecektir. Sonrasında standartlaşmış bir anarşi olacaktır.

Veya yeni organizasyon araçları ile olabilir: kategorilerle birleşmiş bireyler federasyonlara, federasyonlar komünlere, komünler bölgelere, bölgeler milletlere, milletler enternasyonele. Her yönetici konseyin başı, çoğunluğun kararına muhalif olan her birey tarafından saygı görmeyi sağlayacak otorite ve güç ile yetkilendirilir. Dolayısıyla, kendini Devlet olarak adlandırmayan ama yine de hiyerarşi, kanunlar ve polis ile tamamlanan bir Devlet olur.

KAOSA ÖVGÜ

ENZO MARTUCCI

Ve hapisanelerle de. Malatesta "Anarşi" isimli makalesinde, deli olarak kabul edilen suçluların "kapatılacağı ve iyileştirileceği" hapisane-hastanelerin olacağını yazmıştı.

1992'de Umanita Nova'da onunla girdiğim bir polemikte şöyle yazdığını hatırlıyorum: "martucci, bireyin kutsal hakları adına, acımasız bir suikastçı veya çocuk tecavüzçüsüne zarar verilme ihtimalinin bile kalmasını istemiyor." Suikastçı ve tecavüzçünün uzak bir bölgede veya yerleşim olmayan bir adada serbest bırakılabileceğini, ama anarşist olmayan hapsedilme ile cezalandırılmaması gerektiği şeklinde cevaplamıştım. The Banner of the Anti-Christ kitabımda şöyle yazdım: İyileştirme, ıslah etme, düzeltme yalanı son derece iğrençtir çünkü olduğu gibi kalmak isteyen bireyi olmadığı ve olmak istemediği bir şekle dönüşmeye zorlar.

Octave Mirbeau'nun Clara'sı (İşkenceler Bahçesi kitabına göz atın) gibi bir tip ele alalım, ona kendisine ve başkalarına tehlike arz eden sapkın ve abnormal eğilimlerini yok etmesi için tedavi altına alınması gerektiğini anlatın. Clara tedavi edilmek istemediğini, olduğu gibi kalma niyetinde olduğunu, her tehlikeyi göze aldığını, çünkü erotik arzularını tatmin etmenin, kan kokusundan ve vahşilik görüntüsünden heyecanlanmanın ona yoğun bir tatmin ve güçlü bir duygu verdiğini ve bunun eğer normal bir kadına dönüşürse ve sönük arzularla sınırlandırılırsa mümkün olmayacağı söyleyecektir.

Normal bireyler de, liberter komünistlerin inanmak istediğinin aksine, esasen iyi değillerdir. İnsan doğası gereği, hem iyi hem de kötü olan, farklı içgüdülerle ve aykırı eğilimlerle doludur ve her çeşit ortamda veya toplumda öyle kalacaktır.

Liberter komünizm bir federalizm sisteminden fazlası değildir ve tüm toplumsal sistemlerin bireyi ahlaki ve yasal kısıtlamalarla baskıladığı gibidir. Sadece Proudhon'un yüzeyselliği ona "anarşi" ismini verebilir ki, tersine anarşi fikirler ve insanlar tarafından

uygulanacak her türlü yönetimin dışlanması demektir.

Anarşistler hem aşağıdan hem yukarıdan gelen otoriteye karşıdır. Kitleler için güç talep etmezler, ama tüm gücü yok etmeyi ve bu kitleleri kendi yaşamlarının sahibi olan bireylere ayrıştırmayı amaçlarlar. Bu yüzden anarşistler her türlü komünizmin en kararlı düşmanlarıdır ve komünist veya sosyalist olduğunu iddia edenlerin anarşist olma imkanları yoktur. Anarşi yalnız veya özgür ortaklıklarda yaşanan sayısız ve farklı formlarda yaşamların toplamıdır. Sürücü-olmayan yaşamın yeni yollarını bulmaya çalışan bireysel anarşistlerin deneyimlerinin toplamıdır. Kendilerini savunma kapasitesine sahip özgür bireylerin sahip olduğu her türlü kavrayışın çağdaş ve çok renkli varlığıdır. Doğal varlıkların spontane gelişimidir.

Kişi onda herşeyin eşit ve dengeli olacağını görecektir: çatışma ve anlaşma, kaba ve dahi, yalnız ve seçici olmayan – hepsinin eşit değeri olacaktır. Karşıtlıklar aynı kelime ile ifade edilebilir: "altus" zirve veya dip, yükseklik veya alçaklık olabilir.

Asıl anarşi, liberter komünizm de dahil olmak üzere tüm toplumsal sistemlerin tekçiliğine karşı, çok biçimliliğin zaferi anlamına gelir. Bazıları idare ve kanunun yokluğunda, bellum omnium contra omnes durumunda, yani herkesin herkese karşı savaşında, galip çıkmak zorunda olduğumuz görüşünü destekliyor. Yanılıyorlar. Özgür bir dünyada her zaman, yenilemeyecek mücadeleler olacaktır çünkü bu doğaldır. Ama bu, yaklaşık eşit güçlere sahip ve doğallıkla güçlenmiş insanlar arasında bir mücadele olacaktır. 1948 ve 1950 arasında benimle girdiği uzun polemik boyunca, Mario Mariani, anarşi durumunda insanlar arasındaki savaşın artacağını göstermeye çalıştı: "Eğer bugün bir insan arkadaşına ve arkasında duran polise saldırmaktan korkmuyorsa, polisi ortadan kaldırırsam şüphesiz ki hiç korkmayacaktır. Cebirsel olarak söylersek, eğer A, C'ye ragmen B'den korkmuyorsa, B yalnızken daha az korkacaktır."

Cevabım şuydu: Bugün A, C'ye ragmen B'den korkmuyor çünkü biliyor ki ikisi de kararlılık ve güçten yoksun. B bunlardan feragat ediyor çünkü kendisini koruması için C'ye güveniyor. Ve C onu canlı bir duygusu veya güçlü bir ilgisi olduğu için değil, sadece işi olduğu için koruyor. Bu yüzden korkuyu fazla tetiklemiyor. Paris'teki yüzlerce polis, kanun kaçağı, Jules Bonnot'u canlı yakalamakta başarısız oldu ve onu öldürmek için evine saldırı düzenlemek zorunda kaldılar. Bu korunmanın arkasında, yardıma hazır korkunç araçları ile toplumsal baskı aygıtının olduğu doğrudur, ama bugünün ihmalkar bireyi kolektifin organizasyonunu değersiz görüyor ve her zaman ondan kaçmayı veya suçluyu yakalamaktan kaçınmayı umut ediyor.

Tekrarlarsak, eğer A, B'yi kendisi gibi cesur bulursa, o zaman güçleri eşitlenecektir. Durum açıktır ve illüzyona yer bırakmaz. O anda, ikisi arasındaki çekişme çözülecektir.

O halde, anarşi, eğer mümkün olsaydı (ki birey türlerinin çeşitliliği ve onların çelişen ihtiyaç ve istekleri yüzünden değildir) ne herkesi usandıracak süregiden bir savaş hali, ne de herkesi zayıflatacak toplumsal bir harmonidir. Eğer tarih, benim kesinlikle inandığım gibi, sonsuz bir süreç değilse, döngüden yorulduğu zaman anarşiye bir yol açarak kaybolacaktır.

Diğer taraftan, eğer tarih dayanırsa o zaman anarşizm baki kalacaktır – yani bireyin boğucu bir topluma karşı sonsuz başkaldırısı. Böylelikle hukukçu d'Anto'nun çok içler acısı bulduğu ama bana her türlü övgüden daha değerli gelen "kaosa eğilim" in ölümsüzlüğünü kanıtlayarak.

Ortaklık ile organizasyon arasında, serbest birliktelik ve evlilik arasındaki farklılığın aynısı vardır. İlkini arzu ettiğim zaman sona erdirebilirim, ikincisini sona erdiremem veya yalnızca belli koşullar altında ve kesin izinler ile sona erdirebilirim. Anarşi için mücadele etmek, parti veya sendikalarda örgütlenerek olmadığı gibi kitle eylemleri ile de olmaz; gösterildiği gibi, bu yalnızca yerine yeni bir tanesinin yapılacağı bir kışlayı düşürür. Bu mücadele, topluma karşı çıkan, onun işlevini engelleyecek ve dağılmasına yol açacak yalnız bireylerin veya küçük grupların, başkaldırısı ile olur.

In The Belly Of The Beast

Bu makale ilk olarak Minus One: An Individualist Anarchist Review, #26'da yayınlandı.

REACCION SALVAJE (RS) VAHŞİ TEPKİ'NİN İLK BİLDİRİSİ (MEKSİKA)

İlk bildiri, Cuernavaca, Morelos, 14 Ağustos 2014

" Kalkınma ve teknolojik ilerleme çöplüklerini büyüten herkes şiddetli bir biçimde cezalandırılmalı. " (F.)

Üç yıldan daha fazla bir süredir illegal-terörist eylemlerde bulunan Yabancı Meyleden Bireyciler (ITS) tekno-endüstriyel sisteme karşı yeni bir aşamaya geçti.

I
2012-2013 yılları boyunca çeşitli terörist ve sabotaj eylemleri gerçekleştiren gruplar Yabancı Meyleden Bireyciler (ITS) adı altında birleşti. Stratejik nedenlerden dolayı sessiz kaldığımız eylemleri şimdi ITS adı altında tekrar sahipleniyoruz:

1) Enformel Uygarlık Karşıtı Grup

Tarih: 29 Haziran 2011 **Yer:** Meksika-Tultitlan
Eylem: Santander Bank şubesinde gerçekleşen patlama.

2) Medeniyetsiz Otonom

Tarih: 16 Ekim 2011 **Yer:** Meksika Coacalco ve Tultitlan şehirleri arası **Eylem:** Banamex'in bazı ATM'lerinde patlayan bombalar.

3) Muhalif Bireycilerin Enformel Çemberi

Tarih: Eylül 2009 **Yer:** Meksika-Aguascalientes
Eylem: At çiftliğindeki vahşi atların özgürleştirilmesi.

4) Evcilleştirilemeyen Vahşiler

Tarih: 16 Ekim 2011 **Yer:** Meksika-Alvaro Obregon bölgesi **Eylem:** Santander Bank şubesinde patlamayan bütan bombası.

5) Doğrudan Eylem için Terörist Hücreler - Uygarlık Karşıtı Fraksiyonu **Tarih:** 2010 ve 2011 **Yer:** Meksiko City Tlalpan **Eylem:** Farmakolojik ve Biyofarmakolojik Araştırma'nın önüne yerleştirilmiş bomba süsü verilmiş paket ve Ulusal Ekoloji Enstitüsü'nün dışında patlayan bomba.

6) Vahşi Doğanın Evcilleştirilmesine karşı Ludditeler **Tarih:** 2009-2011 arası **Yer:** Meksika'nın ve Meksiko City'nin farklı semtleri **Eylem:** Bu bölgelerde gerçekleşen kundaklama eylemleri.

7) NS-Fera-Kamale ve Amala **Tarih:** 9 Aralık 2011 ve 15 Aralık 2011 **Yer:** Meksika Tlalpan **Eylem:** Ulusal Psikiyatri Enstitüsü'nün başkanı Ramon de la Fuente'nin adresine yollanan ama bomba imha ekipleri tarafından etkisiz hale getirilen bombalı paket. Bu olaydan altı gün sonra yine Ulusal Psikiyatri Enstitüsü'nün otoparkında bomba yerleştirilmiş bir araç olduğuna dair yalan haberler yayılması. Zihinsel yabancılaşmanın merkezinde çalışan bu insanların huzursuz edilmesi.

8) Earth Liberation Front - Bajio **Tarih:** 16 Kasım 2011 **Yer:** Meksika Irapuato **Eylem:** Federal Elektrik Dağıtım'ın bir şubesinde patlayan düzeneği.

9) Saldırının Obsidyen Noktası Çemberi **Tarih:** Mart 2014 **Yer:** Meksiko City **Eylem:** UNAM (Meksika'nın en önemli üniversitesi) rektörünün adresine kargolanan bomba.

10) Atlatl Grubu **Tarih:** Nisan 2014 **Yer:** Michoacan, Meksiko City, Puebla, Zacatecas ve Meksika geneli **Eylem:** Akademik çevrelere yollanan tehdit mesajları, bomba tehditleri.

**

Morelos, Mexico City, Guanajuato, Hidalgo, Coahuila ve Veracruz'daki bütün bu gruplar şimdi ITS ile birleşti. Fakat bu birleşmeyle beraber eylemler ITS (Vahşiye Meyleden Bireyciler) ismiyle yapılmayacak. Teknolojiye ve uygarlığa vurulacak darbelerde Vahşi Tepki (RS) imzası olacak.

II

Vahşi Tepki (RS) , ITS gibi insanları hedef alacak ama aynı zamanda kamu mallarına ve özel mülklere de saldırılar düzenleyecek. Araştırma merkezleri içindeki bilim adamlarıyla birlikte yavaş, yapay olarak büyüyen iş yerleri çalışanları ve idarecileriyle birlikte darbelenecek; yani uygarlığın, teknolojinin ve ilerlemenin kapsadığı her şey şiddetli bir şekilde saldırıya uğrayacak.

Ve bundan dolayıdır ki, eğer bir saldırı sırasında bir vatandaş yaralanır ya da ölürse, umursamayacağız. Kayıtsız kalacağız ve ayırım yapmayacağız. Nüfus, kitle, insanlar, topluluk, toplum... bunları dikkate almayacağız, uyarmayacağız hiçbir şey yapmayacağız. Çünkü bunların hepsi sistemin parçaları ve açık olmak gerekirse eğer bizim yolumuza çıkarlarsa da fena hâlde pişman olacağız. Bunu geçmişte ITS ile de gösterdik.

" Kendini kitlelere, sürüye dayandıran ne varsa köleliğin tohumları da orada vardır. Kalabalıklar kendi kararlarını veremez, kendi hayatını yönlendirmekten acizdir. " A.

III

Gruplar arası toplantılarda RS'yi oluşturan gruplar kendi isimlerini koruyacaklar. Bu grupların hepsi otonom olacak, sabotaj eylemlerinden terör eylemlerine kadar istedikleri eylemleri yapabilecekler. Saldırının formelliğini, önceden belirlenmişliğini kırabilir; her an, her yerde o gizli öfkeyi ortaya çıkarabilecekler.

IV

Biz Ted Kaczynski'nin müritleri olmayı reddediyoruz; Sanayi Toplumu ve Geleceği metninden, bu metinden sonra ' Freedom Club ' adıyla imzalanan mektuplardan çok şey öğrendiğimiz doğrudur. Fakat bunlar bizim onun müritleri olduğumuz anlamına gelmez. Aslında bizim durduğumuz nokta Kaczynski ile, Freedom Club ile, onun öğrencisi Ultimo Reducto ile birçok noktada çatışıyor. Biz kendimizi devrimci olarak tanımlamıyoruz, sistemi çökertmeyi amaçlayan bir ' anti-teknoloji hareketi ' oluşturmaya çalışmıyoruz. Bunları ulaşılabilir görmüyoruz, zafer istemiyoruz, aslında kazanmanın ya da kaybetmenin ötesindeyiz. Bu mega-makineye karşı bireysel bir savaş. Yaşamak ve kendimizi savunmak için duygularımızın peşinde gidiyoruz. Modern gerçekliği ve yapaylığı reddediyoruz. Sistemin ' eşitlik ', ' rastgele dayanışma ', ' barış ', ' ilerleme ', ' çoğulculuk ', ' hümanizm ' gibi değerlerinden uzak duruyoruz.

Kendi kimliğimizi ilkel geçmişine sıkı sıkı tutunan 'modern' insanlar olarak tanımlıyoruz. ' Uygarlık karşıtı ', ' ilkelci ', ' anarşist ', ' teknoloji karşıtı ', ' luddite ' gibi etiketlerden de uzak duruyoruz. RS'nin bu eskimiş ve kirlenmiş etiketlere ihtiyacı yok.

Ne Kaczynski, ne Ultimo Reducto, ne Zerzan, ne Derrick Jensen ne de başka bir ' ilkelci ' RS'yi temsil etmez.

Informal Anarşist Federasyon (FAI) , Ateş Hücreleri Komplosu (CCF) , Feral Faun ya da başka bir 'eko-anarşist', 'uygarlık karşıtı x hücresi' de RS'yi temsil etmez.

RS ve içindeki gruplar yalnızca kendilerini temsil eder. " ...'ego'muzu ifade etmek için bir yoldur. Bu 'ego' kendini kölelerin sürüsünden ayırt etmek ister, bu 'ego' boyun eğmez, bu 'ego' kitlelerin isyanını beklemes, bu 'ego' kendinin tarafını tutar ve sürünün yarattığı anonimliğe sığınmaz. " (C.)

V

Daha önceden RS'yi oluşturan bazı gruplar (hepsi değil) 'eko-anarşist' ve 'radikal ekolojist' idi. Şimdi ise nihilist sabotajcılardan, kundakçı göçebelerden, bireyci suçlulardan, terörist anarşistlerden, ahlaken ve siyaseten yamuk eleştirmenlerden, gerekli olan ve başarmak istediğimiz her şeye hazır insanlardan. Biz sistemin dengesinin bozulmasını ve vahşi doğayı (insanın da doğası dahil) işgal edenlerin cezalandırılmasını istiyoruz. Atalarımızın savaşçı olduğunun farkında olan, atalarımızın yolunda ilerleyen ve vahşilerden oluşan bir grubuz. Azınlığın da azınlığındayız evet ama doğal öz'ü bizden çalan ve bizi insansı robotlara dönüştürenlerle savaşmamıza engel değil. Sıkı sıkı tutunduğumuz doğal öz bize vahşi atalarımızdan miras kaldı. Bu öz bizi yabancılaşmaya, evcilleştirmeye, bizi kendi evimizden – orman, çöl, tepe, dağ, sahil – uzaklaştırmaya karşı savaş çağrısı yapıyor.

Tekno-endüstriyel sistem ve onun ilerleyişi bizi büyük büyük dedelerimizin yaşadığı özgür hayattan alıyordu. Tarım-yerleşik hayat her yeri grileştirdi ve hafızamızı sildi. Modernite, ilkel içgüdü ve algılarımızı yok etti. Hayvanlar teknoloji ve basından öldü. İnsanın keşfettiği ve yerleştiği yerler aşırı nüfustan dolayı mahvoldu. Bu ilerleme duyarsızlığa sürükledi. Doğal bilgelik yeni nesillerle birlikte kayboldu.

Her gün yok oluşa daha da yaklaşıyoruz, uçurumun tam dibindeyiz. Sisteme, itaatkâr topluma ya da ahlaki değerlerine uyum sağlamak gibi bir niyetimiz yok.

Ama artık uyandık! Evcilleştirilmemiş, kendini şehirlerde rahat hissetmeyen bu doğal öz bizimle beraber. Ve bize sürekli olarak ' Buraya ait değilsin, kafesini parçala ' diye fısıldıyor.

Yapaylıkla olan çatışmayı büyüttük. Makineleri yaktık, patlayıcıları fitilledik, terör yarattık, vücut parçalarını birbirinden ayırdık, kafalarda delikler açtık. Aynı atalarımız uygarlığa karşı savaşırken, kendi özyüklerini korurken yaptıklarını yaptık. Bu öz bir mum alevi kadar kalsa dahi onu sonuna kadar savunacağız.

Eğer uygarla olan 400 yıllık savaşta (İspanya'nın Amerika'yı işgali) yenildiğimizi; kavimlerin, avcı-toplayıcı göçebelerin, yerlilerin yok olduğunu düşünüyorsanız, bir daha düşünün.

Biz bu savaşı devam ettiriyoruz!

Bu kirli sistemi sürdürenler huzur bulmayacak.

Vahşi Tepki / Reacción Salvaje (RS)
" Öl ya da öldür " grubu / Grupúsculo "Matar o Morir"

“LUDDİSTLER” GÜNEYDOĞU QUEBEC’DE DAYANIŞMA SABOTAJLARI GERÇEKLEŞTİRDİ

21 Eylül 2014 akşamı, Algonkin halkının bir direniş kampından tahliye edilmeleri ve Gatineau’da alıkonulmalarına tepki olarak, Brigham - Sherbrooke - ABD demir yolu hattındaki telekom kablosunu ateşe verdik. Bu sabotaj için en uygun yer olarak, Waterloo yakınlarında, boş arazinin ortasından geçen bir demir yolu köprüsünü bulmak zamanımızı aldı ama böylelikle kablolarla ulaşmak için toprağı kazmamız gerekmedi ve fazla dikkat çekmemiş olduk. Kabloların demir kaplamaları içine bir açıklıktan biraz yakıt akıttık ve sonra ateşe verdik. Tahmin ettiğimizden daha kolay oldu, bir kaç saniye sonra bir kaç metre ileriden yanmış lastik kokmaya başlamıştı bile. Sonra kanalın içindeki neşeli alevler küçük patlamalara sebep oldu. Başkalarının da demir yolu olan farklı yerlerde tekrarlayabileceği basit bir oyun gibi, dedik kendi kendimize... yani bu yüzden diğer insanları da bundan haberdar etmek istiyoruz.

Tabi ki bu eylem tekno-endüstriyel sistemin tamamen çökmesine neden olmadı! Toplum bugün hala büyük ölçüde fonksiyonel durumda. Ama ona saldırmaya bir yerlerden başlamak gerekir. Bu eylem, sanki teknolojik toplumsal makinenin derinliklerinde bir yerde önemli bir siniri kesilmiş gibi bir izlenim verdi bize. Ve ayrıca, bunun için gecenin bir yarısında kışımızı kaldırdığımız için iyi hissetmemize neden oldu.

Bu demir yolu hattının aynı zamanda, geçen yıl yüz kişinin canını alan katran kumu trenlerinin geçmekte kullandığı hat olması da kayda değer. Yine aynı zamanda bu hat Batı’dan ABD’ye petrol nakliyesi için kullanılmakta. Bu günlerde güney Quebec’de oldukça yaygın olan duyarsızlıktan, ciddi bir karşı duruş doğmazsa, yakında aynı ölçüde parazitik ve tahrip edici boru hatları

bunların yerini alacak. Koyunların bürokratlara güvenmesi gibi ve “uzmanların” tüm “moratoryumu” ile, yasal zorluklar ve “çevreci değerlendirmeler” ile halk canavarı evcilleştirilir ve itaat ettirilir, geçen yıl bir faciaya sebep olan ve çevredeki vahşi yaşamı yok etmeye devam eden de aynı itaatkarlık...

Bonus olarak da, ilerleyen günlerde, üç gayri menkul imar panosu vandalize edildi, ve her biri Meksika’da aylardır tutuklu bulunan, ikisi Montreal’lı olan tutuklular Amélie, Fallon ve Carlos’un adına atfedildi.

Sainte-Etienne-de-Bolton’ da (sabotajdan çok uzakta değil) iki pano, üzerine “Ecocide” yazılarak, spreyle boyandı, ve Montreal’ı Sherbrooke’a bağlayan 10. karayolu kenarındaki büyük bir pano da.

Bu hareketler adı geçen üç insanın suçlandığı saldırıların şiddetinin yanından bile geçmiyor, ama onlar da burada kuzey Alberta’da, Meksika’da veya herhangi bir yerde yaşamı yok eden ve onun ırzına geçen aynı toplumsal makinenin başka bir ucunu hedef almışlardı.

Tekno-uygarlaşmanın ilerlemesine karşı savaşmak üzerine sahip olduğumuz ortak görüşümüzü yayma fırsatını kullanıyoruz: Hızla-büyüyen bu görsel kirlilik, tekno-endüstriyel toplumun istilasına yol açacak yıkım sürecinde kilit bir rol oynuyor, ama aynı zamanda klasik şehir vandalizmine değerli alternatifler sunuyor. Vandalizmin jeopolitiği yoktur, önemli olan hedefin arkasındaki altyapının hassasiyetidir ve bu konu tam olarak çok hassas. Şehirdeki sayısız grafitti en azından bir eleştiri ifade ederken ve düzensizliğe dair görsel bir izlenim verirken, en iyisi faşistleri, polisleri ve sermayeyi karalamaktır; varoşlara yayılma sermayenin bu gösterişli çıkış noktalarına (buradaki

durumda, gangster inşaat endüstrisi ve yapay olarak sahiplenilmiş toprakların satışı ve tahribatıyla kolayca kazandıkları para ile, tek dertleri kendilerine yat satın almak olan onun tüm parazitleri, ve bunlarla aynı derecede gerzek olan, şehirdeki soylulaştırma yağmasından faydalanıp kendilerine yazlık lüks rezidanslar almak isteyenler. Olayı anladınız mı?) karşı vandalizmin doğrudan sonucu ile durdurulabilir veya yavaşlatılabilir. Bunu deneyimlerimizden biliyoruz... Sırf panoları tekrar tekrar vandalize edildiği için inşaatlardan vazgeçen büyük gayri menkul şirketleri gör-

dük. Bu taktik ile savaşıyoruz, her ne kadar yavaş-ölçekli veya sıkıcı görünürse görünsün, saldırı menüsüne girmeyi hakediyor, en azından çerezlik olarak. Yani, uygarlığın öncü kuvvetlerine karşı tahrip etme sanatı için binlerce seçenek var. Bu anti-uygarlık fikrinin yayılması için de iyi bir alan oluşturuyor.

İstilas her daim sürmekte olan toplumun ölüm makinesi tarafından öldürülmüş veya sürgün edilmiş tüm canlılar için.

Yaban için!

MACERA 1

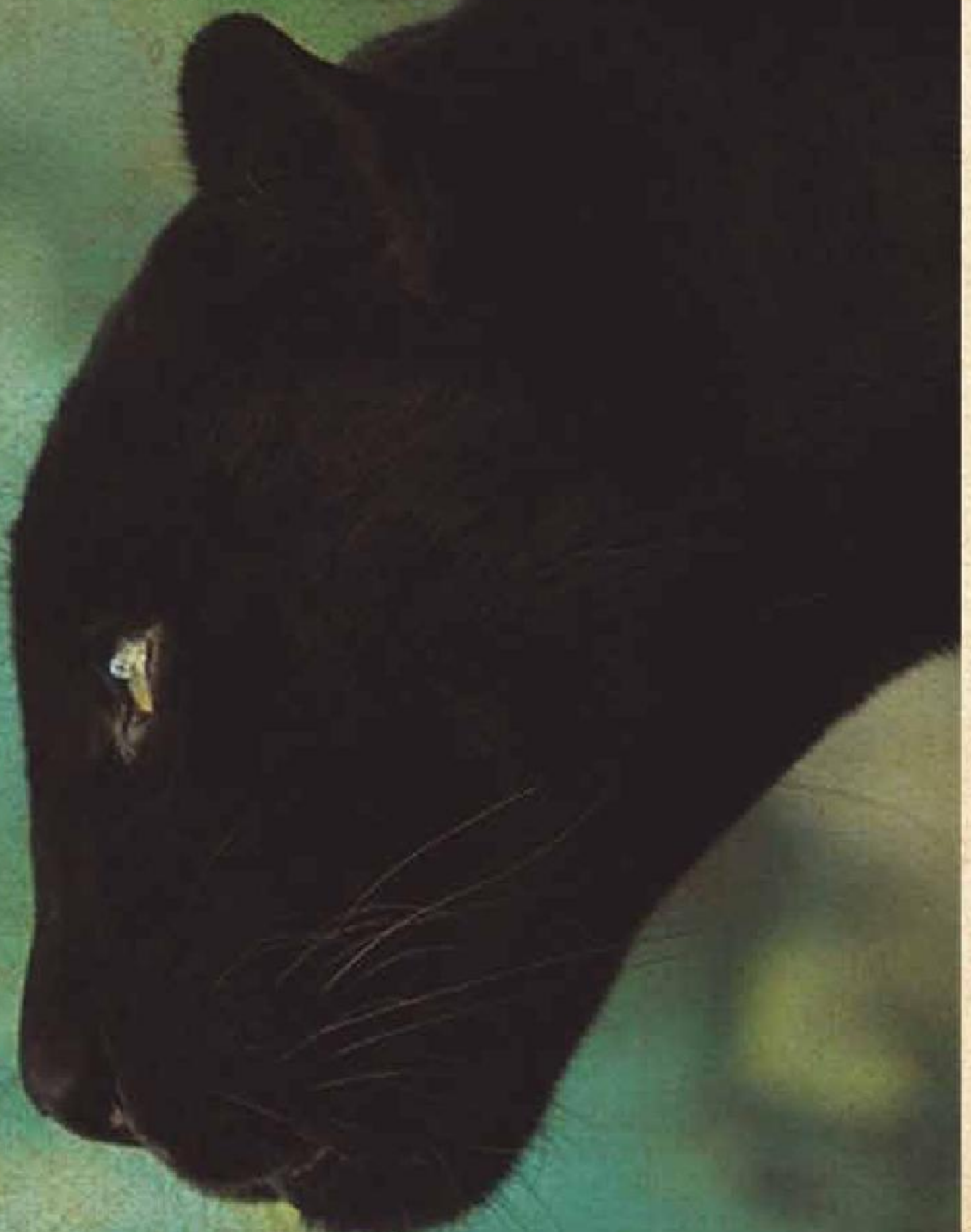

MACERA 2

"Onun görüşlerinden dem vuran bir hayalperest
değilim, ama onun görüşlerine tutulan ve o görüşler
için onun hayatını
riske atmaya hazır bir deneyciyim."
(Feral Faun - Bonanno)

**Tamara Sol Farias Vergara'ya
Özgürlük!**

**21 Ocak 2014'te
Tutuklanan Anarşist Yoldaş**

